

Phát Ngoan Tiên Sinh

Contents

Phát Ngoan Tiên Sinh	1
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	7
5. Chương 5	9
6. Chương 6	12
7. Chương 7	14
8. Chương 8	17
9. Chương 9	20
10. Chương 10	22
11. Chương 11	25
12. Chương 12	28
13. Chương 13	30
14. Chương 14	32
15. Chương 15	34
16. Chương 16	36
17. Chương 17	39
18. Chương 18	41
19. Chương 19	43
20. Chương 20	45
21. Chương 21	47
22. Chương 22	49
23. Chương 23	51
24. Chương 24	52
25. Chương 25	55
26. Chương 26	57
27. Chương 27	60
28. Chương 28	62
29. Chương 29	65
30. Chương 30	67
31. Chương 31	69
32. Chương 32	71
33. Chương 33	74
34. Chương 34	77

Phát Ngoan Tiên Sinh

Giới thiệu

– Phát ngoan tiên sinh Thể loại: hiện đại đô thị, 1×1, khôn nạn công, phúc hắc thụ, oan gia hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phan-ngoan-tien-sinh>

1. Chương 1

Nếu hỏi một trăm người sợ kiểu cấp trên như thế nào, có lẽ sẽ có một trăm đáp án khác nhau. Nhưng theo chúng ta biết đáp án điển hình nhất, không ngoài nghiêm khắc, keo kiệt, háo sắc, cố tình gây sự, tính tình rất xấu, con ông cháu cha... Thông thường chỉ cần sếp có một trong các phẩm chất trên cũng đã khiến cho người ta ăn không tiêu, nhưng quản lý bộ nghiệp vụ tổng bộ công ty M, tuyệt đối là có tư chất phong phú.

Vị quản lý này họ Bảo tên Chiếu, không cùng tên với cái vị “Tuấn kiệt Bảo tham quân” Nam Bắc triều kia, nhưng trên thực tế hoàn toàn chẳng giống nhau một chút nào. Vị Bảo tiên sinh này nghe nói rất có tiền, là con ông cháu cha, cực kỳ nghiêm khắc với cấp dưới, hơn nữa tính tình vô cùng nóng nảy, động một chút lại nổi cáu. Tội nghiệp cho bọn cấp dưới mỗi ngày lo lắng đề phòng, liều mạng làm việc.

Đáng thương nhất vẫn là trợ lý của Bảo quản lý, đó quả thực là chức vụ lửa đạn tuyến đầu, một chút chuyện nhỏ đều có thể bị biến thành vật hi sinh. Chẳng hạn như chỉ có pha cà phê hòa tan, văn kiện chưa được phân loại theo trật tự chữ cái để ở trên bàn này, lịch trình hôm đó viết chữ xấu này, đi xã giao với khách hàng thành ra uống say ... Thế là vị trí trợ lý quản lý này thường là lương cao cũng không giữ được người.

Tuy nói Bảo quản lý vô cùng nóng nảy, rất nghiêm khắc còn là con ông cháu cha, thế nhưng thành tích đạt được cũng không tệ lắm, tiền thưởng kì cuối hàng năm phát cho cấp dưới cũng không hề keo kiệt chút nào. Thương thay cho các tiểu nhân viên nơm nớp lo sợ tuy giận mà không dám nói, thế nhưng thì thâm to nhỏ sau lưng cũng không phải thiếu. Ví dụ Bảo quản lý này có rất nhiều biệt danh, bạo (Bảo) quân, hay quản lý nóng nảy (Bảo Chiếu) ... Che giấu tâm tư mạnh nhất, nhưng mọi người còn chưa hết giận, cuối cùng trong sự kiện một lần Bảo quản lý nổi khùng làm rơi cái chén, hấn bị đặt tên là Phát ngoan(1) tiên sinh.

Công ty M đón tuần mới, bởi vì thứ hai Bảo quản lý luôn yêu cầu họp buổi sáng trước tiên, cho nên hôm nay các nhân viên bộ nghiệp vụ công ty M tới vô cùng sớm, đặc biệt đông đủ. Nhân lúc Bảo quản lý còn chưa đến, mọi người tán gẫu hăng hái về sinh hoạt cuối tuần, nhưng rất nhanh, mọi người liền vây lấy bên cạnh hai vị tiểu thư Lưu Nghiên, Phỉ Vũ.

“Tin tức mới nhất, trợ lý của Bảo quản lý thay người.” Lưu Nghiên tiểu thư cười nói.

Mọi người cùng một vẻ mặt, hết sức chờ mong đồng chí hi sinh mới nhất.

Phỉ Vũ tiểu thư cũng rất đúng lúc bồi thêm: “Lần này là do chi nhánh công ty điều lên nha.”

Mọi người đều là biểu cảm thương xót, xem ra cậu thanh niên tài giỏi, anh tuấn này cách con đường từ chức cũng không xa.

Lưu Nghiên tiểu thư phẩy tay: “Vị lần này không giống mọi lần đâu, nghe nói vốn muốn làm trợ lý nghiệp vụ của công ty con, kết quả đặc tội lỗi nhân của công ty, thế là đã được bố trí xong hết rồi.”

Phỉ Vũ tiểu thư cũng ăn ý nói nhỏ: “Xem ra là tuổi trẻ khí thịnh ~ “

Mọi người gật đầu, chỉ đành chuẩn bị quan sát vị trợ lý mới này từ xa.

Buổi sáng tám giờ hai mươi, Bảo quản lý tới bộ nghiệp vụ. Kỳ thật vẫn còn cách giờ làm việc mười phút nữa, nhưng không có biện pháp, Bảo quản lý chuyên chế độc tài*** luôn yêu cầu phải chuẩn bị buổi họp sáng thứ hai trước thời gian. Nhìn quanh một vòng coi như vừa lòng, nhân viên hôm nay tới coi như đầy đủ, còn lại mấy người đến muộn liền khấu trừ tiền thưởng tháng là được. Bảo quản lý gật gật đầu với mọi người, rồi đi vào phòng làm việc của mình.

Lưu Nghiên tiểu thư thở dài nhẹ nhõm một hơi: “Phát ngoan tiên sinh hôm nay tâm trạng có vẻ vẫn tốt, thật vô cùng may mắn.”

Nghiệp vụ cốt cán biệt danh Siêu nhân tiên sinh đột nhiên hô to không ổn: “Nguy rồi, trợ lý mới còn chưa đến!”

Mọi người đưa mắt nhìn nhau, nghe nói tuần trước đã bàn giao tốt công việc rồi, chìa khóa phòng họp này chính là ở trong tay tân trợ lý.

8:25 sáng, Bảo quản lý cuối cùng cũng cảm thấy không bình thường.

“Trợ lý của tôi đâu?” Bảo quản lý hoàn toàn không nhớ tên trợ lý tiền nhiệm đáng thương của hắn.

Phỉ Vũ tiểu thư run run nói: “Quản lý, Ngô trợ lý đã từ chức rồi.”

Bảo quản lý nhú mày, đối với việc trợ lý liên tiếp từ chức đã tập mãi thành quen, hắn bực mình nói: “Vay trợ lý mới của tôi đâu?”

Phỉ Vũ tiểu thư do dự một chút, nói: “Trợ lý mới đại khái, có lẽ, có thể không biết sáng sớm thứ hai phải có mặt.”

Bảo quản lý im lặng vài giây, trong nháy mắt nặng nề đóng sầm cửa.

Ngoài cửa tâm tình mọi người lại trầm xuống, oh, thế là hết rồi.

Kỳ thật trợ lý mới của họ Diệp tiên sinh cũng không phải cố ý đến muộn vào sáng sớm, chẳng qua lâu lắm chưa quay lại thành phố này, hoàn toàn không biết giao thông công cộng đã thay đổi tuyến đường. Tô Lạc tiên sinh đáng thương cực kỳ chặt vật mở cửa phòng họp lúc tám giờ hai mươi chín phút, thế nhưng Bảo quản lý còn vô cùng không nể tình nổi khùng ngay tại chỗ, trực tiếp hất bay đồng tư liệu giản yếu của buổi họp trên tay cậu.

Mọi người của bộ nghiệp vụ hóa đá tại cửa phòng hội nghị, cảm nhận được gió Nam Cực ác liệt. Mà vị trợ lý mới khiến người khâm phục kia lại có thể mặt không đổi sắc đi nhặt tài liệu về, một lần nữa đưa cho Bảo quản lý. Bảo quản lý nhìn cậu vài giây, gạt cậu sang một bên rồi bắt đầu buổi họp sáng. Mọi người ngồi vào chỗ của mình, rất nhanh trộm nhìn trợ lý mới, nắm tay run nhè nhẹ, giả vờ như không có việc gì bắt đầu buổi họp sáng sớm đầu tuần.

“Tôi lần đầu tiên nhìn thấy có trợ lý ngay tại chỗ nhặt về giấy tờ Phát ngoan tiên sinh đánh bay.” Lưu Nghiên tiểu thư nói.

“Ôi chào cậu ta là người trợ lý mới đầu tiên khiến cho Phát ngoan tiên sinh nổi khùng trong năm phút đồng hồ!” Phỉ Vũ tiểu thư nói như thế.

Siêu nhân tiên sinh buông tay: “Vẫn là trợ lý mới đầu tiên không có sơ xuất ngay lập tức, muốn cá xem cậu ta có thể làm được mấy tháng không?”

Chú thích:

(1) Phát ngoan: dễ nổi nóng, hay tức giận

2. Chương 2

Tô Lạc Tô trợ lý vốn là một thanh niên tốt tiền đồ rộng mở, thành tích công việc vượt trội cuộc sống gia đình mỹ mãn, nhưng lại bởi vì tuổi trẻ bồng bột chỉ vì cái trước mắt, đem mình đẩy vào hoàn cảnh thất bại. Đồng nghiệp trong lúc đó dối trá lừa theo cậu luôn không để ý, cậu chẳng biết khôn khéo đưa đẩy, không biết che giấu tài năng, tất cả chỉ nghĩ đến lập thành tích tốt. Cậu thậm chí chính tay vứt bỏ người yêu mà mình đã phải theo đuổi thật lâu, chỉ bởi vì người yêu hơn tuổi kia suốt ngày cần nhằn lải nhải nói cái này cái kia, bướng bỉnh làm phiền cậu.

Trong đoạn cuộc sống bị chuyển sang công ty ở B thành, Tô tiên sinh thường xuyên bởi vì áp lực quá lớn mà mất ngủ cả đêm. Cậu không rõ mình bị làm sao, giống như là bị quỷ ám đi tới B thành, rời khỏi thành phố mình quen thuộc, vứt bỏ người yêu nhiều năm. Vốn tưởng rằng có thể mặc sức thể hiện, kết quả đợi cậu lại là bị xa lánh và thui thủi một mình. Cậu thuê không nổi một căn nhà tốt, chỉ có thể mỗi đêm đứng hút thuốc tại một nơi chật hẹp trên ban công, ngơ ngác nhìn khói thuốc lá xanh bay lên từ đầu ngón tay cho đến bình minh. Đường như chỉ có ban đêm như vậy mới có thể cho cậu bình tĩnh suy nghĩ, để cậu hồi hận muốn khóc. Khi đó cậu mới nhớ tới dự định ban đầu của mình, vốn là vì chia sẻ vất vả với người yêu, vốn là vì tạo dựng sự nghiệp cho cha mẹ yên lòng. Thế nhưng tuổi còn rất trẻ mà cậu lại bởi vì một chút thành tích mà lằng lằng, cuối cùng dẫn đến thất bại thảm hại.

Thời điểm bị gọi về thành X, Tô tiên sinh còn có chút mừng thầm. Cuối cùng đã trở lại, có phải hay không đại biểu cho những khổ đau trong quá khứ qua rồi, cuộc sống có thể quay về quỹ đạo trước kia? Vừa mới buông hành lý cậu liền hẹn gặp người yêu, muốn giải thích với anh, bắt đầu lại một lần nữa, nhưng người kia đã bắt đầu tình yêu mới. Trong phút chốc, Tô tiên sinh cảm thấy được quãng thời gian đó xuyên qua trí nhớ cậu, trước mắt như hiện ra người yêu ngày trước với bao kỉ niệm đẹp đều trở thành vũ khí sắc bén.

Tô tiên sinh lúc này mới bắt đầu nhìn thẳng vào bản thân, hóa ra bất luận lừa mình dối người như thế nào, cậu đều đã thất bại. Sự nghiệp tình cảm cái gì cũng chẳng ra sao, cậu cuối cùng hiểu được mình thật là ngây thơ ngu xuẩn...

“Có thể chấm dứt sự tưởng tượng về nhân sinh của cậu, pha cho tôi một ly cà phê không?” Một thanh âm lạnh như băng vang lên, Tô tiên sinh quay phắt đầu lại, chỉ thấy Bảo quản lí đang ở phía sau nhìn cậu chăm chăm.

Tô tiên sinh nắm chặt bàn tay lại, cúi đầu, nói : “Dạ, quản lí.”

Bảo quản lí nhíu mày, có chút không kiên nhẫn nói : “Lần sau đừng để cho tôi bắt gặp cậu lại ngăn người bên cửa sổ, nếu còn một lần nữa thì tiền thưởng tháng này cậu đừng mong được một đồng nào!”

Tô tiên sinh nhìn chòng chọc mũi chân của mình, nhẹ giọng đáp: “Tôi biết rồi, quản lí.”

Bảo quản lí rất không hài lòng nhìn cậu thanh niên dường như đang cúi đầu nhẫn nại: “Cúi đầu nói chuyện là lễ độ của cậu hả? Cà phê, nhanh đi, đừng để cho tôi phải nói lại lần nữa!”

Tô tiên sinh đành phải gật gật đầu, đi đến gian trà nước.

Lưu Nghiên tiểu thư mắt nhìn theo Phát ngoan tiên sinh trở về văn phòng, gác máy điện thoại nghiệp vụ, nói với Phỉ Vũ tiểu thư : “Xem ra ngày hôm nay tâm tình của Phát ngoan tiên sinh rất không tốt.”

“Nghe nói ngày hôm qua lại bị lôi đi xem mắt, ” Phỉ Vũ tiểu thư cười hắc hắc, “Có điều trợ lý này trái lại rất thú vị, trước mắt còn thuận theo quản lí nóng nảy của chúng ta đấy, xem ra không giống như đứa nhỏ ngốc bị đuổi đi.”

Tin nhắn của Siêu nhân tiên sinh mạnh mẽ xen vào: “Muốn đoán xem trợ lý tiên sinh có thể chống giữ được đến lúc nào không?”

Phó quản lí hoà nhã dễ gần đi đến giữa chỗ bọn họ đứng: “Ríu rít tranh cãi, các người như thế nào lại là một đám vui sướng khi người gặp họa, không có người nào yêu thương đồng nghiệp hết.”

“Vậy được rồi.” Nữ cường nhân bên bộ nghiệp vụ đi thể hiện tình yêu đồng nghiệp của cô. Chỉ thấy cô nàng bước đến gian trà nước, nói với Tô Lạc: “Này, người mới tới, cà phê của quản lí chúng ta ở trong ngăn tủ

đăng kia, không phải cái loại hòa tan rỏm này, đừng có lấy nhầm. Một viên đường hai thìa sữa, tự mình ước lượng lấy.”

Tô Lạc nhìn xem cốc cà phê không đạt tiêu chuẩn vừa pha xong trên tay, cười gượng, thấp giọng nói với Cường nhân tiểu tử : “Cám ơn.”

“Tôi chỉ thể hiện tình yêu đồng nghiệp thôi.” Cường nhân tiểu tử nói, rồi nàng mới mạnh mẽ vang dội quay về chỗ ngồi.

Lúc Tô tiên sinh trở lại văn phòng của quản lí, Bảo quản lí đã vô cùng mất kiên nhẫn: “Pha ly cà phê cũng chậm như thế, này, tài liệu trên bàn cậu đều cần phải sắp xếp lại, xong trước khi tan sở cho tôi.”

Tô tiên sinh nhìn đồng tài liệu chất đống trên bàn mình, lại nhìn rồi úp cốc lên, thầm bi ai cho mình ba giây.

Bảo quản lí thấy cậu còn chưa động, liền thúc giục nói: “Nhanh lên, tôi rất ghét tăng ca.”

Tô tiên sinh kinh ngạc nhìn hẩn một cái, không ngờ cái người tính khí nóng nảy này còn có chút tính người. Đáng tiếc Tô tiên sinh tội nghiệp không biết rằng, đây chính là bắt đầu của bi kịch.

Gần đến mùa đông, bầu trời tối đen rất sớm. Tan tầm đã mười phút, Tô tiên sinh vẫn không có cách nào hoàn thành công việc của cậu, cậu có chút bất đắc dĩ chuẩn bị đón nhận cơn thịnh nộ của Bảo quản lí. Nhưng kỳ quái là Bảo quản lí cư nhiên còn ở một bên xem báo cáo, biểu cảm trên mặt vẫn bình thản. Tô tiên sinh cũng không nhiều lời, yên lặng tiếp tục sắp xếp lại đống lộn xộn những báo cáo cùng bản ghi chép của hội nghị.

Lại qua hơn mười phút đồng hồ, Tô tiên sinh đã bắt đầu cảm thấy được thời gian không thích hợp, điện thoại của Bảo quản lí vang lên.”A lô, a, con đang tăng ca, ” Bảo quản lí giả bộ dùng giọng điệu bất đắc dĩ nói, “Mẹ, con đã nói tối nay không đi rồi. Vâng, vâng, không phải rất bận, đều là do trợ lý mới của con quá vụng về. Được, được...”

Tô tiên sinh ngăn người tại đó, thế là rõ rồi, Bảo tiên sinh vì trốn tránh xem mắt lại có thể hoạt động bí mật, đẩy cậu ra làm bình phong. Tô tiên sinh có chút buồn bực, cậu cảm giác mình lạc đến nước này cũng thật không thể chịu nổi.

Cúp điện thoại Bảo quản lí không hề tỏ vẻ gì, chỉ thản nhiên nói một câu: “Qua thêm nửa tiếng nữa là có thể về, tiền lương tăng ca tôi sẽ gấp đôi cho cậu.”

Tô tiên sinh cắn răng, kìm nén nửa ngày mới phun ra một câu: “Được, tôi biết rồi.”

Vốn tưởng rằng nén giận có thể khiến Phát ngoan tiên sinh bớt cáu kỉnh, nhưng mà tăng ca liên tiếp vài ngày cũng làm cho Tô tiên sinh không chịu nổi. Mỗi ngày nghe Bảo quản lí cố làm ra vẻ oán trách trợ lý mới, Tô tiên sinh thật sự cảm thấy chuyện này mình thế nào mà chịu được.

Một ngày, cậu cuối cùng không nhịn được hỏi Lưu Nghiên tiểu thư: “Quản lí rất ghét tăng ca sao?”

Lưu Nghiên tiểu thư cười ha ha : “Cần bản mà nói, đúng là vậy. Nhưng cậu có biết, đôi khi không thể không tăng ca.”

Tô tiên sinh thở sâu, lại hỏi: “Trước kia cũng như vậy phải không?”

Lưu Nghiên tiểu thư thông cảm nhìn cậu: “Kỳ thật việc này là bởi Bảo phu nhân quyết tâm bắt quản lí đi xem mắt.”

Tô tiên sinh cực kì phẫn nộ, hậu quả vô cùng nghiêm trọng.

Lưu Nghiên tiểu thư vội vàng nói: “Trợ lý trước kia đều rất tình nguyện giúp, bởi vì tiền lương tăng ca quản lí trả gấp đôi.”

Tô Lạc từng vô cùng kiêu ngạo kia phải làm trợ lý coi như xong, cư nhiên còn bị bắt trở thành bia đỡ đạn cho quản lí. Thế nhưng Tô tiên sinh đau thương phần nộ hay nan kham thì có tác dụng gì đây? Không thể tiếp tục như vậy, không thể nản chí ngã lòng, Tô tiên sinh nhắc nhở chính mình, cho dù trở thành trợ lý cũng muốn làm một người trợ lý thật tốt tinh thông nghiệp vụ.

Thế là Tô trợ lý quyết định đối đầu cùng Bảo quản lí.

3. Chương 3

Sau khi hạ quyết tâm, Tô tiên sinh bắt đầu thời kì nỗ lực làm việc. Mỗi ngày cố gắng sắp xếp lịch trình hàng ngày của Bảo quản lí đầy kín, mỗi ngày pha cà phê cho Bảo quản lí thật đặc, mỗi ngày sửa sang lại tài liệu, hồ sơ đều cực kì nhanh nhẹn, mỗi ngày đều hết sức kiên quyết không đếm xỉa đến ánh mắt bất mãn của Bảo quản lí.

“Tô trợ lý, có thể giải thích một chút về hành động của cậu mấy ngày nay là sao không hả?” Cuối cùng có một ngày, Bảo quản lí không thể nhịn được nữa.

Tô trợ lý cung kính cúi đầu đứng đó: “Tôi không rõ ý tứ của quản lí.”

“Tôi hỏi cậu đến tột cùng là sao vậy, lịch trình hàng ngày sắp xếp đầy kín như thế muốn tôi mệt chết sao!” Phát ngoan tiên sinh đập bàn một cái, bắt đầu phát cáu, “Cà phê cũng pha đắng được như thế! Còn có thái độ của cậu nữa, khá là ngạo mạn, đây là biểu hiện nên có của cậu sao? Nếu không phải tôi thấy thành tích trước kia của cậu không tệ, bảo bộ phận nhân sự điều cậu đến chỗ này của tôi, cậu hiện tại sớm đã ăn không khí rồi! !”

Tô trợ lý bị chạm đến chỗ đau, siết chặt nắm tay, nhưng vẫn là ôn hoà nhã nhặn nói: “Tôi không biết trợ lý trước kia nghĩ thế nào, nhưng tôi cho rằng lượng công việc của quản lí bây giờ vô cùng hợp lý.”

“Hợp lý cái đầu cậu!” Phát ngoan tiên sinh nổi giận đùng đùng đứng lên, “Cậu đi xem lại cho kĩ lịch trình mà trợ lý trước kia làm rồi đến nói chuyện lại với tôi!”

Tô trợ lý nhìn Phát ngoan tiên sinh mặt đỏng giận dữ lại cảm thấy vô cùng thú vị, bất giác cười nói: “Vâng thưa bệ hạ, xin thứ cho vì thần cáo lui.”

“Đồ quỷ cậu ra đi!” Phát ngoan tiên sinh gờ gờ nắm đấm với trợ lý của hắn.

Tô trợ lý ra khỏi văn phòng quản lí, rẽ đi phô tô tài liệu, Nhân viên gương mẫu của bộ nghiệp vụ Siêu nhân tiên sinh lại gần: “Này, trợ lý mới, bị bạo chúa giáo huấn hả?”

Tô trợ lý nhìn đồng chí nhân viên gương mẫu hiếm khi được rảnh rỗi nhàn hạ, gật gật đầu, làm bộ nói: “Ai, cũng không phải. Tôi cho anh biết, anh không nên nói với người khác.”

Bát Quái siêu nhân tiên sinh rất vui vẻ càng xán lại gần: “Cái này không thành vấn đề. Đến tột cùng là có chuyện gì, mau nói cho tôi biết đi.”

Tô trợ lý vẻ mặt miễn cưỡng nhỏ giọng nói: “Tôi cho anh biết, quản lí nổi giận khủng khiếp đấy, hắn vô cùng không hài lòng với công việc tháng này của mọi người.”

Siêu nhân tiên sinh đầu tiên là sửng sốt, sau lại nghiêng đầu nghi ngờ nói: “Không đúng, tôi vừa mới nghe được rõ ràng cái gì mà sắp xếp lịch trình hàng ngày mà.”

Tô trợ lý trợn mắt nói dối: “Quản lí nói lịch trình gần đây của hắn dày đặc quá, làm việc rất vất vả, thế nhưng không ngờ mọi người lại chẳng chịu cố gắng như thế, thành tích tháng này khiến cho hắn vô cùng thất vọng.”

Siêu nhân tiên sinh tự trách, thân là nhân viên gương mẫu của bộ nghiệp vụ, ngôi sao của bộ nghiệp vụ, anh cảm thấy thật xấu hổ. Thế nhưng Siêu nhân tiên sinh vẫn còn sót lại chút lý trí: “Đã hết tháng này đâu, mà sáng sớm thứ hai quản lí còn khen ngợi chúng tôi mà.”

Tô trợ lý thở dài: “Quản lí không muốn đả kích mọi người. Mặc dù còn chưa hết tháng này, nhưng anh không cảm thấy là mọi người bởi vì cuối năm mà trở nên không tập trung sao? Hơn nữa anh ngẫm lại xem, anh không biết là gần đây quản lí bận rất nhiều việc sao?”

Siêu nhân tiên sinh vẫn còn cố gắng dựa lần cuối: “Mà sao quản lí lại nói với cậu những việc này?”

Tô trợ lý thành khẩn nhìn anh: “Thần tử vì bệ hạ phân ưu là chuyện đương nhiên.”

“A, không, tôi không tin!” Siêu nhân tiên sinh khóc lóc chạy đi, anh ta chạy về phía nhân viên gương mẫu thứ hai Cường nhân tiểu tử, “Chúng ta hãy cố gắng làm việc hơn đi!”

Cường nhân tiểu tử còn đang lật tập danh sách khách hàng, chỉ thấy nàng khẽ phát tay, nhẹ nhàng nói với Siêu nhân tiên sinh ba chữ: “Bệnh thần kinh!”

Tuy rằng Siêu nhân tiên sinh cam đoan không nói ra, thế nhưng liên tiếp vài ngày bộ nghiệp vụ đều bị áp suất thấp bao phủ. Tất cả mọi người lo lắng thành tích tháng này của mình sẽ khiến quản lí nổi giận, thế là sự nhiệt tình làm việc tăng vọt chưa từng có. Mà cùng với nhiệt tình làm việc tăng cao còn nhiệt tình quan sát Bảo quản lí, mỗi người đều thật cẩn thận, rất sợ không để ý một cái liền chuốc lấy tai hoạ.

Trong khi theo dõi công việc còn truyền ra rất nhiều tin đồn nhảm. Lưu Nghiên, Phỉ Vũ tiểu thư hai người số lần mỗi ngày qua văn phòng quản lí còn nhiều hơn so với số lần đi đến toilet, được gọi là một sự theo dõi chặt chẽ, một chút gió thổi cỏ lay cũng đều được ghi trong hồ sơ. Đương nhiên, người khác vui mừng chính là, trong mấy ngày nay Phát ngoan tiên sinh cũng không tiếp tục tạo ra gió tanh mưa máu.

Lại nói bên này, sau khi trợ lý giàu to rồi, Bảo quản lí nóng nảy đã giành được cách mạng thắng lợi, cậu cuối cùng cũng buông lỏng lịch trình. Hơn nữa thế tiến công của phu nhân Bảo Gia về việc xem mắt đã yếu đi, mấy ngày nay tâm tình của Bảo quản lí cũng rất không tệ. Thế nhưng điều Bảo quản lí cảm thấy kỳ quái chính là, đã nhiều ngày nay bộ nghiệp vụ tràn ngập một bầu không khí quỷ dị, dường như tất cả mọi người đều nơm nớp lo sợ liều mạng làm việc. Bảo quản lí sờ sờ cằm: “Hình như không có nghe nói cần phải giảm biên chế mà?” Đi hỏi Tô trợ lý mỗi danh kì diệu, cậu cũng chỉ cười cười: “Có lẽ là phần đầu vì tiền thưởng cuối năm đi?”

Thời gian không nhanh không chậm trôi qua, đám người quần chúng cố gắng làm việc, tân trợ lý đâm bị thóc, chọc bị gạo còn có Bảo quản lí bị làm cho không rõ tình hình, lúc này tất cả vẫn còn chưa biết đây chỉ là sự yên tĩnh trước cơn bão. Không lâu sau phát sinh một sự kiện khiến Tô tiên sinh vô cùng hối hận đã tự khiêng đá đập vào chân mình, chỉ có điều, trong chuyện này người bị hại lớn nhất còn là Bảo quản lí của chúng ta.

4. Chương 4

Từ sau khi Tô trợ lý đâm bị thóc, chọc bị gạo, thành tích tháng này của bộ nghiệp vụ thẳng tắp tăng lên, điều này khiến cho tâm tình của Bảo quản lí liên tục tốt trong nhiều ngày. May mắn rằng không rõ chân tướng, Bảo quản lí hoàn toàn không biết đây là thành quả do Tô trợ lý cáo mượn oai hùm, nếu không thì hậu quả khó lường. Nhưng mà, Bảo quản lí vẫn cảm thấy trợ lý mới của hắn có chút khác lạ. Tô trợ lý có thể là có năng lực, nhưng thái độ quá mức kì quái.

Được rồi, xem ra vị Bảo quản lí này của chúng ta thật là quá mức cường tráng. Thử hỏi có người nào lại thích đối mặt với một kẻ cả ngày chọc vào nỗi đau của mình đây? Mà Bảo quản lí cường tráng, vĩ đại của chúng ta phản kích đối với trợ lý tâm huyết của hắn kia luôn luôn là: “Ha ha, là tôi cứu vớt cậu, mau tới dập đầu tạ ơn đi.” “Này, nếu không phải tôi điều cậu sang đây, cậu sớm đã trong đám người xếp hàng đợi việc rồi!”

Thế nên đừng trách ý xấu nhỏ nhỏ của Tô trợ lý.

“Tô trợ lý, cái ly quái quỷ gì ở trên bàn của tôi đây?” Hôm nay, Bảo quản lí đặc biệt im lặng nhìn chăm chăm cái ly xuất hiện ở trên bàn.

Tô trợ lý đẩy đẩy mắt kính: “Trà hoa cúc mật ong. Hoa cúc trắng loại cao cấp được chọn lọc kỹ càng cộng thêm pha chế cầu kỳ, đợi nước ấm sau đó thêm vào mật ong rừng tươi, thanh nhiệt trừ hỏa bổ khí bổ máu bài độc dưỡng nhan...”

Bảo quản lí chán ghét nhíu mày: “Đem đi đem đi!”

Tô trợ lý bộ dạng vì nước vì dân nói: “Hôm nay lại có khách hàng muốn đến công ti, cho nên xin quản lí hôm nay nhất định phải ôn hoà nhã nhặn.”

Bảo quản lí phát phát tay: “Tôi biết rồi.”

Thế là Tô trợ lý nhe răng cười: “VẬY, quản lí, có muốn uống trà hoa cúc mật ong không?”

Bảo quản lí vô cùng khó chịu, trợ lý này cũng quản quá rộng đi? Thế là Phát ngoan tiên sinh biến thân, giọng điệu có chút hung hăng nói : “Đã bảo là không cần rồi, tôi ghét nhất cái thứ đồ ngọt này! Ghê tởm chết đi!”

“Nhưng mà...” Tô trợ lý chau mày.

“Không có nhưng gì hết!” Phát ngoan tiên sinh đứng dậy, nhét cái ly vào trong tay Tô trợ lý, đẩy cậu một cái, “Mau đem đi, không được ảnh hưởng đến tôi làm việc!”

Trong tay Tô trợ lý còn có tài liệu, bất ngờ bị đẩy như thế, hơn một nửa ly trà hoa cúc mật ong đổ lên trên giấy tờ.

Này thì Phát ngoan tiên sinh nổi giận thật rồi, áp thẳng Tô trợ lý lên tường : “Tôi nói rồi cậu sao cứ như vậy, tài liệu cũng cầm không xong! Đừng tưởng rằng cậu tài giỏi là không sao, vụ làm ăn ngày hôm nay nếu xảy ra chuyện, tôi thật sự sẽ fire* cậu!”

Tô trợ lý bị dọa sợ, ấp úng nói: “Cái này, đây là bản sao văn kiện cần lưu trữ, vẫn còn có thể photo lại thêm một bản nữa...”

Phát ngoan tiên sinh sững sốt một chút, có phần bực bội nói : “Tôi quản cậu cái gì sao chép tài liệu, tôi cho cậu biết...” Nói còn chưa dứt lời, chỉ thấy Tô trợ lý đầu cúi xuống, lại run nhè nhẹ. Phát ngoan tiên sinh có chút choáng váng, cậu nhóc này không phải là bị mình dọa khóc đấy chứ?

Thứ cho não của cường tráng tiên sinh cần được bồi bổ thêm, Tô trợ lý nhà ta là bị chọc tức. Chưa thấy qua người không nói lý lẽ như thế, rõ ràng là chính mình đẩy người khác, thế mà lại còn phát cáu trước.

Trở trên làm sao, đúng lúc này Phỉ Vũ tiểu thư gõ gõ cửa, đi đến: “Quản lí, Vương tiên sinh đến rồi...” lời còn chưa nói ra miệng, Phỉ Vũ tiểu thư đã bị một màn trước mắt làm cho kinh hãi. Chỉ thấy Phát ngoan tiên sinh đang đem tân trợ lý đáng thương áp lên trên tường, mà trợ lý tiên sinh đúng là bộ dạng run rẩy, trên sàn nhà còn có tài liệu rải rác cùng một cái ly vỡ tan. Chẳng lẽ là Phát ngoan tiên sinh muốn đánh... chứ “người” còn chưa nói, trợ lý tiên sinh liền giải thích.

“Không được... Thật khiếm nhã!” Trợ lý tiên sinh thống khổ gào thét.

Phát ngoan tiên sinh ngẩn người. Hồi lâu, lúc hần kịp phản ứng lại, nhìn thấy bọn cấp dưới đang nơm nớp lo sợ đứng đầy ngoài cửa, còn có, một vị khách hàng béo mập có chút quen mặt.

Thế là, vụ khiếm nhã kinh hoàng của công ty M đã phát sinh như vậy.

Bảo tiên sinh hoàn toàn nghĩ mãi mà không ra trợ lý mới đáng sợ kia của hần sao có thể làm ra chuyện tình đổi trắng thay đen như vậy. Sau đó hần bị Bảo chủ tịch vội vàng gọi về nhà, bởi vì cự tuyệt không thừa nhận sự kiện vô lễ môn mà bị cấm túc.

“Còn muốn nguy hiểm, cái vị giám đốc Vương có mặt ở đó là cháu trai của một người bạn lâu năm của mẹ mày, anh ta đã kể cho tao nghe sự việc lúc đó rồi!” Ông Bảo giận đến dưng râu trợn mắt.

“Cha, con thật sự không có, là trợ lý kia vu cáo hãm hại con! Con trở về rồi sẽ đuổi việc cậu ta ngay lập tức!” Phát ngoan tiên sinh còn đang nổi cáu.

Ông Bảo bạo phát, đập bàn một cái: “Tao thấy mày hần là đã để ý con nhà người ta từ lâu rồi đi? Cậu ta ở chi nhánh công ty, việc gây khó dễ có phải cũng có phần của mày hay không?”

“Sao có thể!” Bảo quản lí vội vàng cãi lại.

Ông Bảo nghiêm giọng nói: “Tóm lại cậu ta coi như là một nhân tài, đừng để cho tao biết mày gây khó dễ cho cậu ta, mày đúng là đồ nghiệt tử!”

Thế là nói chuyện ra về chẳng vui, M Bảo quản lí công ty xin nghỉ phép một tuần, lý do: xem xét lại bản thân.

Giờ phút này, Tô trợ lý thật sự là hối hận chết đi được. Thực không biết mình lâm thời nảy lòng tham tâm huyết dâng trào đến tột cùng là muốn ghê tởm ai, chờ đến lúc cậu suy nghĩ cẩn thận mới biết được không tốt, vị Bảo quản lí này cũng không phải người thường. Người ta là nhị thiếu gia ngậm thìa vàng trong miệng, chủ tịch chính là cha hắn!

Tô tiên sinh ngửa mặt lên trời thở dài, kỳ thật cậu một chút cũng không muốn bỏ công việc của mình. Tạm không nói đến trước đây đã vất vả biết bao thi vào công ty M, có bao nhiêu khó khăn cùng thất bại, thậm chí cậu còn vì công việc này mà mất đi người yêu nhiều năm. Đơn giản mà nói hiện tại chỉ là làm trợ lý, nhưng đối với cậu thì luyện cũng rất nhiều. Hơn nữa Bảo quản lí coi như là người tài giỏi, theo hắn cũng học được không ít. Cậu còn hi vọng sống thật tốt, có thể một ngày nào đó khả năng dựa vào chút tích lũy ấy leo lên một chức vụ mới. Một chút ý nghĩ duy nhất có thể an ủi cậu muốn cứ như vậy hoàn toàn sụp đổ, giống như vừa ra khỏi một vở kịch hoang đường.

Ban đêm, đã lâu rồi Tô tiên sinh mới lại bị mất ngủ lớn mật tập kích. Tô Lạc nằm ở trên ban công phòng cho thuê nhỏ của mình nhìn ráng chiều nhuộm cả bầu trời, bất chợt vô cùng nhớ đến một người khác ở cái thành phố này. Người kia trên ban công có cây màu xanh biếc, trong phòng còn nuôi một con chuột hamster béo ú cùng con rùa đen ham ngủ. Mà ngôi nhà kia, từng là bọn họ, của bọn họ.

Tô Lạc nghĩ rồi nghĩ, chậm rãi nở nụ cười, cười đến lòng có chút xót xa. Ah, học trưởng, em rất nhanh sẽ không còn gì cả, cũng là báo ứng phải không?

Nhưng mà có vẻ truyện ta dịch không hay hay sao ý mà chả thấy nàng nào com cho ta vậy? T^T

Các nàng ko com chắc ta chả có động lực mà edit tiếp đâu :-

5. Chương 5

Thư sa thải trong dự đoán chưa thấy đến, cuộc nói chuyện với cấp cao theo dự tính cũng không có. Lúc này Tô trợ lý đang vô cùng lo sợ hoàn toàn không biết rằng Bảo chủ tịch đã đem toàn bộ lỗi lầm đổ lên trên người Bảo quản lí. Tô trợ lý vẫn cứ mỗi ngày làm việc theo thường lệ, sắp xếp xử lý công việc bởi vì Bảo quản lí vắng mặt mà tồn đọng một ít tài liệu.

Tuy nhiên điều gay go chính là, sự kiện kinh hoàng “Khiếm nhã ngay tại cửa” của công ty M lại trực tiếp ảnh hưởng đến Tô trợ lý. Chắc chắn, đúng là gây ông đập lưng ông.

Mỗi ngày, lúc đi thang máy biến thành cực hình. Tô trợ lý luôn phải, giả vờ không nghe thấy chung quanh xì xào bàn tán.

“Ôi chào, người kia chính là trợ lý bị sàm sỡ...”

Sao mà tất cả mọi người đã biết hết rồi?

“Ai, bộ dạng còn rất đẹp trai đây, hí hí hí...”

Sau điệu cười kỳ quái của cái tên bên kia có ý nghĩa gì chứ?

“Hừ, tiểu bạch kiểm(trai bao), nói không chừng là quy tắc ngầm đó.”

Ngầm cái đồ quý nhà người, ta chỗ nào giống tiểu bạch kiểm!

“Cũng không biết quản lý kia có đẹp trai hay không...”

Cùng với việc quản lý có đẹp trai hay không có quan hệ gì chứ?

“Người không biết sao? Là Phát ngoan tiên sinh của tầng mười bốn đó!”

Xem ra Bảo quản lý xấu tính thật nổi tiếng.

“Woah! Quả nhiên con ông cháu cha chính là xảy ra loại xì căng đan thế này...”

Thật xin lỗi, quản lý, tổn hại danh tiếng của anh rồi.

Mỗi ngày, việc ghé qua những bộ ngành khác trở thành bi kịch. Tô trợ lý luôn phải đi lại vội vàng, giả vờ không nhìn thấy chung quanh chỉ trở.

“Nhìn xem, là trợ lý xui xẻo kia đấy!”

Tôi chính là xui xẻo làm sao?

“Đây không phải là Tô Lạc cùng thời với tôi sao, sao lại hồ đồ đến mức rơi vào tình cảnh làm trợ lý rồi, trước kia không phải rất xuất sắc sao?”

Làm sao, ghen tị với tôi hả.

“Công ty chúng ta không ngờ lại có thể xuất hiện loại chuyện này, thật thú vị, hồ hồ hồ...”

Tên kỳ quái này lại cười như vậy là sao?

“Kỳ thật Phát ngoan tiên sinh cũng là đẹp trai dã man...”

Này, lệch chủ đề rồi?

“Hôm nào đi hóng xem một chút đi?”

Hóng xem cái đầu của người a!

Mỗi ngày, làm việc ở bộ nghiệp vụ mới là cuộc sống trong địa ngục. Tô trợ lý cảm giác mình lập tức muốn bỏ việc, cậu cảm giác mình hẳn là phải đi từ chức ngay lập tức mới đúng!

“Tiểu Tô à, gần đây vất vả cho cậu rồi.” Phó quản lý vẫn là trước sau như một cười híp mắt.

Tô trợ lý chỉ có thể làm ra vẻ bình tĩnh gạt đầu, hoàn toàn không dám nghĩ đến ý nghĩa đằng sau nụ cười đắc ý kia.

“Tô trợ lý, lúc đó thật là đáng sợ, BLABLA...” Nhân chứng thứ nhất Phỉ Vũ tiểu thư vẫn thích hồi tưởng lại cảnh tượng đó.

Tô trợ lý đành phải giả ngốc, ai, chuyện gì cũng không có.

“Tô trợ lý, lúc đó rốt cục là có chuyện gì vậy?” Lưu Nghiên tiểu thư luôn thích truy hỏi đến cùng.

Tô trợ lý chỉ có thể cầm mặt vào trong đồng hồ tài liệu, giả vờ không rảnh.

“Tô trợ lý, không phải là cậu bởi vì để lộ ra sự kiện kia mới bị trừng phạt đi?” Siêu nhân tiên sinh vẫn thích tám chuyện như vậy.

Bất quá hai chữ “Trừng phạt” này giọng điệu sao lại kỳ quái như vậy?

“Xuất phát từ tình yêu đồng nghiệp tôi kiến nghị cậu có thể khiếu nại quản lý quấy nhiễu tình dục.” Cường nhân tiểu tử vẫn mạnh mẽ mà bình tĩnh như vậy.

Tô trợ lý chỉ có thể nói quanh co cảm ơn ý tốt của nàng.

Suốt một tuần, Tô trợ lý ở công ty là nhận hết soi mói và bàn tán xung quanh, ở nhà thì miên man suy nghĩ đêm dài khó ngủ. Địa Ngục bảy ngày, cũng không gì hơn cái này.

Mà Bảo quản lý cũng chẳng tốt hơn gì, cái gọi là ở nhà suy nghĩ cũng không phải đóng cửa nhốt mình không được lên tiếng, mà là ở nhà cũ của Bảo gia cùng với Bảo chủ tịch và Bảo phu nhân.

“Mẹ, mẹ phải tin con, con thật sự không có vô lễ với trợ lý kia.” Bảo quản lí đáng thương giải thích đến muốn điên.

Mẹ Bảo cười nhẹ: “Con trai à, không phải là không thể thích chàng trai trẻ, có điều con không thể cưỡng ép người ta thôi.”

Bảo quản lí nhớ tới là phát cáu : “Con không có cưỡng ép cậu ta, là cậu ta ép buộc con!”

“Oh, Cậu ấy ép buộc con cái gì?” Mẹ Bảo vẻ rất có hứng thú.

“Cậu ta, cậu ta bắt con uống trà hoa cúc!” Bảo quản lí nghiêng răng nghiêng lợi ghê lắm.

Mẹ Bảo cười rộ lên: “Chiều Chiều, xem ra cách nghĩ của cậu ấy và mẹ giống nhau đó, trà hoa cúc hạ hỏa mà. Con thích cậu ta là bởi vì cậu ta quan tâm con như thế sao?”

Bảo quản lí suyt chút nữa thì hộc máu, hần nhớ lại đã bị chính mẹ mình bắt uống trà hoa cúc dài đằng đẳng từ thơ ấu thiếu niên cho đến nửa thời thanh niên.

“Chiều Chiều, đi nhận sai với cha con đi.” Mẹ Bảo dỗ hần.

Bảo quản lí bị khiến cho thật bất đắc dĩ, lại không thể phát hỏa với mẹ mình, chỉ khẳng khẳng nói : “Ta không có sai!”

Mẹ Bảo vỗ vỗ hần: “Được rồi, được rồi, trước tiên uống ly trà hoa cúc hạ hỏa, đừng có cãi nhau với cha con đấy.”

“...” Bảo quản lí nhịn xuống nhịn xuống.

Đối mặt cha Bảo lạnh nhạt trách mắng cùng mẹ Bảo tự mình lải nhải, một tuần của Bảo quản lí quả thật cũng chẳng khác nào ở trong địa ngục.

Bảo quản lí tuy nói tính khí nóng nảy, nhưng dẫu sao cũng không ngốc. Hần xem như đã hiểu người trợ lý mới thoát nhìn nhần nhục chịu đựng kia không giống như vẻ hiền lành bên ngoài, tuyệt đối “ủ rũ phá hư” (bề ngoài nhìn thật thà mà lại ngầm làm gây sự, làm chuyện xấu) ! Bằng không sao lại gây ra chuyện trêu ghẹo độc địa này. Bảo quản lí tưởng tượng một chút tình hình của chính mình khi quay về công ty đã cảm thấy đau đầu. Vốn nổi tiếng là tính tình nóng nảy, lại thêm cái nhị thiếu gia gì đó đã muốn đủ không tốt lắm rồi, bay giờ thì càng bị Tô Lạc hủy sạch sẽ.

“Nghịch tử, đòi phong bại tục! Mày dám trộm trả đũa Tô trợ lý thử xem, tao cuối cùng sẽ có ngày đem mày đuổi ra khỏi nhà!”

“Chiều Chiều, lại đây, uống trà hoa cúc hạ hỏa. Đây là trà ngon mẹ pha cho con, nhớ mang cho trợ lý tiên sinh để nhận lỗi đấy.”

A! Hồi tưởng một chút những chuyện bản thân mình đã gặp phải, Bảo quản lí thật sự là vô cùng oán hận trợ lý mới của hần.

Tô Lạc, tôi rất cuộc nhớ kỹ cậu rồi! Sau này chúng ta cứ chờ xem!

Trong nháy mắt, Bảo quản lí Bảo đại nhân đã ra một quyết định vĩ đại, đó chính là phải kiên quyết trả thù Tô Lạc. Mà giờ phút này, Tô trợ lý ngốc nghếch còn đang nằm ở trên ban công ngắm sao đấy.

Đã qua bảy ngày Địa Ngục, số phận mới là gì đây?

Kính mời chờ đợi Phát ngoan tiên sinh đến mở ra một trang lịch sử mới tinh, trả thù cái gì mà ngốc hơn, đáng yêu hơn!

6. Chương 6

Hôm nay là ngày thứ hai Phát ngoan tiên sinh trở về, cho nên văn phòng chúng ta đây đi làm sớm nhất chỉ nhánh, toàn thể viên chức bộ nghiệp vụ công ty M đều háo hức chờ mong cuộc đại đụng độ giữa quản lí cùng trợ lý. Nhưng mà thật đáng tiếc, bọn họ đã bỏ lỡ phần đặc sắc nhất.

Không sai, sáng sớm mang theo tâm trạng ngờ vực cùng bất an đi làm Tô trợ lý trong lúc cuối cùng, cậu và Bảo quản lí ở trước thang máy “hiệp lộ tương phùng”(oan gia gặp nhau, tương đương với “Oan gia ngõ hẹp” trong Tiếng Việt).

“Tô trợ lý, chào buổi sáng.” Bảo quản lí đi vào thang máy, thoạt nhìn vẫn giống như mọi khi, a, thế nhưng nhìn kĩ thì sẽ thấy tay hắn nắm chặt thành quyền.

“Chào buổi sáng, Bảo quản lí.” Tô trợ lý đứng thẳng lưng, cũng rất lễ phép.

Bảo quản lí khẽ cười một tiếng: “Một tuần không gặp, Tô trợ lý có gì muốn nói với tôi hay không?”

Tô trợ lý có phần bị thái độ kỳ quái của Bảo quản lí hù dọa, cậu còn không biết Bảo chủ tịch quyết định lưu người, cho là quyền sinh sát mình còn nằm trong tay Bảo quản lí. Cậu ho nhẹ một tiếng, lui từng bước nói: “Vi thần không biết.”

Bảo quản lí cười lạnh nói: “Xem ra cậu đối với màn trình diễn của mình rất hài lòng?”

Tô trợ lý cúi đầu: “Vi thần sợ hãi.”

Bảo quản lí đang nhìn tầng trệt, chợt nghe “Đinh” một tiếng, thang máy tới tầng mười bốn. Tô trợ lý còn chưa kịp phản ứng, đã bị Bảo quản lí kéo cổ tay, đi ra khỏi thang máy.

Lúc này, trong văn phòng.

“Tôi thật sự là cảm xúc dâng trào.” Lưu Nghiên tiểu thư bày tỏ.

“Tôi thấy thật ngứa ngáy trong lòng.” Phỉ Vũ tiểu thư thể hiện.

“Báo cáo của tôi ở chỗ nào, ai, ném đâu mất rồi?” Siêu nhân tiên sinh một khi kích động liền sẽ hồ ngôn loạn ngữ(nói lung tung).

“Ồ trên tay anh đây, đồ dân!” Cường nhân tiểu tỷ lúc nào cũng bình tĩnh như vậy.

Phó quản lí cười đến hết sức vui vẻ, không nói chuyện, nhưng mà ông đã pha trà ngon dự định bắt đầu xem kịch hay.

“Tôi đoán quản lí sẽ tới trước, sau đó trợ lý tiên sinh lúc đến sẽ then thùng...”

“Tôi đoán Tô trợ lý sẽ tới trước, cậu ta còn phải mở cửa phòng họp mà.”

“Bọn họ gặp mặt có phải là rất khó xử hay không? Hô hô hô...”

“Tôi đoán Phát ngoan tiên sinh sẽ nổi khùng đó ~ “

“A, vậy thật là đáng sợ!”

...

Mọi người ở đây thảo luận hết sức sôi nổi, cửa thủy tinh sáng bóng chiếu ra hai bóng dáng. Cửa vừa mở ra, đúng là Bảo quản lí kéo tay Tô trợ lý vào đến cửa.

Chứng kiến tình cảnh này, tất cả mọi người hết sức kinh ngạc. Phó quản lí phun ra một ngụm trà, nhóm người chuyên buôn chuyện đồn đại vô căn cứ đại ra, Siêu nhân tiên sinh làm rơi báo cáo, ngay cả Cường nhân tiểu tỷ cũng nhịn không được đẩy kính mắt, mặt khác tập thể các tiểu nhân viên duy trì trạng thái = . Bọn họ hoàn toàn không thể lý giải được tình huống hiện tại. Mà Tô trợ lý chứng kiến biểu tình của mọi người lại càng hoảng hồn, vội vàng giật ra khỏi tay Bảo quản lí.

Bảo quản lí rất hài lòng với hiệu quả tại chỗ, nhưng vẫn nghiêm khắc nói: “Đều đứng góc hết ra đây làm gì hả? Chuẩn bị một chút bắt đầu buổi họp sáng!”

Mọi người vội vàng sửa sang lại tài liệu, không chú ý Tô trợ lý cơ mặt giật giật, vào phòng họp.

Cả ngày này, Tô trợ lý đều trải qua đặc biệt khổ sở.

Đầu tiên là Bảo quản lý, hẳn này cả ngày đều thật âm trầm, không có nổi đóa cũng không có tức giận, thậm chí không hề nói nhiều với Tô trợ lý. Sau đó là bộ nghiệp vụ nhóm đồng nghiệp thân thiết, xì xào bàn tán của bọn họ hoàn toàn đánh bại Tô trợ lý.

“Hôm nay quản lý không ngờ lại cùng đi làm với trợ lý nha, hi hi hi, không ngừng hồi tưởng lại đó ~ “

Hồi tưởng cái quỷ nhà người, ta cũng bị hù chết đây!

“Còn cầm tay nữa nha, a ha ha...”

Ta là bị kéo đi đó!

“Trợ lý trông rất là thẹn thùng.”

Đó là ta bối rối, mắt người có vấn đề hả.

“Kỳ thật vụ ‘Vô lễ trước cửa’ này là ra mắt trá hình đi?”

Ra cái đầu, muốn ra cũng không phải ra cùng cái tên bạo quân kia!

“Hả, quản lý? Không phải đâu? Nhất định là trợ lý kia giả trò quỷ.”

Nửa phần trước là ta giả trò, bây giờ là quản lý động kinh đó.

...

Tóm lại, Tô trợ lý trong ngày đi làm đầu tiên của Bảo quản lý cảm thấy vô cùng bối rối vô cùng khẩn trương, đau khổ khó nói được hết! Mà xui xẻo nhất vẫn còn ở phía sau, nguyên nhân đến vào lúc tan sở.

“Tô trợ lý, hôm nay tăng ca.” Bảo quản lý vào lúc Tô trợ lý chuẩn bị tan sở thành công chặn đường cậu.

Tô trợ lý ngây ngốc một chút, nói : “Ách, còn có việc gì nữa?”

Bảo quản lý hơi hơi nhếch môi, lộ ra một nụ cười có chút tà ác : “Không có gì, chính là một tuần không ở công ty, có một số văn kiện cùng tiến độ kế hoạch cần cậu giải thích chút.”

Tô quản lý khoe miệng co rút, cúi đầu: “Vi thần tuân mệnh.”

Bên ngoài phòng của quản lý, nhóm quần chúng bộ nghiệp vụ chuẩn bị tan tầm còn đang vô cùng nhiệt huyết tám chuyện.

“Cả ngày hôm nay biểu tình của Tô trợ lý đều thật kì quái.”

“Chúng ta nên hiểu cho cậu ấy, dù sao cũng ở trong cùng một phòng với người quấy rối mà.”

“Nhưng mà bọn họ nắm tay nhau đi làm đó.”

“Này, cô có biết ý nghĩa sâu sa của việc nắm tay không?”

“Kỳ thật hai người bọn họ đang sống chung đi?”

“Hả, không thể nào?”

“Anh xem đi, đến bây giờ bọn họ còn chưa tan sở, ai~.”

...

Thế là dư luận càng ngày càng phát triển theo hướng ngoài dự tính.

Bên ngoài phòng quản lý không khí sôi nổi, trong phòng quản lý thì không khí quỳ dị.

“Quản lý, ” do dự nửa ngày, Tô trợ lý vẫn mở miệng, “Anh chuẩn bị xử lý tôi như thế nào?”

Bảo quản lý cười như không cười: “Không thể dùng từ ‘Xử lý’ được.”

“Có ý gì?” Tô trợ lý hỏi.

“Không có gì, ” Bảo quản lí gõ gõ lên chồng tài liệu, “Trước tiên cậu cứ làm việc cho tốt đi, cái khác không cần nghĩ nhiều, chúng ta tăng ca xong tôi mời cậu đi ăn tối.”

“Hả?” tay của Tô trợ lý run lên một chút.

Mọi chuyện đều phát triển theo chiều hướng không ngờ, trợ lý tiên sinh, hãy tự cầu cho mình nhiều phúc đi.

7. Chương 7

Tô trợ lý hiện tại bị đau dạ dày, thật đấy. Nghĩ đến sau khi kết thúc việc tăng ca phải cùng với Bảo quản lí cả ngày hôm nay biểu hiện quỷ dị đi ăn tối, Tô trợ lý liền cảm thấy dạ dày của mình co thắt lại.

Bảo quản lí hiện tại cả người khoan khoái, cũng là thật. Nhìn Tô trợ lý kia khiến mình bại hoại thanh danh bộ dạng đứng ngồi không yên, Bảo quản lí cảm giác oán khí của mình cuối cùng cũng được xả ra rồi. Hạn đến muộn giày vò cậu ta, Bảo quản lí tuy rằng tính tình không tốt, nhưng tư duy cũng không tệ lắm.

“Tô trợ lý, chúng ta đi nhà hàng XX, cậu thấy thế nào?” Nhìn thời gian không sai biệt lắm, Bảo quản lí đề nghị nói.

Tô trợ lý gật đầu, nhưng cậu lập tức liền phát hiện điều bất thường. Cái nhà hàng XX kia không phải là nhà hàng điều động nội bộ trong truyền thuyết của bộ nghiệp vụ công ty M sao? Hoàn cảnh tuyệt đẹp giá cả vừa phải, luôn là nơi hiệp đàm cùng với các khách hàng nhỏ, hơn nữa ông chủ còn là họ Bảo.

Bảo quản lí hiếm khi nhe răng cười: “Vậy thì đi thôi.” Cái điệu cười do âm mưu thực hiện được kia khiến Tô trợ lý cảm thấy thật dữ tợn.

Tô trợ lý nghiêng rằng: “Vi thần tuân mệnh.”

Ngồi trong xe Bảo quản lí, Tô trợ lý dị thường yên lặng, toàn thân đều đề phòng.

“Tô trợ lý không nên xa cách như thế, xem ra dáng vẻ giống như rất khẩn trương?” Bảo quản lí giọng điệu thoải mái.

Tô trợ lý vờ cười một chút: “Cùng dùng cơm một mình với cấp trên bao giờ cũng sẽ có chút khẩn trương.”

Bảo quản lí khẽ cười một tiếng: “Như vậy sao, trước kia tôi trái lại chưa từng quan tâm đối với trợ lý của mình như vậy đâu.” Mấy từ cuối cùng phát ra tương đối nhấn mạnh, có vài phần nghiêng rằng nghiêng lợi.

“Vi thần vinh hạnh.” Tô trợ lý nói, nghe hồng quang từ xẹt qua trên mặt cậu.

Bảo quản lí không để ý tới những lời vô vị của cậu, hừ lạnh một tiếng: “Giả bộ cần phải cố gắng rất vất vả đi.”

Tô trợ lý trong mắt tinh quang chợt lóe, cười nhạt : “Đâu có đâu có.”

Hai người không nói thêm gì nữa, một đường im lặng tới nhà hàng XX.

Tuy nói là tăng ca xong rồi tới đây, nhưng cũng vẫn tính là thời gian ăn tối, các gian phòng riêng đều đã đầy khách. Bảo quản lí thối trưng ra vẻ mặt công tử Bảo gia, hoàn toàn không thèm đếm xỉa tới quản lí nhà hàng đang đứng một bên xin lỗi, chăm chăm xem thực đơn.

Tô trợ lý nhìn quản lí nhà hàng mồ hôi lạnh liên tục, giải vây nói: “Không có chuyện gì, BOSS của chúng ta rất khoan hồng độ lượng.” Khóe miệng còn mang theo vài phần ý tứ hàm xúc không rõ cười.

Quản lí nhà hàng trẻ tuổi trầu trầu khỏe miệng, vị bạo chúa trước mắt này gọi là khoan hồng độ lượng? Nhị công tử Bảo gia được nói là khoan hồng độ lượng, vậy Tần Thủy Hoàng cũng tính là hoà nhả dễ gần rồi.

Tô trở lý nhìn nhìn quản lý nhà hàng không có đáp lời, lại liếc liếc nhìn quản lý còn đang chăm chú nghiên cứu thực đơn, nhẹ nhàng cười: “Sao vậy, chẳng lẽ quản lý không nói lời nào là cảm thấy quản lý của chúng ta bụng dạ hẹp hòi sao?”

Viên quản lý nhà hàng quệt quệt mồ hôi lạnh, âm thầm nín chặt cổ tay áo: “Không dám không dám.”

Bảo quản lý “Ba” một cái đem thực đơn ném lên trên bàn, lạnh lùng nói: “Cậu cũng không xếp chỗ cho anh tôi ra ngoài trời sao?”

“A, cái kia, cái kia, ” quản lý nhà hàng nói quanh co một chút, “Ông, ông chủ hôm nay cũng ở trong nhà hàng.”

Bảo quản lý khó chịu mở ra thực đơn, cuồn cuộn(chỉ điên cuồng =))) một phen, rồi mới thở phào nhẹ nhõm: “Hai phần, toàn bộ tính cho anh của tôi.”

Viên quản lý nhà hàng gật đầu gật đầu, bành bạch đào tẩu.

Tô trở lý mắt tròn trắng, bạo chúa chuyên chế thống trị này sao lại giống như trẻ con vậy ?

Bị giáo huấn một phen quản lý nhà hàng mang thức ăn lên hết sức nhanh chóng, đại khái nguyên nhân là ngồi ở đại sảnh, Bảo quản lý mày vẫn cứ hơi nhăn lại. Tô trở lý cũng hơi nhăn lại mày, bởi vì Bảo quản lý chuyên chế gọi đồ ăn hoàn toàn không hợp khẩu vị, thật là cực khổ khó nói mà.

Hai người yên lặng dùng bữa tối, vẫn là Bảo quản lý mở miệng trước nói: “Cậu biết không? Tôi bị giam lỏng một tuần.”

Tô trở lý dạ dày đau, vội vàng đáp: “Đều là lỗi của vi thần.”

“Tội ác tà trời.”

“Vâng, tội ác tà trời.”

“Liên lụy cứu tộc.”

“Hả, cứu tộc?”

“Nhốt vào tử lao.”

“A?”

“Lăng Trì xử tử!”

“...” Quản lý à, anh diễn rất nhập vai.

“Sao vậy không nói lời nào?” Bảo quản lý giương mắt nhìn Tô trở lý bất đắc dĩ, “Chẳng lẽ cậu thích hình phạt bào cách(dùng sắt nung đỏ đốt da người, đây là một kiểu tra tấn thời xưa) đó? Ngũ mã phanh thây(nắm ngựa xé xác) ?”

“Khụ, ” Tô trở lý háng giọng, “Bệ hạ đọc nhiều sách vở, vi thần bội phục.”

“Biết lái xe không?” Bảo quản lý chuyển sang chuyện khác tốc độ cũng là tương đối nhanh chóng.

Tô trở lý chần chờ, sau một lúc lâu, gật đầu.

“Sau này việc đưa đón tôi đi làm, tan sở do cậu phụ trách.” Bảo quản lý cầm lấy khăn ăn lau khóe miệng.

Tô trở lý ngẩn ngơ: “Vệ tài xế kia đâu?”

“Cậu kiêm chức, ” Bảo quản lý cười lạnh, “Chung quy là việc sa thải đối với tôi thì cậu vẫn tốt hơn đi?”

Tô trở lý cúi đầu, sau một lúc lâu, thở dài: “Ông anh lái xe, tôi thật xin lỗi anh.”

Bảo quản lý nội tâm âm thầm cười, dám muốn phá hỏng thanh danh của tôi? Tôi cũng không cho cậu sống dễ chịu! Tô trở lý nội tâm ác độc cười, muốn phá hỏng thanh danh của tôi? Anh cũng đừng mong được tắm trắng!

Hai người còn ở chỗ này chít chít xiên xỏ lục đục với nhau, quản lý nhà hàng từng bị đe dọa đã sớm chạy đến chỗ ông chủ ở đó khóc lóc kể lể.

“Ông chủ ông chủ, cậu Hai đến đây.” Quản lý nhà hàng đứng tại trong gian phòng riêng của Đại công tử Bảo gia thần tình ủy khuất.

Ông chủ Bảo chậm rãi cắt theo tảng thịt bò, thần nhiên nói: “Cùng ai?”

Diêm trường nháy mắt mấy cái nói : “Hình như là trợ lý kia.”

“Cái gì, người kia?” Ông chủ Bảo dừng tay một chút, mắt kính ánh lên một tia sáng mỉm cười nói.

“Còn có, Nhị thiếu gia nói tiền tính vào hóa đơn của ông chủ.” Quản lý cảm giận nói.

“Tùy nó đi.” Ông chủ Bảo mỉm cười, tiếp tục cắt thịt bò của anh thẳng hàng.

Tay quản lý nhà hàng nhìn dao nĩa chói lọi kia cùng ông chủ lau khẻ miệng cười quỷ dị, cảm thấy được tối nay thật là suy vận. Nay, kỳ thật ông chủ Bảo chỉ là đang nghỉ, không đi gặp mặt tiểu trợ lý thần kỳ kia thật sự là rất có lỗi với chính mình. Thật sự không có ý xấu nhé, thật không có đâu!

Ngay lúc quản lý nhà hàng đang mách lẻo, cửa một gian phòng nào đó trong nhà hàng bị đẩy ra.

Siêu nhân tiên sinh hôm nay là tới gặp khách hàng, vốn chỉ là muốn đi ra ngoài hít thở không khí, không nghĩ tới lại có thể thấy được quản lý ở đại sảnh dùng cơm ới chao! Siêu nhân tiên sinh hưng phấn thiếu chút nữa đã muốn chạy ra nhận người quen, nhưng mà nhìn kĩ nhìn lại, anh ta không khỏi bịt mồm mình, trái tim nhỏ kinh hoàng. Đây là tình huống gì? Quản lý ngồi ở đại sảnh dùng cơm thì thôi, đối tượng cư nhiên còn là Tô trợ lý!

Thế là người cuồng công việc ngôi sao thành tích Siêu nhân tiên sinh hoa lệ biến thân, giờ phút này, anh chính là chiến sĩ của liên minh Bát Quái!(Bát quái ở đây là tám chuyện, buôn chuyện, liên minh này là nhóm chuyên tán phét buôn chuyện trong công ty)

“Gọi chủ nhân què, gọi chủ nhân què.” Siêu nhân tiên sinh ở trong phòng nhỏ toilet gọi điện thoại.

“Chủ nhân què nghe được, Ma trời mời nói đi.” Cường nhân tiểu tử đang tăng ca trả lời.

“Phát hiện quản lý cùng trợ lý ở nhà hàng XX một mình dùng cơm, ở đại sảnh đó!”

“Chủ nhân què đã biết, chủ nhân què đã biết!” Cường nhân tiểu tử khép lại di động liên liên lạc với tổng bộ Bát Quái liên minh truyền tin tức.

Siêu nhân tiên sinh vỗ vỗ hai má, biến thân xong. Anh ta rửa tay, ở trước gương chỉnh lại áo một chút, lại áo mũ chỉnh tề tinh thần gấp trăm lần đi ra tiếp khách hàng.

Ngay tại lúc Siêu nhân tiên sinh hội báo tình huống, nhà hàng XX lại phát sinh biến cố. Ngoài cửa đi vào là một vị giai nhân xinh đẹp diễm lệ trang nhã rực rỡ động lòng người. Ai vậy? Đây là bạn gái bướng bỉnh trước kia của Bảo quản lý ! Nàng chịu đựng đủ kính ngưỡng của quần chúng cùng Phát ngoan tiên sinh kết giao ba tháng, cuối cùng bị fire (sa thải). Đáng thương đáng kính đáng ca ngợi!

Chỉ thấy cô bạn gái cũ quần lấy bạn trai của nàng, nhìn quanh nhà hàng một vòng, nhạy bén phát hiện ra Bảo quản lý đang cùng tiểu trợ lý dùng cơm.

A, đây là “Người kia” trợ lý? Cô bạn gái cũ che miệng mỉm cười.

Mà cái thời khắc mang tính lịch sử đó, hỏa nhãn sáng suốt cửa hàng trưởng đại nhân cùng Siêu nhân tiên sinh hiển nhiên không hề sai, hai người thoáng gào khóc rồi riêng rẽ chạy về phía tổ chức báo cáo tình hình.

Một đêm nhiều chuyện bi thương thôi thúc, ở bàn trà của nhà hàng, có hai đứa ngồi mỗi người tự tính toán đang bước về phía vận mệnh chưa biết.

8. Chương 8

Tại nhà hàng này nhiều thế lực chia nhau chiếm cứ, bất ngờ tập kích tiểu thư bạn gái cũ tạm thời như phù dung sớm nở tối tàn, rất nhanh liền thần nhiên đi đặt chỗ tốt cho mình. Mà lên sân khấu trước tiên, là anh cả nhà họ Bảo.

Chuyện kể rằng Bảo quản lý cùng Tô trợ lý còn đang người tới ta đi, liên tục không dứt... Liền thấy một vị BOSS lớn nhả nhận anh tuần đi tới, anh ta chiều cao ngọc lập, khí chất mạnh mẽ, theo sau còn có quản lý nhà hàng xun xoe.

“Anh.” Bảo quản lý gật đầu chào.

Bảo anh cũng gật đầu với em, đẩy kính mắt, trong mắt tinh quang chợt lóe, nho nhả lễ độ nói : “Vị này, chính là Tô trợ lý phải không?”

Tô trợ lý cúi đầu hít sâu một hơi, cũng ngẩng đầu cười, đứng dậy: “Ông chủ Bảo, lần đầu gặp mặt.”

Bảo anh khoát tay, quản lý nhà hàng vội vàng kéo ghế để ông chủ ngồi xuống.”Không cần khách khí như thế, em tôi còn phải nhờ trợ lý tiên sinh nhiều.”

Tô trợ lý không được tự nhiên đứng đó: “Đó thuộc bổn phận công việc của tôi.”

Bảo anh cũng không nhiều lời với cậu làm gì, ngược lại nói với Bảo quản lý : “Nghe nói là cha rất tức giận.”

Bảo quản lý còn đang cầm cái đĩa trong tay khựng lại một chút, vẻ mặt lạnh xuống: “Anh có ý gì.”

” Có ý gì chứ?” Bảo anh nói khẽ, thanh âm trầm thấp mập mờ, “Anh cũng sẽ không quả trách chú, người trẻ tuổi mà.”

Tô trợ lý đối với ý coi thường trong lời nói kia cảm thấy có vài phần bối rối, càng hối hận chính mình lúc đó suy nghĩ nông nổi.

Không nghĩ tới Bảo quản lý không chỉ có không tức giận, ngược lại khẽ cười một tiếng lời nói xoay chuyển: “Đó là, em muốn lấy anh hai làm gương, trước mắt vẫn còn kém xa.”

Trong lúc nhất thời không khí tẻ ngắt, cúi đầu đứng ở một bên xun xoe quản lý trưởng hắng giọng khụ một tiếng.

Bảo anh nhẹ nhếch khóe môi, ngón tay thon dài gõ xuống mặt bàn: “Thật biết điều.”

Thế nhưng tình huống rất nhanh lại chuyển biến bất ngờ, một mực yên lặng Tô trợ lý rất nhanh siết chặt bàn tay, lông mày nhăn lại, đột nhiên run giọng nói: “Thật ra chuyện không liên quan đến quản lý, cũng do tôi không tốt.” Một bộ dạng đáng thương lại nhăn nạy chịu đựng.

Bảo quản lý có chút nghi hoặc nhìn tiểu trợ lý, mà ông chủ Bảo thì thần nhiên cười nhạt nói: “Thế nào lại biến thành lỗi của cậu rồi chứ? Là em trai tôi không tốt, không việc gì, nhưng tôi giúp cậu dạy dỗ nó nha.”

“Ngày đó, ngày đó thật ra là hiểu lầm. Là tôi hiểu lầm. Cho nên, xin đừng trách cứ quản lý.” Tô trợ lý cúi đầu, vừa sợ hãi vừa khẩn trương nắm lấy góc áo.

Hừ, lại muốn bắt đầu đâm bị thóc, chọc bị gạo. Là muốn tắm trắng* nha, cho rằng hãm hại ta xong rồi còn có thể trong nháy mắt biến thành hoa sen trắng sao? Đừng có ngây thơ quá như vậy, vẫn chưa xong đâu! Bảo quản lý cười lạnh nói: “Anh, em hiểu rõ lòng mình mà, anh không cần phải quan tâm em.”

Tô trợ lý vẫn là một bộ dạng hết sức lo sợ : “Quản lý, xin anh đừng nên như vậy...” Dứt lời, đôi mắt nhỏ lạnh lợi vừa nôn nóng vừa lo lắng liền nhìn trở lại. Nguyên lai anh có chủ ý này, không muốn làm cho tôi sống dễ chịu? Vậy cũng đừng trách tôi bỏ đá xuống giếng.

Không khí lại kỳ quái mà cứng ngắc trở lại, quản lý trưởng của nhà hàng lau lau mồ hôi trên trán, khom người nói với ông chủ Bảo : “Ông chủ, đã đến giờ, anh còn phải đi đến chi nhánh tiếp theo.”

Ông chủ Bảo xoay đồng hồ kim cương trên cổ tay, đứng lên, mỉm cười với Tô trợ lý : “Nếu cậu có ủy khuất gì, cũng có thể tới tìm tôi.”

Tô trợ lý nhìn Bảo anh tươi cười không hiểu sao rùng mình một cái, chần chờ nhận lời gật gật đầu với hắn. Ông chủ Bảo quay đầu, quăng cho thằng em nhà mình một cái liếc mắt ý vị thâm trường.

Ra ngoài cửa nhà hàng, ông chủ Bảo đột nhiên ân cần hỏi quản lý trưởng: “Cậu không cảm thấy bọn họ rất thú vị sao?”

“A!” Cửa hàng trưởng sững sốt, “Ông chủ, tôi chỉ là cảm thấy cậu Hai dường như có chút kỳ quái, dạ, trợ lý kia cũng có vẻ là lạ.”

Ông chủ Bảo mặc thêm áo măng tô, quay đầu mỉm cười nói với cửa hàng trưởng: “Tôi chợt cảm thấy có chút chờ mong.”

Quản lý trưởng đứng nguyên tại chỗ ôm lấy trái tim nhỏ bé bị ông chủ ... giật điện, nửa ngày không kịp phản ứng. Nhìn ông chủ Bảo ngồi vào trong xe, nhìn xe màu đen có rèm che chạy xa nhanh chóng, quản lý trưởng gãi gãi đầu, ôi chao, chờ mong cái gì chứ?

Bảo anh sau khi đi, không khí giữa Bảo quản lý cùng Tô trợ lý trở nên thập phần quỷ dị.

“Rất có bản lĩnh đó.” Bảo quản lý lạnh lùng nói. Người nhà này quả nhiên chẳng phải người tốt gì.

“Không dám không dám.” Tô trợ lý nhìn chòng chọc chén đĩa. Quản lý quả nhiên là muốn trả thù ta.

Không biết từ nơi nào xuất hiện quản lý trưởng nơm nớp lo sợ nói: “Cậu hai, cái này, đây là rượu đỏ Mạc tiểu thư tặng. Cô ấy, cô ấy bảo tôi chúc hai vị dùng cơm vui vẻ.”

“Vị Mạc tiểu thư kia?” Không biết tình hình, Bảo quản lý hung hăng trừng mắt đứng là quản lý trưởng âm hồn bất tán.

Viên quản lý nhà hàng trẻ tuổi trong lòng vạn phần thống khổ: “Chính là bạn gái trước của cậu, vị Mạc tiểu thư kia.”

Bảo quản lý biểu tình trên mặt trở nên méo mó một giây: “Để xuống đi.”

Muốn hỏi vị Mạc tiểu thư này, nàng chính là một vị thần tiên. Trong lịch sử đi xem mắt của Bảo quản lý, chỉ có vị nữ anh hùng này một đường quá quan trọng(vào vòng trong, vượt qua khó khăn để tiến lên), cuối cùng gắng gượng qua ba tháng, rồi bình yên chia tay. Thế là, nàng không chỉ nổi tiếng với Bảo gia, còn nổi tiếng ở công ty M chỗ Bảo quản lý làm việc.

Giờ phút này, Siêu nhân tiên sinh đè nén tâm tình kích động sùng kính của chính mình, ở phòng nhỏ trong toilet hô hoán Cường nhân tiểu tử: “Gọi chủ nhân què, gọi chủ nhân què.”

“Chủ nhân què nghe được, Ma trời mời nói đi.” Cường nhân tiểu tử đang tăng ca trả lời.

Siêu nhân tiên sinh dùng kiếm trở mình giọng điệu nói: “BOSS của tổng bộ cũng tới chen vào một chân.”

“Chủ nhân què đã biết, Chủ nhân què đã biết!” Cường nhân tiểu tử có chút kích động đáp lại.

Đúng vậy, vị Mạc tiểu thư này chính là BOSS cuối cùng của XX Offices Bát Quái liên minh.

Toàn bộ các câu chuyện từ trước giờ, BOSS đứng đầu luôn xuất hiện cuối cùng. Ngay vào lúc Bảo quản lý cùng Tô trợ lý chuẩn bị rời đi, rốt cục NPC** cũng lên sân khấu.

“Tiểu Chiêu, đã lâu không gặp.” Mạc tiểu thư cười đến đoan trang dịu dàng.

Bảo quản lý bởi vì cái xưng hô quỷ dị kia mà gân xanh nổi lên, nhưng vẫn miễn cưỡng mở lời chào hỏi có phong độ: “Chào buổi tối.”

“Vị này chính là Tô trợ lý đi? Xin chào.” Mạc tiểu thư vẫn là cười đến đoan trang dịu dàng như thế.

Tô trợ lý cũng cúi người mở lời: “Chào buổi tối, cảm ơn rượu đỏ của cô.”

Mạc tiểu thư vui vẻ nói: “A, trong khoảng thời gian này Tiểu Chiêu đã được anh chiếu cố rồi.”

Tô trợ lý có chút cứng ngắc cười cười: “Đây là thuộc bổn phận công việc của tôi.”

“Cô muốn làm gì?” giọng điệu của Bảo quản lý chính là không có gì tốt.

“Tiểu Chiêu, anh sao có thể đối với em hung dữ như vậy?” Mạc tiểu thư chớp chớp mắt, “Em đây là đang quan tâm đến anh mà.”

Bảo quản lí lại không có gì cảm kích: “Không dám.”

Mạc tiểu thư xem ra cũng không thêm để ý đến sự vô lễ của Bảo quản lí, cười duyên với Tô trợ lý một cái : “Tô Lạc, anh có tin tưởng nhân quả báo ứng không?”

“Cái gì?” Tô Lạc nghi hoặc nhìn nàng.

Bảo quản lí cắt ngang lời cậu : “Không cần để ý nữa, chúng ta đi trước.”

Mạc tiểu thư cũng không giận, cười rồi vẫy tay với bọn họ : “Tạm biệt.”

Trên đường về nhà là Tô trợ lý lái xe, bên trong xe không khí cứng ngắc đạt đến mức đỉnh điểm tối nay.

“Đường XX hoa viên XX tầng 28, ” Bảo quản lí thản nhiên nói, “Nhớ kĩ ở đâu chưa?”

“Ừm.” Tô trợ lý còn đang suy nghĩ tới lời nói của Mạc tiểu thư, có chút không yên lòng.

“Xe cậu lái đi, sáng sớm ngày mai tới đón tôi, ” Bảo quản lí cũng mặc kệ cậu đang không tập trung, nói thẳng, “Đúng 7 giờ 30 đến nhấn chuông cửa, không được phép muộn.”

“Vâng.” Tô trợ lý gật đầu.

Bảo quản lí quay đầu nhìn dòng người cùng bầu trời ngoài cửa sổ xe, cũng lặng yên.

Về đến nhà, Bảo quản lí nhận được tin nhắn của Mạc tiểu thư : Tiểu Chiêu, thật sự muốn trả thù cậu ta ha XD

Bảo quản lí quay về: Bớt giả bộ đáng yêu đi.

Mạc tiểu thư: có muốn hợp tác tiếp không? (*^____^*)

Bảo quản lí: cô biết cái gì ? Đã nói với cô rồi đừng có mà giả bộ đáng yêu.

Mạc tiểu thư: Tô Lạc trong lòng có cái gai đó nha.

Bảo quản lí: có thể, cô cần phải nói cho tôi biết trước tại sao. Nói như vậy, cô sẽ không tự dưng mà giúp tôi.

Mạc tiểu thư: thật đáng ghét mà, tôi đâu có nịnh bợ như vậy? Tôi giúp anh, đương nhiên cũng là vì trả thù cậu ta. Bởi vì cậu ta ức hiếp bạn của tôi, tức giận nha.

...

Nhân quả báo ứng? Cái gì mà nhân quả báo ứng? Trên đường lái xe về nhà, Tô trợ lý không cách nào không nghĩ đến lời nói của Mạc. Chẳng lẽ mình gần đây vận số suy kém đến loại tình trạng này là bởi vì nhân quả báo ứng sao? Nếu như nói đến nguyên nhân những sai lầm này, có rất nhiều đi. Tuổi trẻ khinh cuồng(khinh xuất ngông cuồng), kiêu ngạo tự phụ, tự cho là đúng. Mất ngủ bao nhiêu đêm, cuối cùng có thật nhiều hối hận, tiếc nuối cùng áy náy tra tấn cậu.

Mạc tiểu thư. Mạc tiểu thư.

Tô Lạc đột nhiên linh quang chợt hiện, rồi sau đó lại cười chua xót. Người kia, bạn trai mới của người kia chính là họ Mạc đi? Rốt cục là mình suy nghĩ vẩn vơ, có lẽ, anh đã từng thật sự oán hận qua mình...

Phiền não quần thân mua dây buộc mình, Tô Lạc cảm thấy đêm nay mình có lẽ lại phải mất ngủ rồi.

9. Chương 9

Một đêm hỗn loạn đã vội vàng vàng qua đi, cũng cũng cũng không quay trở lại. Bảo quản lí cùng Tô trợ lý còn chưa chỉnh đốn tốt cảm xúc, một ngày mới đã tới. 7 giờ sáng, Tô trợ lý theo lời lái xe đi đón Bảo quản lí.

Khi Tô trợ lý đến chỗ ở lớn của Bảo quản lí Hoa viên XX là 7 giờ 20 phút, qua loa sắp xếp lại cảm xúc một lần, vào đúng 7 giờ 30 phút Tô trợ lý ấn vang chuông cửa của tầng 28.

“Quản lí, buổi sáng tốt lành.” Tô trợ lý cố gắng khiến thanh âm của mình nghe lễ độ cung kính.

“Ừ, chào.” Thanh âm của Bảo quản lí qua loa chuông cửa truyền đến, không nghĩ đến lại mang theo vài phần lười nhác.

“Chúng ta lúc nào xuất phát?” Tô trợ lý nho nhả lễ độ hỏi.

Bảo quản lí vẫn một bộ dạng uể oải nói: “Đi chào hỏi bảo vệ trị an, để cho anh ta giúp cậu mở cửa đi lên, tối hôm qua tôi đã nói qua với anh ta rồi.”

“Ôi chào!” Tô trợ lý hoàn toàn không có tư tưởng chuẩn bị.

“Tầng 28 chỉ có một mình tôi ở, trực tiếp gõ cửa là tốt rồi.” Bảo quản lí không kiên nhẫn tắt máy.

Đứng trong thang máy Tô trợ lý đặc biệt có một loại dự cảm không tốt, không biết tại sao, tóm lại, là một loại dự cảm “Phiền toái lớn”.

Đúng như lời Bảo quản lí, tầng 28 cả tầng đều bị làm thông, chỉ có một mình hắn ở. Rạp chiếu phim gia đình siêu xa xỉ, ban công lớn hai trăm mét vuông siêu xa xỉ, trang hoàng đơn giản nhưng cảm giác siêu xa xỉ. Tô trợ lý cẩn trọng đứng ở cửa vào, nhớ tới nhà của cậu và người kia đã từng có, hai phòng một phòng khách, cho dù so với nơi này thật đáng ghen tị.

“Tô trợ lý, mời vào đi.” Bảo quản lí mặc áo ngủ trắng hoa văn kẻ caro xanh nhạt, biểu cảm không ngờ lại rất dịu dàng.

Tô trợ lý sờ sờ cái mũi, này đại khái chính là sức quyến rũ của “Nhà” đi. Nhưng thật ra cậu cũng không có xúc động lâu lắm, bởi vì dự cảm không rõ đã trở thành sự thật.

“Đồ ngốc, sao lại đứng đây? Đi làm bữa sáng đi.” Bảo quản lí không kiên nhẫn đập đập bàn.

“Ôi chào!” Tô trợ lý choáng váng, “Bữa sáng cái gì?”

“Trong tủ lạnh có bánh mì nướng cùng trứng gà, không chuẩn bị gì, cậu cứ tùy ý đi. À, ở tầng thứ ba có thịt hun khói.” Bảo quản lí nhún vai.

“Nhưng, nhưng mà...” Tô trợ lý ngơ ngác đứng tại chỗ.

“Nhưng mà cái gì, ” Bảo quản lí sắc mặt trầm xuống, “Vốn chính là đặc biệt cất nhắc cậu tới đây, làm cho thật tốt thì sống, nếu không thì chết.”

Tô trợ lý , chẳng lẽ công việc của trợ lý là làm bữa sáng cho ông chủ sao? Cũng không phải là tiểu thuyết ngôn tình mà!

Thế là đau thương vô cùng thôi thúc mèo ba chân* trợ lý dùng tài nấu nướng mèo ba chân kia chuẩn bị bữa sáng mèo ba chân, Bảo quản lí ăn vào liên tục nhú mồm.

Kết thúc bữa sáng, là nên đi làm. Đừng quên, quản lí vẫn còn chưa thay quần áo đầu.

“Bộ âu phục này phối với cà- vạt này đẹp, hay là cái kia đây?” Không nghĩ tới Bảo quản lí bất ngờ quy mao**.

Tô trợ lý đè nén xúc động muốn học máu : “Cái màu xám bạc kia tương đối phù hợp.”

“Oh, để tôi thử xem...” Quy mao quản lí soi gương nhìn trước ngó sau nửa ngày, “Hay là đổi cái khác đi.”

Tô trợ lý khóc, chỉ có thể tự nói với bản thân mình cần nhẫn nại.

Vào lúc 8 giờ, hai người xuống lầu. Bảo quản lí mặt hướng về ánh sáng phản chiếu lấp lánh của thang máy nhìn ngấm nửa ngày, cuối cùng hài lòng, bắt đầu bày ra một bộ dáng lãnh ngạo (lạnh nhạt kiêu ngạo) cao quý. Tô trợ lý cảm thấy vận vẹo cực độ, a a a a, nguyên lai quản lí quy mao đốm đáng như thế a!

“Tô Lạc.” Quản lí lãnh ngạo cao quý nói.

“Có vi thần.” Tô trợ lý cúi đầu hành lễ.

“Chuyện liên quan đến việc riêng của ta mà lưu truyền ra ngoài chút nào, người nhất định phải chết.”

“Vi thần tuân chỉ, vi thần sẽ khắc cốt ghi tâm lời bệ hạ dạy bảo.”

Kỳ thật căn bản không tính là tra tấn, chút thủ đoạn nho nhỏ này chính là trả thù của quản lí? Không, Tô trợ lý rất nhanh liền hiểu rõ rằng nội tâm của Bảo quản lí kia là vũ trụ nhỏ đen tối.

“Ôi chào, nghe nói quản lí cùng Tô trợ lý tối hôm qua cùng nhau đi dùng cơm đấy ~”

“Ha ha, tớ đã nói tăng ca là có tin vịt mà!”

“A ha ha a, cưỡng chế yêu đương sau giờ làm, trợ lý cậu hãy yên nghỉ đi...”

Tô trợ lý nắm chặt tài liệu trên tay, là ai truyền ra tin ta cùng quản lí dùng cơm với nhau sao?

“Thấy không, quản lí cùng Tô trợ lý buổi sáng hôm nay cùng nhau đi làm.”

“Ừm, đại khái là gặp nhau dưới lầu đi.”

“Nghe XX kể đã chứng kiến bọn họ cùng nhau đi từ bãi đỗ xe ra ai da.”

“A, chẳng lẽ chuyện quản lí khiếm nhã trợ lý là chuyện thật?”

“Không, không thể nào? Nhất định là Tô trợ lý ôm đùi (nịnh nọt, thấy người sang bắt quàng làm họ) không được bị cắn ngược lại một cái rồi!”

Tô trợ lý kiềm chế bản thân tránh xúc động mà hất cà phê cầm trên tay ra ngoài. Đây, hai người các người có phải là đàn ông hay không hả? Bà tám như thế, còn nhỏ nhen như vậy. Người mới ôm đùi, cả nhà người đều ôm đùi!

Trải qua bi kịch ngày đầu tiên, ngày hôm sau, Tô trợ lý đã có kinh nghiệm. Tới nhà làm tài xế? Không có gì. Tới nhà làm tạp dịch? Không có gì. Đều là làm việc, lấy tiền lương đấy. Thế là Tô trợ lý có chuẩn bị mà đến, bữa sáng đó là một sự kết hợp của Trung Quốc và Phương Tây.

“Đây, sữa sao có thể ăn với bánh bao? Cậu thật ghê tởm!” Bảo quản lí rất tức giận.

Tô trợ lý vô tội chớp mắt mấy cái: “Bánh bao của nhà này rất tuyệt.”

Bảo quản lí cắn răng: “Đi lấy cho tôi chén nước, tôi không muốn dùng sữa với bánh bao.”

“Ôi chào!” Tô trợ lý cười cười, lộ ra một cái răng, “Quản lí, anh muốn dùng ‘Nước vừa mới sôi’ để ăn sáng hả? Không thành vấn đề, tôi đi đổi cho anh.”

Nước sôi? Bảo quản lí sắc mặt rất kém.

Vốn nghĩ đến Tô trợ lý đối đáp được một câu còn chưa kịp sáng khoái tinh thần, ngay lúc ở trong thang máy công ty bị đánh bại. Bởi vì Lưu Nghiên tiểu thư ngày hôm nay may mắn đi cùng thang máy với quản lí và trợ lý.

“Chào Quản lí, chào trợ lý.” Lưu Nghiên tiểu thư cười híp mắt.

Bảo quản lí gật đầu, vẫn là một bộ dáng rất không dễ chịu.

Tô trợ lý gật gật đầu: “Lưu tiểu thư buổi sáng tốt lành.”

Lưu Nghiên tiểu thư là ai a, nói thế nào cũng là một nhân viên chiến đấu của bộ nghiệp vụ, vừa thấy quản lí tâm tình không tốt, nịnh nọt là chuyện tất nhiên.”Cà- vạt hôm nay của Quản lí màu sắc và hoa văn rất đặc biệt, rất hợp với âu phục nha.” Không hổ là một chiến đấu viên, Hỏa Nhân Kim Tinh*** phát hiện chi tiết vấn đề.

Bảo quản lí vốn không cần để ý gì đến ý tứ, nhưng mà nghĩ lại, liền nói với Tô Lạc một câu: “Tôi đã nói cà- vạt này khá là phù hợp, ánh mắt của cậu quả nhiên là ngu ngốc.”

Tô trợ lý ngơ ra một chút, khi cậu phát hiện ánh mắt của Lưu Nghiên tiểu thư kia lóe ra hào quang như phát hiện ra đại lục mới, liền cảm thấy kiếp số của mình đã tới rồi.

Bảo quản lí nhìn trợ lý ngẩn người, nhếch lên khóe miệng, trong lòng mắng cậu: tiểu nhân, để xem thủ đoạn nhỏ của cậu giờ trò đi đến đâu.

Như Tô trợ lý dự liệu, lời đồn đãi chuyện nhảm lần thứ hai lên cấp.

“Nghe nói Tô trợ lý đã cùng Bảo quản lí ở chung.”

“A, không phải đâu?”

“Có khả năng, hai ngày nay bọn họ đều cùng nhau đi làm nha.”

“Không phải là ngẫu nhiên gặp được sao?”

“Ngẫu nhiên gặp được sẽ cùng nhau chọn cà- vạt sao? Ừm, tưởng tượng một chút cảnh tượng kia, cái gì mà thất cà- vạt...”

“Ha...”

“Há há há há...”

Tô trợ lý đang đứng trong gian trà nước, dâng lên một ham muốn phá hủy mãnh liệt táo bạo.

“Quả nhiên vẫn là cường chế yêu thương hệ liệt...”

“Gọi là cấm cái gì đến theo?”

“Độc chiếm vậy!”

“Độc chiếm là cái gì?”

“Ha ha ha ha...”

Bị giới cho một thân nước đục Tô trợ lý bị phẫn, Bảo Chiếu a Bảo Chiếu, chúng ta chưa xong đâu.

“Này, anh tiến triển thế nào rồi?”

“Tiểu thử ngư dao.” (Dùng dao mổ trâu cắt tiết gà)

“Cần em hỗ trợ không?”

“Còn chưa tới lúc cô lên sân khấu đâu.”

“A a a, không ngờ Tiểu Chiếu anh cũng một bụng ý nghĩ xấu mà.”

“Đây chỉ là bắt đầu thôi...”

Trong văn phòng, Bảo quản lí cúp điện thoại, thích ý nheo mắt lại. Tô Lạc a Tô Lạc, người cũng hảo hảo chịu một chút mùi vị của cảm giác “chúng khẩu thước kim”***** đi.

10. Chương 10

Bị lời đồn chuyện nhảm quần thân, Tô trợ lý lần thứ hai lâm vào quãng thời gian bị ai thôi thúc : trong thang máy xì xào bàn tán, tại văn phòng chỉ chỉ trỏ trỏ, ngay cả lúc ăn trưa cũng không tránh khỏi soi mói ở xung quanh. Tô trợ lý mỗi giây mỗi phút đều đứng ngồi không yên, cũng sắp đạt tới mức nhẫn nại cực

hạn. Mà Bảo quản lí thân mến của chúng ta là hết sức vui mừng khi thấy kết quả này để người phá hỏng thanh danh của ta, người đừng mong nghĩ đến!

Tuy rằng Tô trợ lý cùng Bảo quản lí mỗi ngày đều là một bộ dạng bình an vô sự, thế nhưng bên trong là sóng lớn cuộn trào như thế nào người ngoài sao biết được!

“Tô trợ lý, bữa sáng cậu chuẩn bị buổi sáng hôm nay thật sự là vô cùng thâm hiểm.” Bảo quản lí khá là bất mãn, sữa đậu nành cùng với thịt lợn xông khói, trứng rán, dưa giòn cái gì đây?

“Vi thần tin tưởng là mùi vị cũng không tệ lắm.” chuẩn bị cho người đã là không tệ rồi, còn vô cùng thâm hiểm gì nữa, người xem mà xem có thể ăn no đấy chứ?

“Tô trợ lý, sắp đến giờ làm việc rồi, thế mà chúng ta vẫn còn ở trên đường.” Bảo quản lí tương đối tức giận, muốn hắt người từ trước đến nay nghiêm túc lấy kiểm chế bản thân để nghiêm khắc với người ngoài, nếu đến muộn sẽ có nhiều cái hỏng bét mất.

“Tắc đường tôi cũng không có biện pháp a.” Tô trợ lý nhú mày, ta tình nguyện đền hết toàn bộ tiền thưởng chuyên cần cũng muốn cho người muộn một lần!

“Tô trợ lý, cà phê của tôi đâu? Cậu pha cái gì đây? !” Bảo quản lí vượt ra khỏi mức nổi giận rồi.

“Đây là bột quất lâu(phấn hoa) bà Bảo đưa tới, phấn hoa của cây cải dầu, thích hợp cho đàn ông dùng, kết hợp với mật ong phấn hoa.” Tô trợ lý biểu hiện được khá là bình tĩnh.

“Đem đi đem đi, ” Bảo quản lí đập bàn nhảy dựng lên, “Cái thứ đồ chơi này làm thế nào mà đến được tay cậu?”

Tô trợ lý cúi đầu: “Là chuyển phát nhanh trực tiếp đưa đến.”

Bảo quản lí ngửi được vị mật ngọt ngào kia, lại nghĩ tới sự kiện trà hoa cúc, lần thứ hai nhớ lại cuộc sống bị thâm đến ở Bảo gia bế quan một tuần, quả thực khó có thể kiềm chế lửa giận trong lòng mà. “Cút!” Hắt hướng Tô trợ lý lạnh lùng nói, “Cũng đem cái thứ đồ chơi ghê tởm này đi đi!”

Tay của Tô trợ lý run rẩy, không nói nhiều, cầm lấy cái ly đem đi.

Đứng ở gian trà nước, Tô trợ lý hít sâu một hơi, ừng ực ừng ực uống hết Bảo gia con mẹ nó phấn hoa mật ong phấn hoa cây cải dầu. Còn chưa bình ổn được cơn uất ức này đâu, chỉ nghe thấy bên ngoài cách đó không xa có tiếng nói huyền thuyên bên cạnh máy đánh chữ.

“Chậc chậc trách, bị giáo huấn đấy.”

“Khó trách Bảo quản lí luôn luôn độc thân, ôi tính tình hung bạo này, đối với tình nhân cũng nổi giận nữa.”

“Ha ha, anh ngốc à, tôi thấy quản lí chỉ là chơi đùa mà thôi.”

“Ai, nói cũng đúng, đáng tiếc cho Tô Lạc một thanh niên mà...”

“Chỉ có thể coi là chính cậu ta xui xẻo, gặp phải một đời nhị thế tổ* Đại Ma Vương như thế.”

Tô trợ lý nghe được giống như sấm sét giữa trời quang, thoáng chốc khí huyết dâng cao, kinh mạch đảo ngược chiều. Bảo Chiếu này Bảo Chiếu, người bất nhân, ta cũng bất nghĩa! Cuối cùng, trợ lý tiên sinh quyết định phải làm được bằng bất cứ giá nào.

Vào sau khi lời đồn đãi Bảo quản lí cùng với Tô trợ lý chính thức ở chung lưu truyền rộng rãi, bất quá khoảng một tuần, hai cái người này càng ngày càng không kiêng nể gì.

Mỗi ngày vào 8 giờ 20 phút sáng, giờ đi làm cao điểm, trong thang máy tòa nhà B Offices XX.

“Quản lí...” Tô trợ lý mỉm cười gọi một tiếng.

“Sao vậy?” Bảo quản lí thuận miệng đáp.

“Quản lí, ” Tô trợ lý trong ánh mắt mang theo ý cười, biểu cảm có vài phần ngượng ngùng, “Cà- vạt của anh bị lệch, tôi giúp anh chỉnh lại.” Dứt lời, cũng không đợi Bảo quản lí trả lời, liền đưa tay ra.

Bảo quản lí bị thái độ giống như mùa xuân ấm áp kia của Tô trợ lý làm cho kinh hãi, giật mình ngay tại chỗ, liền trở mắt nhìn bàn tay trắng nõn với khớp xương rõ ràng của Tô trợ lý đưa qua, thay hẳn sửa cà vạt chỉnh lại cổ áo.

“Được rồi.” Tô trợ lý chớp chớp mắt, khẽ nhếch khóe môi.

Bảo quản lí còn đang ngơ ngác nhìn cậu, trong đầu đang quay cuồng tính toán một vòng âm mưu, sững sốt chưa nói ra một câu.

Trong thang máy im lặng chỉ trong chớp lát, rất nhanh lại lâm vào một trận xì xào bàn tán tiếp theo.

Ngay ngày hôm đấy, lời đồn Bảo quản lí cùng Tô trợ lý tình cảm hòa thuận đại tẩu ái (tình yêu nở rộ) liền phô thiên cái địa** mở ra lan tràn. Nhưng mà chỗ với trong giới bộ nghiệp vụ công ty M, trái lại rất nhiều người đều đối với sự khác thường của mấy ngày nay cảm thấy lạ lùng.

“Tô trợ lý mấy ngày nay thoát nhìn tâm tình rất tốt đây.” Lưu Nghiên tiểu thư kỳ quái nói.

Phỉ Vũ tiểu thư lắc đầu: “Cô không biết à, mấy ngày nay rất khác thường! Tôi vừa rồi không thể ngờ là chứng kiến Phát ngoan tiên sinh cảm ơn cậu ấy ời chao.”

“Chẳng lẽ tình cảm của bọn họ kỳ thực là rất tốt?” Siêu nhân tiên sinh sờ sờ cằm.

Phó quản lí nâng ly trà: “Cái này có thể nói không chính xác nha.”

“Đến tốt cùng là như thế nào đây?” Cường nhân tiểu tử đẩy đẩy kính mắt.

Đúng vậy, đến tốt cùng là như thế nào đây?

“Quản lí, cà phê của anh.” Tô trợ lý hơi hơi cúi gập nửa người, khuôn mặt tươi cười đón chào.

“Ừm.” Bảo quản lí có chút kỳ quái nhìn cậu vài lần, thẳng nhóc này hôm nay động kinh cái gì thế nhỉ?

“Đây là lịch trình đã sắp xếp của ngày hôm nay, anh xem trước, có chỗ nào cần sửa chữa xin mời nói cho tôi biết.” Tô trợ lý có bày ra bộ mặt thanh niên anh tuấn, cười rộ lên rất trong sáng. Có thể nói đây là lần cậu cười rạng rỡ nhất kể từ khi quay về tổng công ty tới nay, Bảo quản lí không khỏi thấy dâng lên vài phần kinh hoàng, hơi hơi cảm thấy có chút quái dị.

“Quản lí?” Tô trợ lý lại khẽ gọi một tiếng.

Bảo quản lí phục hồi tinh thần lại, che dấu cảm xúc nhận lấy lịch trình đã sắp xếp, thuận tay lật lật vài cái, nói: “Ừm, cũng tạm, hôm nay cứ như vậy đi.”

“Vậy tôi đi sắp xếp.” thanh âm hôm nay của Tô trợ lý nghe cũng vẫn ôn hòa như vậy, giọng nam trung nhẹ nhàng khiến người khác thấy như được tắm gió xuân. Bảo quản lí hơi hơi thả lỏng nét mặt, xoa nhẹ ấn đường (điểm giữa hai đầu lông mày), trong lòng còn mang theo vài phần nghi hoặc. Âm mưu, đây tuyệt đối là có âm mưu!

“Quản lí, ” Tô trợ lý trộm nhìn chằm chằm vẻ thả lỏng của Bảo quản lí, dần dần nói một câu, “Còn có cái gì muốn tôi làm cho anh sao?”

“Không còn gì, cảm ơn.” Bảo quản lí theo quán tính thuận miệng đáp.

Hay lắm, một màn này bị Vũ tiểu thư gõ cửa mà vào thấy được. Chắc chắn, đợi cô đây mà, gõ cửa vào ngay là người chứng kiến tốt nhất! Tô trợ lý ở trong lòng thể hiện một cái tư thế chiến thắng.

Bảo quản lí cùng với Phỉ Vũ tiểu thư đang đứng ngây ra mắt to trừng mắt nhỏ vài giây, Bảo quản lí không kiên nhẫn, tức giận nói: “Đem tài liệu đi, đứng góc ra đây để làm gì hả?”

...

Tô trợ lý xoay người đi ra cửa, trên mặt ý cười dần dần tiêu thất. Cậu xoa xoa hai má, không ngờ là bản lĩnh khi tham gia nhóm kịch nói ở đại học vẫn còn.

Bảo quản lí, người có biết tử huyệt của loại người tính khí nóng nảy là cái gì không? Đó chính là ăn mềm không ăn cứng đấy.

Xem ra, Tô tiên sinh của chúng ta là quyết tâm tiếp tục mở ra một cuộc “gió tanh mưa máu”***.
Quản lí, mời tiếp chiêu!

11. Chương 11

Thời gian một ngày lại một ngày trôi qua, Bảo quản lí thề rằng, Tô trợ lý nhất định là điên rồi.

“Quản lí, bữa sáng ngày hôm nay có hài lòng không?”

“Quản lí, tôi giúp anh bóp vai nhé?”

“Quản lí, sau khi tan sở đi ăn mì sợi đi?”

“Quản lí, ...”

Dưới sự mỉm cười công kích của Tô trợ lý, Bảo quản lí càng ngày càng buồn bực. Muốn nói “Không” lại nói không nên lời, muốn soi mói bối mớ lại tìm không ra. Này, sao cả ngày cười cười như là trúng vé số vậy? Nói chuyện ôn nhu lời nói nhỏ nhẹ như thế để làm chi, đây thanh* xảy ra vấn đề? Ham muốn đang đợi để ức hiếp người của Bảo quản lí kia bị đánh cho thất linh bát lạc(tan tác), mỗi lần thấy Tô trợ lý mỉm cười như mùa xuân liền thấy trong lòng buồn bực, buồn bực đó!

Thế là, lời đồn chuyện nhảm lại chuyển sang chiều hướng kì quái. Tô trợ lý nhếch môi, châm chọc cười lạnh.

“Ôi chao, xem ra Bảo quản lí thật sự là rất thích Tô trợ lý!”

“Dựa vào cái gì có thể khẳng định?”

“Hắn vài ngày nay chưa có giáo huấn người khác đó, dường như là tâm tình tốt lắm.”

“Đúng vậy đúng vậy, còn mỗi ngày cùng nhau đi làm...”

“Tắm tã sách, cầu nhân của tôi mù rồi, không nghĩ tới Bảo quản lí là loại người này.”

“Để làm chi, liên quan gì đến cô đâu.”

“Trợ lý thật hạnh phúc, quản lí hiếm khi đối với người nào tốt như thế nha.”

“Hạnh phúc cái P ấy, đàn ông nào tình nguyện như vậy chứ.”

“Chẳng lẽ, ý của anh là...”

“Ai biết trợ lý có phải tự nguyện hay không...”

Tin tức kỳ quái vẫn tiếp tục từ bộ phận công ty M bị truyền ra ngoài. Chuyện kể rằng hôm nay, Tô trợ lý từ phòng quản lí đi ra, không ngờ khoe mắt có chút đỏ lên.

“Tô trợ lý, anh có khỏe không?” Lưu Nghiên tiểu thư ôm tư liệu đi qua chỉ thấy Tô trợ lý đứng bên cửa sổ, một bộ dạng không yên lòng, dường như đang dụi mắt.

“A?” Tô trợ lý bộ dạng hoảng sợ, vội vàng quay đầu lại, có chút mắt tự nhiên cười, “Không có gì, tôi, hít thở không khí.”

“Không phải lại bị quản lí giáo huấn chứ? Chờ hắn nguôi giận lại không có gì đâu.” Lưu Nghiên tiểu thư nhìn ánh mắt ửng đỏ của Tô trợ lý, vậy mà lại sinh ra một chút thương xót lạ lùng.

“Không có chuyện gì đâu, ” Tô trợ lý cúi đầu nhìn mũi giày, nhẹ nói, “Chỉ là hơi mệt chút, tôi phải trở về về làm việc ngay lập tức.”

“Thật ra thì, Tô trợ lý...” Lưu Nghiên tiểu thư muốn nói lại thôi.

“Sao?” Tô trợ lý ngẩng đầu lên, cười có chút miễn cưỡng.

“Thật ra, thật ra không cần miễn cưỡng tươi cười, ” Lưu Nghiên tiểu thư có chút then thùng nói, “Nếu cùng làm việc với quản lý lời nói miễn cưỡng quá, không cần cố gắng chống đỡ.” Lời vừa ra khỏi miệng, Lưu Nghiên tiểu thư liền hối hận, bởi vì nàng thấy cảm xúc của Tô trợ lý rõ ràng trở nên dao động.

“A, thật sự không có gì, khiến cô chê cười rồi.” Tô trợ lý dường như rất kháng cự, trực tiếp xoay người rời đi.

Kỳ thật đúng là cưỡng ép yêu đúng không? Lưu Nghiên tiểu thư nhìn theo bóng lưng Tô trợ lý, không thốn thức lắm.

Tô trợ lý xoay người rời đi, cũng không quá mức thốn thức, dụi cho mắt đỏ lên thật là rất khó chịu mà!

Tình huống ở vào lúc Bảo quản lý chưa phát hiện, đã bắt đầu không bị khống chế. Bảo quản lý đại khái đã lên bị trợn lên cái mũ đáng sợ hàng đầu “Cưỡng ép yêu”. Có thể là Bảo quản lý hoàn toàn vô cảm của chúng ta còn đang phiền não vì sự khác thường của Tô trợ lý mà, có âm mưu là thật lớn, thế nhưng âm mưu lại là cái gì đây?

Mưa gió hôm nay chợt tới cùng tất cả những ngày trước cũng không có gì khác nhau.

“Quản lý, cà phê.” Tô trợ lý vẫn là một khuôn mặt tươi cười chào đón như gần đây.

Bảo quản lý miễn cưỡng bản thân mình tập quen với không khí quỷ dị này, gật gật đầu: “Ừm.”

“Lịch trình sắp xếp ngày hôm nay, còn có, những tài liệu này cần quản lý xem qua.” Tô trợ lý tiếp tục một bên giải quyết việc chung, một bên xuân phong quét vào mặt.(ý chỉ mặt mày tươi rói như gió xuân =))

“Ừ.” Bảo quản lý có chút không kiên nhẫn đáp, thật sự là chịu không nổi cái không khí kỳ quái này!

Tô trợ lý đem lịch trình hàng ngày đặt ở trên bàn, cầm tài liệu nhận được đi qua một bên, rồi mới thật tự nhiên đánh đổ cà phê.

Thế là, vở kịch hay mở màn.

“A, thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Tô trợ lý một bộ đáng sợ hãi.

Sớm bực mình đã lâu, Bảo quản lý cuối cùng cũng tìm được cớ phát hỏa, nhìn Tô trợ lý có vài phần sợ hãi rụt rè liền không khách khí nói : “Cái cậu này, chân tay vụng về thì thôi đi, làm bộ dạng sợ hãi rụt rè cho ai xem hả?” Dứt lời, liền muốn đứng dậy đi lấy khăn lau.

Tô trợ lý nhanh chóng đón lấy câu chuyện, vội vàng lớn tiếng nói: “Quản lý, xin đừng như vậy! Tôi tự mình làm là được rồi!”

Bảo quản lý nhìn cậu bực bội không có chỗ phát: “Vội nhanh một chút đi, đừng có mè nheo**

“Thật xin lỗi quản lý, lập tức được ngay đây!” Tô trợ lý vội vàng đi lấy khăn lau đến dọn dẹp.

“Này, không được lộn xộn!” Nhìn cái thằng đang mạo mạo thất thất*** thu dọn mặt bàn kia, Bảo quản lý lại nhịn không được lên tiếng bảo.

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Tô trợ lý đáng thương nói.

Bảo quản lý nhíu mày, đang cảm thấy được tình huống có vẻ kỳ quặc, chỉ nghe thấy một tiếng “A ”, Tô trợ lý lại gào lên một tiếng.

“Cái gì đấy?” Bảo quản lý tức giận nói.

“Đau, đau quá...” Tô trợ lý vừa vung vẩy tay vừa xoa, xem ra là bị đâm vào ngón tay.

Bảo quản lý bị cậu làm cho phiền, nói thẳng: “Tự mình nhịn một chút đi!”

“Thực xin lỗi!” Tô trợ lý đáp, vội vàng xoay người tránh ra, “Ồi!” Hay lắm, lại va phải ghế dựa.

“Ha!” Bảo quản lý trực tiếp cầm lịch trình đã sắp xếp lên khỏi mặt bàn, còn Tô trợ lý, lại đáng thương rũ vai xuống.

...

Trong văn phòng quản lí rất náo nhiệt, thật ra bên ngoài phòng làm việc cũng sôi nổi như vậy.

“Quản lí cuối cùng lại nổi khùng rồi!”

“Lần này đối tượng là Tô trợ lý nhá!

“Cậy sủng mà kiêu là không được đâu ~ “

“Tô trợ lý thật đáng thương...”

Từ một tiếng “Thực xin lỗi” vang dội kia của Tô trợ lý, còn có quần chúng bộ nghiệp vụ kềm nén không được lòng hiếu kỳ, yên lặng bám ở ngoài cửa. Thế nhưng theo tình huống phát triển, tất cả mọi người đều là biểu tình = = .

“A, thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Trợ lý đáng thương.

“Cái cậu này, chân tay vụng về thì thôi đi, làm bộ dạng sợ hãi rụt rè cho ai xem hả?” Quản lí bá đạo.

“Quản lí, xin đừng như vậy! Tôi tự mình làm là được rồi!” Tự mình làm cái gì? Chẳng lẽ là...

“Vậy nhanh một chút đi, đừng có mè nheo!” Quản lí nóng vội.

“Thật xin lỗi quản lí, lập tức được ngay đây!” A, tự động liên tưởng đến ngón tay kia phát run.

“Này, không được lộn xộn!” Này...

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!” Cái kia...

“A!”

“Cái gì đấy!”

“Đau, đau quá...”

“Tự mình nhịn một chút đi!”

“Thực xin lỗi, ối ~ “

“Ha!”

...

Mọi người giữ nguyên biểu tình = = , xoay người lại đưa mắt nhìn nhau. Cuối cùng, Siêu nhân tiên sinh bưng lấy cái mũi nói : “Cưỡng ép yêu đương trong văn phòng, đúng là vi phạm quy định đẳng cấp mà!”

Tất cả mọi người bị một đòn giáng vào đầu bưng tỉnh, ôm lấy trái tim nhỏ bé đang nhảy loạn, trở lại chỗ ngồi tiêu hoá cử chỉ kính thể(kinh hãi thể tục) này.

Hơn mười phút đồng hồ sau, Tô trợ lý ôm chặt lịch trình trong ngày đã chỉnh sửa cùng với tài liệu đã được ký tên xong đi ra thì mọi người đều ném cho cậu những ánh mắt phức tạp.

Tô trợ lý, cậu khổ cực rồi!

Tô trợ lý, cần phải chịu đựng nhé!

Tô trợ lý, đi khiếu nại đi!

Tô trợ lý, tôi hiểu lầm cậu rồi!

Dường như Tô trợ lý hồn nhiên không biết rõ tình hình, ảm đạm cười với mọi người, như không có việc gì đi ra. A, mắt ửng đỏ kia xoa; A, đôi môi nhỏ sưng kia cắn; A, bước đi tập tễnh kia va vào ghế dựa.

Ai, bị thúc giục**** Bảo quản lí tác giả nói.

Giờ này khắc này, trong văn phòng tầng mười bốn Offices XX tòa A. Mạc tiểu thư xem hết tình hình thực tế tiếp sóng do Siêu nhân tiên sinh phát tới, khép lại di động, vô cùng hứng thú nở nụ cười.

Xem ra, với Tô Lạc anh còn chưa xuất ra đủ lực lượng đâu, Bảo Chiếu.

12. Chương 12

Công ty M tiếp tục bạo phát “vụ khiếm nhã ngay tại cửa” đã là đề tài câu chuyện trà nước của XX Offices, tuy rằng Bát Quái liên minh không nhúng tay vào trong đó, thế nhưng lực lượng quần chúng cũng không thể xem nhẹ a! Bảo quản lí bắt đầu không rõ đã xảy ra cái gì, chỉ là biết chung quanh một mảnh ba đào(sóng lớn) mãnh liệt.

Sáng sớm, đi ra bãi đỗ xe.

“Ôi chào, nhìn xem, kia chính là Bảo quản lí công ty M!”

“A, bên cạnh là tiểu trợ lý kia sao?”

“Thật đáng thương mà...”

Lên tầng, trong thang máy.

“Này, nhìn xem, là quản lý kia đó ôi chào.”

“Ai, trợ lý tiên sinh đáng thương đấy!”

“Này, chính là cậu ta hả?”

“@# ...”

Đi làm, vào đến trong công ti.

“Là Bảo quản lí cùng Tô trợ lý!”

“Hôm nay lại là cùng nhau đi làm hả...”

“Nói bọn họ không có gì tôi đều không tin!”

“...”

Mãi đến khi Mạc tiểu thư nắm bắt được tình hình thực tế truyền lại tìm tới cửa, Bảo quản lí đã nổi điên mới tỉnh ngộ.

“Cậu ta, cậu ta sao dám như vậy!” Bảo quản lí vỗ bàn, phi thường phi thường(vô cùng) tức giận.

“Em đã nói, ” Mạc tiểu thư cười cười, “Tô trợ lý cũng không phải là nhân vật đơn giản gì mà.”

Bảo quản lí rất muốn phát hỏa rất muốn nổi khùng, rất muốn đập vỡ cái ly rất muốn đem văn kiện đẩy xuống, nhưng là vướng nguyên nhân là Mạc tiểu thư, hắn chỉ có thể hít thở sâu, hít thở sâu.

“Sao, còn muốn tiến hành kiểu trả thù ngây thơ kia của anh nữa không?” Mạc tiểu thư ngử điệu châm chọc, cười đến có chút xấu xa.

Bảo quản lí tuy rằng tính tình không tốt, nhưng cuối cùng vẫn là người mềm lòng. Hắn sau một lúc lâu hít thở sâu, khoát tay: “Để cho tôi suy nghĩ một chút.” Bởi vì Mạc tiểu thư động thủ một chút, thì chính là trên chọc tàn nhẫn đó.

Bảo quản lí bên kia bị chọc giận gần chết, Tô trợ lý bên này kỳ thật cũng chẳng tốt gì.

Kỳ thật ta trước kia không phải là có thù tất báo như thế, kỳ thật ta trước kia cũng không có một bụng ý nghĩ xấu như vậy. Đến tột cùng là từ lúc nào bắt đầu đây? Đã quen mang mặt nạ giả dối, đã quen nói dối luyên thuyên cùng góp vui lấy lệ. Hầu như chán ghét chính mình, oán hận chính mình.

Người kia, khi đó dạy mình phải hiểu được cách đối nhân xử thế, nhưng mà mình lại cự tuyệt. Thế là biến thành cái dạng như thế này, dần dần trở thành người che giấu bản thân như hiện tại, bộ dạng khẩu Phật tâm xà.

Phí lời, nhiều khi ta vẫn cho rằng mình đã buông xuống được rồi. Bởi vì không có hi vọng, liền cũng quen với việc không suy nghĩ thêm nữa. Thế nhưng không thêm nghĩ nữa cũng không có nghĩa là có thể quên, nhớ lại những gì liên quan đến cái thành phố này cùng với người, sẽ trong lúc vô ý đau đớn ở trong lòng. Không hề báo trước, đứng trên xe buýt đi qua F lớn*, nhìn thấy quán ăn bình dân nơi đã từng cùng nhau ăn bữa khuya liền thấy khó chịu giống như nước mắt muốn chảy xuống. Khi mất ngủ, càng cố chống đỡ lấy, càng thấy trống vắng muốn nhớ lại kí ức đã qua; lúc phiền muộn, càng chịu đựng, càng nhận không được nhớ tới người.

Nếu những điều này là trừng phạt, vậy đến lúc nào, là kết thúc đây?

Bởi vì gần đến cuối tuần, Bảo quản lí cũng không có trực tiếp nổi sát ý tới tìm cái phiền phức Tô trợ lý. Hắn tâm phiền ý loạn vẫn chưa có ngừng lại, càng suy sút hơn là lại có chuyện xảy đến, điện thoại từ nhà cũ Bảo gia gọi đến kêu về.

“Tiểu Chiêu, cha kêu chú chủ nhật về ăn bữa cơm.” Đầu bên kia điện thoại là thanh âm thẳng thắn tự nhiên của Bảo anh.

“Anh, ” Bảo quản lí nhú mày, “Anh cũng về nhà?”

“Ừ, vừa khéo.” Bảo anh lên tiếng, khoe môi nhếch lên, nhưng thật ra là trở về xem chuyện vui.

Bảo quản lí phiền não đến chết, nghĩ tới Bảo lão gia kia tính tình nóng nảy trong lòng lại càng buồn bực. “Được rồi được rồi, em sẽ về.”

Như Bảo anh dự liệu, Bảo quản lí ngày càng vô cùng phong phú đa dạng.

“Cha.”

“Đừng có gọi tao là ba, đồ nghiệt tử!”

“Mẹ.”

“Chiều Chiều à, sao con lại làm ra chuyện đòi phong bại tục đến như thế hả!”

“Con là bị oan!”

“Còn nói, mày còn dám nói!” Bảo lão gia tức giận đến đỏ mặt tía tai, ném ra một thứ đồ, “Đây là cái gì?”

“Đây là?” Bảo quản lí kinh hoàng.

Bảo anh hoa rộ rỡ lộn lấy lên sân khấu, khoát tay: “Tiểu Xuân ~ “

“Vâng, thiếu gia.” Tay sai Quản lý nhà hàng nhanh nhẹn mà cho đĩa vào thiết bị, loa liền phát.

...

“A, thật xin lỗi, thật xin lỗi!”

“Cái cậu này, chân tay vụng về thì thôi đi, làm bộ dạng sợ hãi rụt rè cho ai xem hả?”

“Quản lí, xin đừng như vậy! Tôi tự mình làm là được rồi!”

“Vội nhanh một chút đi, đừng có mè nheo!”

“Thật xin lỗi quản lí, lập tức được ngay đây!”

“Này, không được lộn xộn!”

“Thật xin lỗi, thật xin lỗi!”

“A!”

“Cái gì đấy!”

“Đau, đau quá...”

“Tự mình nhịn một chút đi!”

...

Bảo quản lí trợn tròn mắt, hần mặc dù biết Tô trợ lý có ý xấu, thế nhưng thật sự nghe dạng ghi âm như thế, hần cũng chỉ có thể trực tiếp ngáy người. Đê tiện, thật hèn hạ!

“Đồ nghiệt tử, ” Bảo lão gia dựng râu trềng mắt, “Còn có cái gì không dám nữa hả?”

“Chiếu Chiếu, con thật là rất không hiểu chuyện!” Mẹ Bảo phụ họa.

Ông chủ Bảo cùng với tay sai của hần giả ngây, một bộ dạng việc không liên quan đến mình, ở một bên uống trà xem kịch hay.

Bảo quản lí mờ mịt nhìn người nhà của mình, nhất thời lại nói không ra lời.

“Nói đi, không còn lời nào để nói chứ gì?” Bảo lão gia cười lạnh.

Bảo quản lí siết chặt nắm tay, trả thù trả thù, thù này không báo không phải là quân tử! Tô Lạc, chúng ta không đội trời chung!

Thế là, lần này thật sự hiểu lầm quá mức rồi.

13. Chương 13

Bảo quản lí rất tức giận, hậu quả hết sức nghiêm trọng. Bắt đầu từ sáng sớm thứ hai, Bảo quản lí cũng chưa hề cho Tô trợ lý một vẻ mặt hòa nhã, từ trong nhà xuất phát mãi cho đến công ty đều là một khuôn mặt nghiêm khắc. Trong buổi họp sáng lại càng là áp suất thấp cực điểm, các tiểu nhân viên yên lặng co hết cả đầu óc lại, thỉnh thoảng trộm ngó Tô trợ lý ở tiền tuyến của cơn bão tuyết.

Đã sớm chuẩn bị sẵn sàng, Tô trợ lý đại khái hiểu được là sự việc đã bại lộ, cũng không tiếp tục xuân phong(gió xuân, tức vui tươi hơn hờ) quét vào mặt, một vẻ là dự định thấy chết không sờn, đồng quy vu tận.(chết chung)

Thế là nhị vị(hai vị) mang bản mặt Đại Thần phong vân tái khởi(bão táp lại nổi lên).

“Là cãi nhau sao?”

“Muốn chia tay sao?”

“Chặc chặc chặc, tôi đã nói là không có kết quả tốt mà...”

“Trợ lí đáng thương, bị vứt bỏ ~ “

“Nói không chừng là trợ lý muốn từ chức nhưng bị cự tuyệt đi?”

“Yêu cậu ấy, sẽ muốn đem cậu giam cầm ở bên người!”

“Không, ta dù chết cũng sẽ không yêu người!”

“Vậy người liên cả đời cũng đừng nghĩ đến chuyện rời khỏi ta!”

“A ha ha ha ha...”

Các cô các chị à, cầu huyết kịch truyền hình không nên xem quá nhiều, như vậy rất hủy hoại trí tưởng tượng đấy!

Bảo quản lí ngồi ở trong phòng làm việc, có chút không yên lòng. Hắn uống cà phê do Tô trợ lý pha, lại không khỏi nhớ tới lời nói của Mạc tiểu thư : “Tô Lạc trong lòng có một cái gai đó.”

Tô Lạc trong lòng có một cái gai, chôn ở nơi đó mưng mủ, lại không nhổ ra được. Cái rễ gai ngày thường sẽ không phát tác, nhưng khi đụng đến sẽ rất đau. Cho nên, muốn chinh cậu ta, thì hung hăng mà lay động gốc gai đi.

Bảo quản lí lật lật lịch trình sắp xếp trong ngày, chỉnh sửa tài liệu, xem báo cáo một lát, đột nhiên cảm thấy mình có chút ê tiện. Nhưng mà nghĩ lại, đem cái loại ghi âm này gửi đến nhà Tô Lạc kỳ thật càng ê tiện đi? Bảo quản lí nhớ lại toàn bộ từ lúc quen biết Tô Lạc cho tới nay, càng nghĩ càng cảm tức, càng nghĩ càng tức tới không thể nhẫn nhịn.

Đồ khốn, lão tử* hiện tại bị mang tiếng háo sắc như thế đều do cậu ta làm hại! Về nhà còn phải bị cha mẹ giáo dục, bị anh em mình chế giễu! Đều là khốn kiếp** Tô Lạc giữ trò quỷ! Khi dễ hắn một chút thì đã làm sao? Cái gì mà có một cái gai trong lòng, nói không chừng cả người cậu ta lương tâm đã tê liệt rồi.

Bảo quản lí thở ra hít vào, thở ra hít vào, rồi mới cầm lấy di động gọi cho Mạc tiểu thư...

Chuyện kể rằng Tô trợ lý thương tâm xúc động lại có chút hối hận, cái này thật sự cũng bị làm thông suốt đi? Thật sự là thâm trầm không nhẫn nhịn, đều lớn bao nhiêu tuổi rồi, vì một chút tranh giành đắc ý tức khí liền trả giá bằng tiền đồ, vẫn là trước sau như một ngốc như vậy. Thế nhưng cái loại ngốc vẫn cũng sẽ không có người quan tâm, cũng sẽ không có người an ủi nữa.

Tô trợ lý xoa xoa ấn đường, chợt nghe nói Bảo quản lí kêu cậu. Được rồi được rồi, xem ra lần này là thật sự gió “Tiêu Tiêu này Dịch Thủy Hàn”****.

“Tối nay, có một cái tiệc mừng kỉ niệm một năm thành lập của công ty hợp tác lâu dài với ta, tôi dự định mang cậu cùng đi.” Bảo quản lí mặt lạnh nói.

Tô trợ lý đã khôi phục cú đầu phù hợp kia, một bộ dáng lễ độ cung kính hết mức : “Vâng.”

“Sửa lại lịch trình, cậu cũng tự chuẩn bị một chút đi.” Bảo quản lí nói, dường như không muốn cùng cậu nhiều lời.

Tô trợ lý nhìn chòng chọc đầu ngón chân, vô ý thức đáp: “Vâng.”

“Đi ra ngoài đi.” Bảo quản lí lại cầm lấy tài liệu.

Tô trợ lý xoay người ra ngoài, lại mơ hồ cảm thấy có điều bất thường đang đến.

Mãi cho đến khi biết địa điểm bữa tiệc, Tô Lạc mới phát hiện cái nhà gọi là công ty liên tục hợp tác lâu dài, chính là công ty K cùng chung tòa Offices A. Cậu đứng bên ngoài đại sảnh, lại bắt đầu thấy sợ, bước chân cũng không có cách nào bước tiếp được.

“Tô Lạc, cậu biết không?” Bảo quản lí nhẹ giọng nói, “Rõ ràng là dùng chung bãi đỗ xe, cậu vĩnh viễn không dám đem xe dừng lại bên kia một chút, là sợ sẽ gặp phải người nào đúng không?”

Tô trợ lý có chút kinh hãi quay đầu lại nhìn hắn.

Bảo quản lí tươi cười lạnh như vậy, đắc chí vừa lòng như vậy : “Bí mật của cậu, tôi đã biết rồi.”

Bữa tiệc kỉ niệm thành lập của công ty K, Tô trợ lý một mực im lặng lặng lẽ đứng ở trong góc nhỏ. Ánh mắt của cậu chỉ theo một người, một người cậu một mực muốn gặp lại nhưng không còn dũng khí nhìn mặt.

Phí Ngũ mặc bộ âu phục sẫm màu, vẫn là một bộ dạng thực tình anh(tài hoa, hoàn mỹ), thản nhiên cười. Bên cạnh anh kia, đó hẳn là người yêu hiện tại của anh đi. Ánh mắt đảo qua liền có thể hiểu nhau ăn ý, khiến người ngoài cuộc nhìn không được ghen tị. Kỳ thật, vẫn là chính mình vô dụng mà, thế nhưng liếc anh một cái, tim liền nhìn không được đau đớn. Mặt dày mày dạn đi làm ở cùng một tòa Offices, vô số lần chờ mong có thể ở bãi đỗ xe ngẫu nhiên gặp nhau, lại vô số lần sợ hãi bản thân mình nhìn thấy cảnh tượng không muốn gặp. Vốn người yêu chia tay không phải đều nên nói : “Thấy anh sống tốt như vậy em an tâm” sao? Thế nhưng em ê tiện ích kỷ, nhìn thấy anh vui vẻ như vậy hạnh phúc như vậy, liền sợ rằng anh đã quên em mất rồi.

Tô trở lý phảng phất nhớ tới thời đại học, bọn họ cùng đi qua con đường mòn của trường học, cậu tỏ tình nơi đường mòn bên hồ, còn có vô số lần Phí Ngữ ở bên ngoài cổng trường chờ cậu ban đêm đi làm về. Cậu nhớ tới nhà của hai người, nhớ tới chính mình ngu xuẩn không kiên nhẫn cùng phiên chán, nhớ tới Phí Ngữ bộ dạng càng ngày càng không vui. Cậu nhớ tới thất bại thảm hại trở lại X thị khi hẹn Phí Ngữ ban đêm gặp mặt, lòng hai người có kẻ hở, giải thích như thế nào cũng không thể bù lại vết nứt. Còn có, còn có lần vân hồi cuối cùng của cậu, hai người cuối cùng gặp mặt một lần, tại nơi cậu đã từng tỏ tình, Phí Ngữ cười sờ sờ đầu của cậu nói: “Ngoan, anh đã ở bên Mạc tiên sinh rồi.”

Tô trở lý nắm chặt Champagne trong tay, hơi hơi ngẩng đầu lên, nhin xuống chất lỏng không nên tồn tại nóng lên trong vành mắt. Tình yêu đã từng say đắm toàn bộ toàn bộ đều đã không còn, bị chính tay mình gạt bỏ, nhưng mà phải nhin xuống nơi đang đau đớn, giả vờ như không có việc gì.

“Không đi chào hỏi sao?” Bảo quản lí đến bên cạnh Tô trở lý.

Tô trở lý cắn cắn môi, nói : “Không muốn phá hỏng tâm tình của anh ấy.”

“Thật là quan tâm mà, ” Bảo quản lí hơi hơi nhếch môi, “Hai mắt đều đỏ rồi.”

Tô trở lý có chút không chịu nổi quay mặt qua chỗ khác, thấp giọng nói: “Xin đừng nói ra ngoài.”

“Hử?” Bảo quản lí nhẹ nhàng ứng thanh.

Tô trở lý thấp giọng nói: “Anh muốn trả thù tôi không có vấn đề gì, nhưng mà, không được ảnh hưởng đến anh ấy.”

Bảo quản lí ngơ ngác một chút, sau một lúc lâu, chính là thản nhiên nói: “Người yêu của hần, cùng với nhà tôi là thế giao(quan hệ nhiều đời).”

Tô trở lý sững sờ trong chốc lát, đột nhiên nói: “Quản lí, thật xin lỗi...”

Bảo quản lí nhìn Tô trở lý luống cuống, chợt cảm thấy cái gọi là thắng lợi này cũng không vui vẻ như người khác vẫn tưởng.

14. Chương 14

Gần như là trốn chạy, Tô trở lý rời khỏi nơi phải chịu đè nén này, đi ra ngoài cho tỉnh táo lại một chút. Cậu không hề phát hiện, người cả tối nay đã yên lặng chú ý cậu thật lâu cũng theo cậu ra ngoài.

“Tô tiên sinh, xin đừng bước.” Một thanh âm trầm ổn gọi Tô Lạc lại.

Tô Lạc quay đầu lại, bước chân như bị đóng đinh tại chỗ. Cậu cảm giác mình gần như là không phát ra được thanh âm: “Là anh?”

Mạc Ngôn trên mặt không có biểu cảm gì, chỉ nói : “Muốn mời Tô tiên sinh bớt chút thời gian nói chuyện.” Thanh âm là như vậy kiên định.

Không biết phải từ chối thế nào, cuối cùng, Tô Lạc vẫn là yên lặng cùng Mạc Ngôn đi tới quán cà phê ở tầng một.

“Đột nhiên gọi Tô tiên sinh lại thế này, là tôi mạo muội rồi.” Mạc Ngôn lời nói khách khí, nhưng mặt lại không chút biểu tình.

Tô Lạc cúi đầu khuấy cà phê, cười khổ nói: “Anh tới hần là vì Phí Ngữ.”

Mạc Ngôn đặt thìa cà phê lên cái đĩa bên cạnh, phát ra một tiếng “đinh”, lặng yên trong chốc lát, mới nói: “Thật ra, tôi từng hâm mộ cậu, cũng từng chán ghét cậu. Có khi thậm chí thấy cảm kích, bởi vì cậu đẩy cậu ấy ra, cho nên tôi mới có thể có được cậu ấy.”

Tô Lạc dùng toàn thân khí lực khắc chế run rẩy đích tay: “Anh muốn nói cái gì?”

“Thế nhưng, ” Mạc Ngôn bỗng nhiên một chút, “Tôi bây giờ còn rất muốn đánh cậu.”

Tô Lạc có chút kinh ngạc ngẩng đầu, nhìn người đàn ông khuôn mặt luôn luôn không chút thay đổi đối diện kia. Cậu gian nan nói : “Nhưng mà, tôi đã không còn gì nữa rồi.”

Mạc Ngôn hơi hơi thở dài: “Từ sau khi hai người chia tay, cậu ấy càng ngày càng không có tự tin đối với bản thân mình. Cậu ấy bắt đầu hoài nghi mình, thậm chí chán ghét chính mình. Lúc nói chuyện sợ đầu sợ đuôi, sợ hãi bị người ghét bỏ dài dòng, còn có đôi khi cậu ấy cũng bắt đầu lựa chọn giữ im lặng. Cậu biết không, tôi một mực yên lặng âm thầm dõi theo cậu ấy, nhìn cậu ấy biến thành cái dạng như hiện tại này.”

Tô Lạc ngây dại, cái thìa không cầm chắc bỗng chốc rơi vào trong chén, bắn ra một vết ố nhạt màu cà phê.

Mạc Ngôn ngẩng đầu nhìn Tô Lạc, châm chọc nhếch môi : “Tôi cái gì cũng không thể làm cho cậu ấy, cậu có hiểu cái loại cảm giác này không? Không muốn dọa cậu ấy sợ, không muốn làm cho cậu ấy khó xử. Thậm chí, không biết làm thế nào an ủi cậu ấy. Cậu cho là sau khi cậu dứt áo ra đi rồi trở về, liền có thể chuộc lỗi với cậu ấy ư, thật sự là ngây thơ đến mức cười.”

Tô Lạc nói không ra lời, chỉ có thể yên lặng nắm chặt khăn ăn trong tay. Cậu nghĩ rằng, đau đến mức tận cùng đó là cảm giác này đi? Sự thật biết được qua miệng người khác nói vài ba câu, biết mình nông cạn khờ dại, biết người kia thống khổ. Dù có trách mắng như thế nào, cũng không cách nào xoa dịu được đản vật lúc này của cậu.

“Nhưng mà, ” Mạc Ngôn tự giễu nói, “Tôi lại muốn hỏi cậu một chút là nên làm thế nào. Tôi đã nghĩ qua rất nhiều biện pháp, cũng không dám tùy tiện bắt ép, tôi cũng muốn hỏi cậu làm thế nào.”

Tô Lạc ngơ ngác nhìn Mạc Ngôn, trong nháy mắt đó, cậu có một loại buồn khổ thấp kém đến tận cùng. Hóa ra đến chính mình tùy tiện tổn thương cũng cần người kia thật cẩn thận như thế đi bù đắp lại. Tô Lạc nản chí ngã lòng đến muốn cười lên, cậu cắn chặt môi, cắn đến gần như chảy ra máu.

“Thế nào?” Mạc Ngôn lạnh giọng hỏi.

“Đừng nói thẳng với anh ấy, vô tình nói qua là được rồi, nói cho anh ấy biết anh không để ý lời nói lảm nhảm của anh ấy, ” Tô Lạc nói khẽ, thanh âm có chút khàn khàn, “Tiếp tục để cho bạn của anh ấy khuyên anh ấy đi, Diệp Nghiêu kia, giống như bác sĩ tâm lý của anh ấy vậy.”

Mạc Ngôn nhìn thẳng vào Tô Lạc, có phần ác ý nói: “Tô Lạc, đáng đời cậu.”

“Đúng vậy, ” Tô Lạc khẽ cười, “Là tôi đáng đời.”

Bên ngoài cửa quán cà phê, Bảo quản lí có vài phần cảm khái nói với Mạc tiểu thư : “Không nghĩ tới Mạc Ngôn lại làm loại chuyện thế này.”

Mạc tiểu thư hì hì cười : “Kỳ thật anh trai là người rất ôn nhu, hơn nữa rất kiên trì sai lầm.”

Bảo quản lí lắc đầu: “Biết hẳn nhiều năm như thế, thật sự là khó có thể tưởng tượng hẳn sẽ bởi vì một người con trai mà muốn trả thù người khác.”

“Này, ” Mạc tiểu thư chớp chớp mắt, “Đừng nói khó nghe như thế mà, anh trai của em cũng chỉ là nói lời nói thật thôi.”

“Thế nhưng tôi cũng thương cho trợ lý nước mắt cũng muốn rơi xuống đi.” Bảo quản lí chặc một tiếng.

Mạc tiểu thư tràn đầy thâm ý cười nói: “Chờ đến lúc anh thích một người, liền có thể cảm nhận được cái loại tâm tình này.”

Bảo quản lí ghét bỏ nhếch môi một chút : “Không có khả năng.”

Hai người đang nói, Mạc Ngôn đã đi ra, hẳn hơi gật đầu với Bảo quản lí : “Đã làm phiền cậu rồi.”

Bảo quản lí nhún vai: “Đừng khách sáo.”

Mạc tiểu thư xem ra dự định cùng anh trai mình rời đi, nàng chỉ chỉ Tô Lạc đang ngồi yên tại chỗ, nói với Bảo quản lí : “Đi xem đi chứ.”

Bảo quản lí phát phát tay với nàng.

Tô Lạc ngồi ở kia, không biết trong ngực dâng lên cái gì, là hối hận là hổ thẹn là ghen tị hay là thống khổ? Cậu chỉ biết là đầu rất đau, mắt rất đau.

“Này.” Bên cạnh có người đưa khăn tay qua.

Tô Lạc mờ mịt nhìn khăn tay, không hề nhúc nhích.

Bảo Chiếu thô lỗ mà đem khăn tay nhét vào tay cậu, bất đắc dĩ nói : “Cậu khóc cái gì hả, một người đàn ông lớn như vậy rồi cũng quá khó nhìn đi?”

Tô Lạc lúc này mới kịp phản ứng, lại chỉ biết ngơ ngác kêu: “Quản lí...”

Bảo quản lí thở dài, cầm lấy khăn tay loạn lau một trận trên mặt trợ lý ngốc của hắn: “Đứng lên, cậu đừng làm mất mặt thêm nữa.”

Tô Lạc ngây ngốc đứng lên, chỉ cảm thấy trên người cứng ngắc đến phát đau.

“Đi thôi, ” Bảo quản lí tức giận nói, “Tôi đưa cậu về nhà.”

Thích một người là cảm giác thế nào? Sẽ trở nên giống Mạc Ngôn có thù tất báo như vậy, hay là sẽ trở nên giống Tô Lạc thống khổ không chịu nổi như thế? Bảo quản lí đột nhiên cảm thấy được, thích một người thật là một chuyện đáng sợ. Hắn quay đầu nhìn Tô trợ lý ngồi ngây ra ở ghế phụ, cảm giác bản thân mình bắt nạt cậu có chút quá đáng.

“Này, Tô Lạc, ” hắn nói, “Chúng ta nên đình chiến thôi.”

15. Chương 15

Trên đường về, Tô Lạc không nói được một lời, chỉ ngơ ngác nhìn cầu vồng của thành phố này, giống như trong giấc mơ lạ lùng.

Xe lái vào khu nhà nhỏ Tô Lạc ở, Bảo quản lí có chút giật mình: “Tô Lạc, cậu ở đây ư?” Khu nhà nhỏ cũ kĩ, tuy rằng miễn cưỡng được cho là gọn gàng sạch sẽ, nhưng khó che được tường ngoài ẩm đậm của tầng nhà.

Tô trợ lý cúi đầu khẽ cười khổ nói : “Tôi lấy đâu ra tiền sống ở khu đất sa hoa đây?”

Bảo quản lí lúc này mới cảm thấy mình mạo muội, chỉ là ngày thường nhìn Tô Lạc một bộ dáng thành phần tri thức tinh anh, khó có thể tưởng tượng được cậu ở tại cái dạng nhà lầu thấp bé thế này.

Tô trợ lý mở cửa xe: “Quản lí, muốn lên gác ngồi một chút không?”

Bảo quản lí suy nghĩ vài giây, vẫn là có chút tò mò nhà của Tô Lạc gia có bộ dáng như thế nào, liền gật gật đầu.

Thật ra tòa nhà này chỉ là tòa nhà sáu tầng thông thường, hành lang có chút chật hẹp, trên vách tường còn có những hình vẽ vẽ nguệch ngoạc kỳ quái. Tô Lạc thuê phòng ở tầng cao nhất kia, trên ban công nhỏ trước cầu thang bày chậu hoa quế, hoa trụi lủi lộ ra cành có phần tiêu điều. Tô Lạc mở đèn trước cửa, lấy ra chìa khóa mở cửa, dưới ánh đèn trắng lơ mơ, Bảo quản lí có chút thận trọng đứng ở phía sau cậu.

“Chỗ rất nhỏ, quản lí chê cười rồi.” Tô Lạc mở cửa, xoay người lại lấy dép lê trong tủ. Bảo Chiếu đứng ở cửa liếc nhìn một cái căn phòng khách không lớn kia, sạch sẽ, trống trải.

“Quản lí?” Tô Lạc bỏ dép lê ra ngoài xong, ngẩng đầu nhìn hắn.

Bảo Chiếu cởi giày da, dẫm lên đôi dép lê màu lam nhạt kia đi vào chỗ ở tạm thời của Tô Lạc. Tô Lạc ở phía sau hần đem giày da cất vào, bày ra thảm lông hoa văn Ba Tư hoa ở cạnh cửa.

Hai phòng một phòng khách đơn giản, tường màu trắng, nửa bức tường quét sơn màu xanh lá, cửa phòng cũng là cái loại cửa gỗ kiểu cũ màu vàng nhạt. Bảo Chiếu nhíu mày: “Công ty mỗi tháng trả cho cậu tiền lương không đủ thuê chỗ tốt một chút hay sao?”

Tô Lạc âm thầm cười: “Tiền lương trợ lý có thể cao được bao nhiêu? Hơn nữa tiền thưởng cũng nhanh chóng bị anh khấu trừ hết.”

Bảo Chiếu lặng đi một chút, sau đó cũng không nói gì, chỉ là ngồi xuống trên ghế sôpha gỗ lạnh lẽo ở phòng khách kia.

Tô Lạc xoa xoa thái dương: “Quản lí, cùng tôi uống rượu không?”

“Uống rượu?” Bảo Chiếu còn liếc theo mi.

“Uống rượu với người đang thương tâm đi.” Tô Lạc nói, xoay người đi vào phòng bếp xách ra nửa tá* bia.

“Này, cậu đồ gia khóa này!” Bảo Chiếu lại vẻ mặt nghiêm nghị.

Tô Lạc nhíu mày: “Tối nay là ngày đình chiến mà...”

Đã gần đến tháng mười hai, ban đêm uống bia như vậy không phải cảm giác hay ho gì. Uống hết chất lỏng lạnh buốt, chua sót khó có thể chịu được.

“Nếu tôi biết làm thế nào buông được anh ấy xuống, thật là tốt biết bao.”

“Chưa bao giờ là tận tâm, chỉ là sẽ có những lúc đột nhiên rất nhớ anh ấy.”

“Đã không còn nhớ được độ ấm lòng bàn tay anh ấy, khoảng thời gian trước đây cùng nhau trải qua giống như “Kính Hoa Thủy Nguyệt”(hoa trong gương, trăng trong nước; cảnh tượng huyền ảo).”

Đêm này, Bảo Chiếu mới phát hiện hần kỳ thật một chút cũng không biết Tô Lạc.

Hần không biết Tô Lạc mỉm cười kia, không biết Tô Lạc đang thút thít kia, không biết Tô Lạc đau khổ kia, không biết Tô Lạc đang nuốt tiếc kia.

“Ở đây, là cảm giác gì?” Bảo Chiếu vươn tay ra, để ở ngực Tô Lạc, “Bị mắc một cái gai.”

“Ừ, ” Tô Lạc thản nhiên cười, “Mắc lại ở đây, không nhúc nhích được nửa phần. Rất khó chịu, mà lại hoàn toàn không có biện pháp.”

Ngực bị mắc một cái gai, sinh mổ, lại không nhổ ra được. Không dám động, mỗi lần chạm vào một chút đều rất đau. Nó luôn luôn mắc ở nơi này, có lẽ có một ngày sẽ hòa cùng máu thịt vừa được cùng nhau, vùi vào ở chỗ sâu trong.

Bảo Chiếu cười rộ lên, bởi vì cái so sánh quái lạ mà gây thơ. Hắn nói: “Sẽ nhổ ra, có một ngày cậu nhất định sẽ gặp được một người tâm ngoan thủ lạt(lòng dạ độc ác, thủ đoạn cay độc) giúp cậu nhổ ra.”

Tô Lạc cũng cười: “Ừ, gặp được một tên giang dương đại đạo(hải tặc) tội ác tày trời tâm ngoan thủ lạt...”

“Này, cậu uống say rồi sao...”

Kỳ thật tối hôm đó tối người uống say trước là Bảo Chiếu, rõ ràng thoát nhìn là một người rất mạnh mẽ, lại ngoài ý muốn bị bia đánh gục. Cái này Tô Lạc hết sức hao tổn tâm trí, cậu chọc chọc người đang ngồi xiêu vẹo ở trên ghế sa lon, bấu môi, chạy đi lấy khăn nóng đến lau mặt cho giám đốc của cậu.

Bảo Chiếu ngày thường tuy rằng tính tình không tốt, nhưng kỳ thật tướng mạo rất anh tuấn, bộ dạng yên tĩnh lại làm cho người ta hoàn toàn không tưởng tượng ra được tính xấu của hắn. Tô Lạc thật cẩn thận giúp người lãnh đạo trực tiếp của cậu lau mặt thật tốt, đột nhiên cảm thấy được tình huống này có chút buồn cười. Tối hôm nay chẳng hiểu là như thế nào biến thành cái dạng hiện tại này đây? Bảo quản lí lại có thể ngủ lại ở trên cái sôpha nhỏ khó coi ở nhà Tô trợ lý, này thật sự là phù hợp với những lời đồn đãi nhảm nhí kia, Bảo quản lí Tô trợ lý “lang bối vi gian” (câu kết với nhau làm việc xấu).

Tô Lạc không khỏi nở nụ cười, một người ngồi xổm trước sô pha nhỏ giọng cười hi hi không ngừng. Kỳ thật cậu cũng không hiểu mình tại sao lại muốn cười.

Đến tột cùng có cái gì buồn cười đâu, lại có cái gì ủy khuất đâu, cười cười, mà cảm thấy chua xót.

Cuối cùng, chỉ có một giường một chăn, Tô trợ lý chỉ có thể hao hết sức của chín trâu hai hổ mang Bảo quản lý tới trên giường trong phòng ngủ. Vì tiền lương vì tiền lương, cậu ở trong lòng âm thầm tự nói với mình. Nếu sáng sớm ngày mai quản lý phát hiện mình bị phơi ở sô pha phòng khách cả đêm, còn không biết muốn nổi đóa chính người thế nào đâu.

Nhưng mà, đem quần lý ném đến trên giường, trợ lý có chút ý xấu nghiêng đầu cân nhắc, hôm nay tính kể tôi như vậy, anh cũng phải trả giá!

Mơ mơ màng màng ngủ, Bảo quản lý trở mình một cái, hoàn toàn không biết sáng mai hẳn sẽ nghĩ bóp chết gia hỏa cùng hẳn một đêm này.

16. Chương 16

Sáng sớm hôm sau, khi tỉnh lại Bảo Chiếu cảm thấy rất không hợp lý. Chăn đệm mềm mại ấm áp, hương bạc hà thần nhiên, còn có, ừm, trong lòng là cái đồ chơi gì?

“Hello, quản lý buổi sáng tốt lành.” “Đồ chơi” trong lòng tự động chào hỏi.

Bảo Chiếu lạnh mặt, đơ ra nhìn chằm chằm Tô trợ lý đang cười đến rất thích ý kia.

“Về mặt như thế là sao?” Tô Lạc bĩu môi, “Tôi còn chưa có đòi thu phí ăn ở của anh đâu.”

Bảo Chiếu còn đang phát ra ánh sáng lạnh như băng.

“Sao sao chứ.” Tô Lạc tiếp tục cãi bướng.

Cuối cùng, Bảo quản lý nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Tô trợ lý, quần áo trên người tôi đâu?”

Tô trợ lý ngượng ngùng cúi đầu, chỉ lộ ra xoáy tóc trên đầu nho nhỏ, ấp úng nói: “Để không làm nhàu quần áo của anh, tôi liền lột chúng ra, a không, là cởi ra.”

Bảo quản lý thở sâu, hít vào thở ra, hít vào thở ra, lại nói: “Vậy quần áo của cậu đâu?”

Tô trợ lý đầu chôn đầu xuống thấp hơn: “A, tôi quen ngủ trần.”

Thở sâu thở sâu.”Vậy cậu có thể xuống khỏi người tôi được không?”

“Có thể là có thể, nhưng mà...” Tô trợ lý lắp bắp nói, “Quản lý, tôi có thể lưu lại một thứ làm kỷ niệm không?”

“Cái gì?” Bảo quản lý giật mình.

Chỉ thấy Tô trợ lý nhanh chóng mở máy ảnh đã được chuẩn bị sẵn, rồi mới hô to một tiếng: “Quản lý, nói cà* đi.”

“Cà... Cái gì?” Bị làm cho sững sờ sững sốt Bảo quản lý lời còn chưa dứt, chợt nghe thấy âm thanh của shutter(tấm chắn sáng máy ảnh).

Tô trợ lý một bộ dáng lý ngư đả đĩnh**, mặc một cái quần lót nhỏ liền nhảy dựng lên. Cậu đứng cạnh giường bày ra một tư thế chiến thắng, dương dương tự đắc nói với Bảo quản lý: “*** ảnh nude nhá, anh cứ tiếp tục trừ loạn tiền thưởng của tôi thì tôi sẽ gửi cho chủ tịch!”

Bảo quản lý đầu nổ oanh một cái, trong nháy mắt nghĩ đến chính là câu chuyện Người nông dân với rắn***. Được lắm cậu là đồ tiểu nhân, tôi hảo tâm cùng người uống rượu, cậu lại có thể cắn ngược lại, dám

lấy ảnh chụp được để uy hiếp tôi! Nhớ tới vụ cái đĩa ghi âm được gửi tới kia, Bảo quản lí một lòng cảm tức a phần hận a, thù mới hận cũ đồng thời nảy lên trong lòng!

“Giao máy ảnh ra đây, bằng không tôi trực tiếp đuổi cậu!” Bảo quản lí từ trên giường, lạnh đến run run một chút, cũng bất chấp phải mặc quần áo trước, trực tiếp đi bắt Tô Lạc.

Tô trợ lý kiên cường ném máy ảnh vào ngăn kéo rồi khóa lại, lúc này đang mặc đồ lót mà, bị Bảo quản lí dọa liền hướng phòng khách chạy trốn. Đáng giận nhất chính là, Tô trợ lý một bên trốn còn một bên lớn tiếng nói: “Ông chủ Bảo cũng nói cho tôi biết rồi, chủ tịch nói anh không thể tùy tiện đuổi tôi!”

“Ai nói tôi không thể, ” Bảo quản lí nổi cáu nói, “Cậu hôm nay liền thu dọn đồ đạc cút xéo ngay cho tôi!”

“Tôi đây sẽ đem ảnh chụp gửi cho chủ tịch!” Tô trợ lý vung vẩy cái cà- vạt.

Thế là hai người liền đứng ở hai đầu phòng khách giằng co nhau, mắng chửi lẫn nhau.

“Tiểu nhân, cậu là đồ vong ân bội nghĩa!”

“Bảo quân, anh là đồ tê liệt****!”

“Cậu là đồ lòng dạ hẹp hòi có thù tất báo âm hiểm giảo hoạt!”

“Anh táng tận lương tâm sư cao thuế nặng dân chúng lầm than!”

“Được, không nghĩ tới cậu bình thường một bộ dạng cung kính, hóa ra sau lưng rất hận tôi đây mà!”

“Anh cũng chẳng khá hơn chút nào, ngoài mặt khoan hồng độ lượng, sau lưng toàn cho tôi đi giày chật(ngầm gây khó khăn cho người khác)! ”

“Cậu nói còn không biết xấu hổ...”

“Tôi tại sao phải xấu hổ, tôi thích thế đấy được không!”

“Cậu...”

Cuộc chiến của hai vị nhân sĩ mất người chết ngây thơ nhàm chán đang trong lúc dần dần thăng cấp, chỉ nghe thấy một tiếng “Cạch”, cửa chính mở ra, ngoài cửa chợt xuất hiện một người tiến vào.

“Anh họ, anh đang ở đây xem TV gì vậy, bật lớn tiếng như thế!” Một thằng nhóc tóc màu nâu ngây ngô cười nói.

Tô Lạc kinh sợ, Bảo Chiếu kinh hãi, thằng nhóc ngốc này thật to kinh.

Erkin há miệng dụi dụi mắt, chỉ thấy anh họ kính yêu của cậu đứng ở một góc phòng khách, khiến cho người suy nghĩ sâu sa đó là chỉ mặc một chiếc áo sơ mi trắng chưa được cài khuy, cầm một cái cà- vạt trong tay. Mà bên kia phòng khách, cửa phòng ngủ, một người đàn ông đáng người không tề, chỉ mặc một cái quần lót cotton thuần một màu trắng đứng trong gió rét của tháng mười hai.

Cậu nhóc Tân Cương nhiệt tình Erkin nhanh chóng nhận rõ tình huống, cậu cười khanh khách hướng về phía người đàn ông mặc quần lót chào hỏi : “Xin chào, tôi là Erkin, là em họ của Tô Lạc.”

“...” Bảo Chiếu ngẩn ra tại chỗ, đột nhiên có loại xúc động muốn bóp chết Tô Lạc.

“A, tôi biết tính hướng của anh họ, cho nên anh không cần để ý đến tôi, ” Erkin nháy nháy mắt, có ý tốt nói, “Nhưng mà, anh như vậy không thấy lạnh sao?”

...

Trả lời cậu chính là tiếng cửa phòng ngủ nặng nề đóng lại, còn có Tô Lạc ngửa mặt lên trời cười dài như điên.

Bảo quản lí giận điên lên, tuyệt đối là giận điên lên, giận đến ngón tay run run, giật ra khuy áo sơ mi.”Vương bát đản(đồ khốn kiếp) vô lương tâm, không ngờ lại dám uy hiếp ta!” Bảo quản lí từ nhỏ đến lớn nào có người đã cho hắn như vậy biệt khuất, ghê tởm hơn chính là cái loại ô danh biến thái này có nhảy vào sông Hoàng Hà cũng không rửa sạch được!

“A a a a!” Khí cực Bảo quản lí dưới tay dùng chút lực, trực tiếp đem khuy giật ra hết.

Ngoài cửa, Erkin nơm nớp lo sợ hỏi han: “Anh họ, hấn đang làm gì vậy, là giận em sao?”

“Không có, ” Tô Lạc ghen cười, vỗ vỗ đùi em ngốc của mình, “Hấn đang luyện tập khí công tại nhà, không cần lo cho hấn.”

“Ah.” Erkin ngoan ngoãn gật đầu.

“Nhưng mà, em hôm nay sao lại đột nhiên đến đây?” Tô Lạc kỳ quái nói.

“A, hôm nay công ty em kỉ niệm ngày thành lập, em đây còn đang trong thời gian thực tập liền tự động nghỉ phép, ” Erkin cười hì hì nói, “Đến chỗ này của anh họ lên mạng, bên em kia tín hiệu không tốt.”

“Bảo em kéo cái đường dây mạng mà cũng lười nữa...” Tô Lạc quở trách lên em họ của mình, đáng tiếc hai người tán gẫu việc nhà vẫn chưa xong, chỉ nghe thấy một tiếng Sư Tử Hống.”Tô Lạc, cậu chết đâu rồi vào đây ngay cho tôi!”

Erkin nuốt nước miếng, nói : “Anh họ, hấn hung dữ quá đi...”

Tô Lạc khoát tay, khí định thần nhàn đẩy cửa đi vào.

Trong phòng ngủ, Bảo quản lí tức sùi bọt mép, chỉ thấy hấn cầm một cái áo sơ mi trắng khuy áo tan tác, run rẩy lên, trong tay còn cầm lấy di động.

“Bệ hạ, ngài có gì cần dặn?” Tô Lạc dù bận vẫn ung dung mỉm cười cúi người.

Bảo quản lí trừng hấn, đỏ mặt tía tai nói : “Đồ chết tiệt, bị muộn giờ làm rồi!”

*cà: ta search baike thì nó chỉ ra các loại cà, quả cà bình thường thôi nên cũng không rõ ý đồ tác giả ở đây là gì nữa

**lý ngư đả đỉnh: bình thường là chỉ một loại kỹ xảo thể dục hoặc động tác thân thể, thông thường cho thể thao, võ thuật biểu diễn hoặc trong trận đấu. Dịch nghĩa là khi cá chép nhảy ra khỏi mặt nước hoặc trên mặt đất uốn thân mình.

Động tác lý ngư đả đỉnh nội dung chính là: nằm trên mặt đất gơ hai chân lên cao sau đó hạ xuống rất nhanh, hai chân lên vị trí tận lực tiếp cận vị trí mông, trong khi hai chân hạ xuống dưới trong quá trình lấy vai, đầu hoặc tay chống đỡ về phía trước eo hông nhô lên, lúc hai chân chấm đất nhanh chóng hóp bụng kéo nửa người trên hướng lên về phía trước.

Đại khái đây là một động tác khó đòi hỏi phải tập luyện mới làm được.

***Người nông dân và con rắn:

Cốt truyện cổ: Một người nông dân trong mùa đông rét lạnh thấy một con rắn đang ngủ đông, nghĩ nó bị đông cứng, liền đem nó nhặt lên, thật cẩn thận ôm vào trong lòng, dùng thân thể ấm áp sưởi ấm nó. Con rắn kia bị kinh hách, bị đánh thức. đợi cho nó hoàn toàn tỉnh lại, vốn dựa vào bản năng tự vệ, dùng răng nọc sắc nhọn hung hăng cắn người nông dân một phát, khiến cho hấn bị bị thương trí mạng. Người nông dân lúc sắp chết vô cùng hối hận nói: ” Ta muốn làm việc thiện tích đức, nhưng học thức nông cạn, kết quả hại chính mình, rơi vào báo ứng như vậy.”

Ý của anh Bảo ở đây là mình làm việc thiện mà lại bị cắn lại như con người nông dân kia vậy

****tê liệt: bất nhân, mất đi năng lực cảm giác. Vốn chỉ thần kinh tứ chi mất đi cảm giác, đối với kích thích không có cảm giác. Hình dung tư tưởng khờ dại, đối sự vật phản ứng chậm chạp, thờ ơ.

Ta vẫn biết bạn Tô Lạc chẳng hiền lành gì mà :)) Chiêu Chiêu chẳng mấy khi động lòng chắc ần vậy mà bị cap cho một phát thế đấy, không tức điên lên mới là lạ nha :))

17. Chương 17

Bảo quản lí không hổ là người kỉ luật nghiêm, nghiêm khắc quản chế bản thân, đúng là một quản lí tốt! Một câu “Đi làm bị muộn rồi” là quở khốc thần sầu như vậy, chọc cho Tô trợ lý quả thật muốn cười. Rồi rồi rồi rồi rồi, nhất định sẽ cho anh đi muộn!

Đương nhiên, Tô trợ lý là không thể cười. Cậu hắng hắng giọng, nói : “A, vậy xin hãy bệ hạ nhanh chóng thay quần áo, vì thần đây ra roi thúc ngựa, cùng đi với bệ hạ đến sa trường.”

“Ha ha ha ha...” Erkin ở đằng sau Tô Lạc ngây ngô cười.

Bảo quản lí hung hăng trừng mắt nhìn đôi anh em họ xui xẻo này, sắc mặt xanh mét nói : “Áo sơ mi!”

Tô trợ lý sờ sờ cằm, đi lục tung hết cả lên.”Đây, kiểu này thế nào?”

Bảo quản lí mặt lạnh nhận quần áo, tiếp tục trừng mắt nhìn đôi anh em họ kia. Tô Lạc cùng Erkin nhìn trời lại nhìn trời, nhìn rồi lại nhìn, chính là tử khát bạch lại(đại khái là vì đạt tới mục đích đây đưa không ngót) ở trong phòng không chịu đi ra ngoài. Bảo quản lí hít thở sâu, cũng lười so đo, trực tiếp bắt đầu thay quần áo.

“Phốc ha ha ha...” Erkin thẳng nhóc không có mắt nhìn này lại cười.

Bởi vì Tô trợ lý rõ ràng thấp hơn so với Bảo quản lí mấy phân, dáng người cũng hơi gầy một chút, thế là cái áo sơ mi này của Tô trợ lý mặc ở trên người Bảo quản lí có chút bó chặt, rất ảnh hưởng đến thị giác.

Tô trợ lý nhún nhún vai, ghen cười, buông tay đối với quản lí nhà mình nghiêm trang nói : “Trên cơ bản vốn dĩ áo sơ mi của tôi đều là kiểu này.”

Thế là sắc mặt của Bảo quản lí trong nháy mắt đen lại.

Erkin trái lại bắt đầu loạn nghĩ kế : “Thật ra áo sơ mi mặc bên trong âu phục trông không tồi đâu, cảm thấy rất fashion đó.”

Bảo quản lí tiếp tục đen mặt: fashion cái quỷ nhà cậu! Ta là đi làm cũng không phải là đi party!

Không nghĩ tới Tô trợ lý sờ sờ cằm lại đi lục tung lên, bới ra một cái áo sơ mi : “Quản lí, anh tới thử cái này xem?”

Kết quả, sáng sớm này, Bảo quản lí không thể không nhẫn nhịn không ngừng thử áo sơ mi lên dáng người thanh tú, còn có bạn học Erkin cười ngây ngô ngốc đến chết. Cuối cùng, chung quy là cũng tìm được một chiếc áo sơ mi phù hợp với bộ âu phục của hắn.

“May mắn là ngày hôm qua anh mặc quần áo đi dự tiệc, ai, bằng không hôm nay cũng không biết phải ra khỏi nhà thế nào.” Tô trợ lý còn đang vui sướng khi người gặp họa.

Bảo quản lí hừ lạnh một tiếng, cái gì bữa sáng đều chẳng quan tâm, tỏ vẻ muốn đến công ty ngay.

Vừa ra đến trước cửa, Tô trợ lý yêu thương mà vỗ vỗ bả vai đứa em họ nhỏ bé của mình : “Em đưa ra ý kiến hay đấy, Erkin.”

Erkin hậm hực nhún vai, nhỏ giọng than thở: “Thật ra anh sẽ phải khâu khuy áo mà...”

Tô trợ lý cười mà không nói.

Trên đường đi làm bị tắc đường rất nghiêm trọng, thế nhưng tâm tình của Tô trợ lý tốt ngoài ý muốn. Ừm, đặc biệt là xem Bảo quản lí phát điên, cậu đặc biệt hưởng thụ.

“Chết tiệt, muốn tắc đến lúc nào đây!” Đây là lần thứ năm Bảo quản lí nói những lời này.

Tô trợ lý khẽ ngâm nga một đoạn nhạc, nhìn đồng hồ trên xe, đột nhiên mắt sáng rực lên: “Quản lí, nhìn đồng hồ!”

Bảo quản lí nhìn sang, nháy mắt nhiệt độ không khí bên trong xe liền hạ thấp xuống.

Keng keng keng, đại bạo chúa ngông cuồng tự cao Bảo Chiếu Bảo quản lí thân ái của chúng ta đến muộn!

Mà giờ phút này, bộ nghiệp vụ công ty M chìm đắm trong sự yên tĩnh trước cơn bão táp.

Cuối cùng là nhanh đuổi chậm đuổi, đuổi đến công ty. Bên người Bảo quản lí ngưng tụ áp suất thấp, Tô trợ lý lại là híp mắt mắt cười trộm.

Tưởng tượng một chút xem mọi người sẽ nói cái gì?” Quản lí, hóa ra anh cũng biết đi muộn à?” “Quản lí, anh có phải nên trừ tiền thưởng hay không hả?” Phốc ha ha, mặc dù không có người sẽ thật sự nói ra, nhưng mà vẫn rất là ảnh hưởng đến thể diện của Bảo quản lí thân ái đó.

Tô trợ lý biểu tình trong lòng đầy ý xấu không có tránh được ánh mắt của Bảo quản lí, hần âm thanh lạnh lùng nói: “Tô Lạc cậu đợi đấy, sẽ cho cậu sáng mắt.”

Tô trợ lý bĩu môi: “Vi thần rất là chờ mong.”

Bảo quản lí cùng Tô trợ lý cùng đi vào bộ nghiệp vụ công ty M, mọi người ánh mắt đều sáng!

A, quản lí còn mặc áo khoác ngày hôm qua, là cùng với trợ lý trải qua một đêm đẹp đi!

Ô, quản lí ngay cả đến muộn cũng đều là cùng với Tô trợ lý, ai, bọn họ thật sự là như keo như sơn mà!

Ai, quản lí hôm nay trông rất fashion đó, thật sự là người gặp việc vui tinh thần thoải mái, là trợ lý cũng biểu lộ rõ lòng mình rồi sao?

Bảo quản lí rất không thoải mái, nhìn cái gì mà nhìn, tôi đi làm không thể mặc fashion một chút sao? Cùng với trợ lý đến muộn rất kỳ quái sao? Các người chưa bao giờ bị tắc đường hả?

Tô trợ lý thực thích ý, xem đi xem đi, quản lí mặc đồ ở nhà kết hợp với đi làm rất thú vị đấy? Nhìn khuôn mặt hần thối ra không còn lời nào để nói rất hả giận đi? Các người đã gặp qua hần kinh ngạc như thế chưa?

Ngay khi hai người muốn đi vào văn phòng quản lí thì phó quản lí nơm nớp lo sợ xuất hiện: “Quản lí, xin quản lí hãy chuẩn bị sẵn sàng rồi lại tiếp tục đi vào.”

“Xảy ra chuyện gì?” Bảo quản lí cũng đang rất khó hiểu vị phó quản lí này luôn cười híp mắt sao bỗng nhiên lại dè dặt như vậy.

“Tóm lại, ” phó quản lí chớp chớp mắt, “Tóm lại xin hãy cứ chuẩn bị trước tâm lý cho thật tốt.”

“Đúng vậy đúng vậy!” nhóm đồng nghiệp bộ nghiệp vụ hiếm khi cùng nhau động viên tinh thần cho quản lí nhà mình.

Tô trợ lý hơi hơi cúi đầu, trộm nhếch khóe môi. Chỉ thấy cậu khề cúi người với Bảo quản lí, trong lòng mặc niệm một tiếng Amen, mở cửa.

“Cái thằng chết tiệt, mày còn biết là phải đi làm hả? Thân là quản lí chi nhánh còn dám dẫn đầu đi muộn, còn ra thể thống gì!”

Bảo quản lí vừa đi vào cửa, chỉ nghe thấy một tràng tức giận mắng. Hần giật mình ngay tại cửa, gần như sững sốt hỏi một câu: “Cha, sao cha lại đến đây?”

Bảo chủ tịch giận dữ trừng mắt thẳng con trai, cũng không nói chuyện.

Phía sau Bảo quản lí hai tên khốn khiếp kiến phong sử đà(gió chiều nào theo chiều ấy) đồng thanh nói : “Chào chủ tịch!”

Bảo quản lí nhìn cha mình đang thở hổn hển, bi ai cúi đầu: “Chủ tịch, sao hôm nay ngài lại có thời gian rảnh mà đến đây?”

Ừm. Một ngày tươi đẹp lại muốn bắt đầu rồi.

18. Chương 18

Cơn giận của Bảo cha cũng tương đối lớn, đối với câu hỏi của thằng con trai mình chỉ hừ lạnh một tiếng: “Sao, Bảo quản lí, ta không thể tới sao?”

“A, không phải, ” Bảo quản lí vội vàng cúi đầu, “Chủ tịch đến đây thị sát(kiểm tra, xem xét) công việc, tôi hân hạnh còn không hết.”

“Hừ!” Bảo chủ tịch vỗ bàn một cái, “Đừng nói với ta bằng cái giọng điệu kì quái như vậy!”

Phó quản lí ở phía sau vừa thấy tình thế không tốt, đây rõ ràng là cha dạy dỗ con trai thôi. Được, đừng ở chỗ này mù mờ hồ đồ, vẫn là nhanh chóng đi ra ngoài lưu lại mặt mũi cho Bảo quản lí thôi. Thế là phó quản lí kéo theo Tô trợ lý còn đang ngây ngốc, liền chuẩn bị chuồn đi để cho Bảo quản lí đóng cửa. Không nghĩ tới chủ tịch nhưng thật ra cố tình để ý đến hai người bọn họ : “Tiểu Thái, cậu đi ra ngoài trước đi, Tô trợ lý ở lại.”

Phó quản lí lập tức tiếp nhận : “Dạ, chủ tịch!” Cho Tô trợ lý một ánh mắt tự cầu nhiều phúc, hần liền nhanh chóng đào tẩu(chạy trốn,chuồn mất =))).

Tô trợ lý có chút hoang mang, song nghĩ lại, tệ nhất cũng chỉ là bị đuổi việc thôi, sợ cái gì!

Thế là, người buồn bực nhất ở đây chỉ sợ phải kể tới Bảo quản lí, hần nhìn Bảo lão cha hung hăng cùng với Tô trợ lý-chuyện không liên quan đến mình, cảm giác mình hôm nay thật sự là đen đủi quần thân mà!

“Tô trợ lý, trong khoảng thời gian này khiến cậu oan ức rồi.” Chủ tịch mở miệng giọng điệu coi như dịu đi.

Tô trợ lý hết sức lo sợ: “Không có không có.”

Chủ tịch bùi ngùi thở dài: “Việc làm của thằng nghiệt tử kia của ta, ta đều biết cả, mong rằng cậu thứ lỗi, là ta dạy dỗ không nghiêm. Gia môn bất hạnh!”

Tô trợ lý không biết nên làm ra biểu cảm thế nào, đành phải cúi đầu: “Chủ tịch nói quá lời.”

Bị lượng ạt sang một bên Bảo quản lí nhin không được xen vào nói: “Cha, cha không nên tin lời đồn đãi!”

“Đồ nghiệt tử!” Chủ tịch mắng, “Vậy tao hỏi mày, buổi tối hôm qua mày đi đâu hả?”

“Á?” Bảo quản lí sờ sờ cái mũi, “Ở nhà Tô Lạc.”

“Đường đường là quản lí một chi nhánh, không có việc gì chạy đến nhà trợ lý làm gì hả? Bại hoại gia phong(nề nếp gia đình)!” Chủ tịch vỗ bàn trừng mắt, “Còn tiếp tục như vậy, tương lai tao sẽ đem toàn bộ cổ phần công ty trong tay giao hết cho anh mày!”

Tô trợ lý trợn to mắt, hào môn(nhà giàu sang quyền thế) gia biến, hào môn gia biến a!

Bảo quản lí trái lại là một bộ dạng tập mãi thành thói quen : “Lại là anh hai dạy cha nói đi, các người già như vậy rồi, có thấy phiền hay không hả?”

Chủ tịch lần này thật sự nổi giận, chỉ thấy ông một cước đá văng ghế dựa, mắng: “Hỗn trưởng(đồ khốn), hồ đồ ngu xuẩn không biết nghĩ! Mày cái đồ vô tâm này nếu như hiểu chuyện bằng một nửa anh trai của mày, tao cũng không cần nhọc lòng như vậy!”

Dường như bị chọc đến chỗ đau, Bảo quản lí cũng không nói thêm gì nữa. Nhưng hần rõ ràng cũng không tức giận, chỉ nhìn chằm chằm giấy tờ tài liệu trên bàn đến xuất thần.

“Nói đi, mày muốn khiêu chiến với tao đấy hả?” Bảo cha tiếp tục mắng, “Suốt ngày gây chuyện thị phi, mặt mũi của Bảo gia chúng ta đều muốn bị mày làm cho mất hết!”

Bảo quản lí vẫn là không nói chuyện.

Bảo cha chưa hết giận, tiếp tục mắng: “Trước kia gây hấn gây chuyện thì thôi đi, giờ ngược lại tốt rồi, cho tao theo cái gì một luôn, đến đến đi đi cùng với đàn ông! Mày là chē Bảo gia chúng ta còn chưa đủ mặt mặt hay sao?”

Tô trợ lý ở một bên nghe thấy, đột nhiên có chút khó chịu, cảm thấy tội lỗi sâu sắc.

Bảo quản lí yên lặng đứng ở một bên, không có phản ứng.

Bảo cha ngừng giọng, cầm lấy chén giữ nhiệt mang theo bên mình uống trà hoa cúc, rồi mới lại lầm bầm nói: “Nói chuyện đi!”

Bảo quản lí cúi đầu: “Chủ tịch giáo huấn rất phải.”

“Vương bát đản!” Bảo chủ tịch lại mắng một tiếng.

Tô trợ lý ở một bên xấu hổ muốn chết. Cậu còn chưa thoát ra khỏi sự hổ thẹn, chợt nghe Bảo chủ tịch nói: “Tô trợ lý, cậu muốn bồi thường như thế nào?”

“Ha?” Tô trợ lý ngẩn ra tại chỗ, tình cảnh này nếu như cậu tiếp tục bỏ đá xuống giếng thì đúng là rất không có lương tâm. Thế là Tô trợ lý vội vàng lắc đầu: “Không, không cần. Quản lí đối với tôi có ơn tái tạo, nếu không có anh ấy, tôi đã sớm trở thành nhân viên chờ việc về nhà ăn không khí rồi.”

Chủ tịch gật đầu khen ngợi: “Người trẻ tuổi thì có tấm lòng rộng lượng, ta xem trọng cậu đấy.”

Tô trợ lý trong lòng thầm nôn một trận, tôi có thể không rộng lượng được không, bởi vì tôi mới chính là người gây ra chuyện xấu kia đó!

Bảo chủ tịch dạy dỗ con trai xong, thoả mãn cầm lên trà hoa cúc tình yêu mà vợ pha cho đi mất. Mà hần lưu lại cục diện rối rắm nhưng thật ra rất làm cho người khác hao tổn tâm trí.

“Ôi chao hào môn đại chiến, cô có nghe thấy tiếng ghé đổ không?”

“Quản lí ở trước mặt cha anh ta còn dám ngang ngược như thế sao?”

“Nông cạn, cô phải biết rằng tính tình quản lí của chúng ta chính là di truyền từ chủ tịch đó. Một cước thần thông kia nhất định là do chủ tịch của chúng ta đá!”

“Chắc chắn, Bảo gia là chuẩn bị thừa nhận con dâu Tô trợ lý này hả? Ha ha ha ha...”

“Xem chủ tịch một bộ dáng thỏa mãn kia, nói không chừng chuyện tốt sắp tới đó!”

“Cứ nói huyền thuyên đi, cẩn thận bị người nào phát hiện cách chức mới hay.”

“Thanh cao(trong sạch cao thượng), cậu cứ giả bộ thanh cao đi...”

Bất luận mọi người suy đoán thế nào, bàn luận sôi nổi thế nào, Tô trợ lý hiện tại cũng không chút để ý. Bởi vì cậu đã bị hổ thẹn trong lòng đánh bại. Không nghĩ tới Bảo quản lí bình thường bộ dạng ngông cuồng tự đại là thế, lại bị lòng muốn đổ tội của mình làm cho trở nên như vậy. Hóa ra, người nhà của hần bất mãn(không vừa lòng) với hần như vậy.

Tô trợ lý biết mình thật buồn cười, nhưng là cậu lại thật lòng đối với Bảo quản lí sinh ra một lòng thương hại kì quái. Rõ ràng hần luôn một bộ dáng uy phong bát diện(thần khí mười phần, thanh thế khiếp người) duy ngã độc tôn(coi mình là nhất), không nghĩ tới ở trước mặt lão cha nhà mình lại cũng chỉ là một đứa nhỏ ngoan ngoãn cúi đầu nghe dạy dỗ. Mà bản thân mình bằng thể lực tuy rằng hận hần hận đến nghiêng rằng, thế nhưng chân chính chứng kiến hần bị mắng đến cầu huyết lâm đầu(không cãi được), trong lòng lại có loại không nhẫn tâm kỳ quái.

Kỳ thật Bảo quản lí không có kém cỏi như vậy, hần làm việc thực ra còn rất cố gắng, mặc dù đối với cấp dưới vô cùng nghiêm khắc, nhưng mà hần cũng nghiêm khắc quản chế bản thân như thế. Tô trợ lý biết có nhiều lần, quản lí không phải vì thoát trốn đi xem mắt mới chủ động ở lại tăng ca.

Còn có, quản lí bình thường tính tình tuy rằng có chút xấu, nhưng lại chưa bao giờ ác ý hãm hại hay tìm cớ gây chuyện. Hần chỉ là tính tình không tốt, nhưng chưa từng thật sự có ác ý đối với người khác, cũng chưa từng có tính cách của thiếu gia nhà giàu cao cao tại thượng(địa vị cao, không thể chạm đến).

Sáng sớm đã bị cha mình mắng, Bảo quản lí cả ngày đều có chút không yên lòng. Trước khi tan sở, hần nhận được một lời mời kì quái.

“Cái kia, quản lí, buổi tối tôi mời anh đi uống rượu nhé?” Tô trợ lý đứng ở trước bàn làm việc nhăn nhó nửa ngày, nói.

Bảo quản lí trừng mắt nhìn hắn.

Tô trợ lý có chút ngượng ngùng sờ sờ cái mũi: “Tôi là thật lòng đó, bởi vì hôm nay hại anh bị chủ tịch mắng.”

Bảo quản lí trong nháy mắt mặt lạnh xuống, sau một lúc lâu, mới nghiêng răng nghiêng lợi nói: “Được.”

19. Chương 19

Tô trợ lý cũng không còn dám đưa quản lí nhà mình đến các quán bar lung tung nữa, nếu lại bị chủ tịch phát hiện, như vậy hai người bọn họ liền có thể cùng đi vào lịch sử rồi. Tô trợ lý cùng Bảo quản lí đã đi đến một quán bar hết sức đứng đắn, hai người rất đứng đắn uống rượu.

Ngay từ đầu, hai người cũng còn rất mất tự nhiên, nói một số chuyện công việc không liên quan.

“Kỳ thật thành tích tháng trước rất không tồi mà.”

“Đúng vậy đúng vậy, tháng này tiếp tục kí kết thành công với công ty P, năm nay lại một năm tốt đẹp nữa có thể qua rồi.”

“Ái chà, thẩm thoát đã lại cuối năm rồi.”

“Đúng rồi đúng rồi, lại già thêm một tuổi rồi...”

Hai người ngồi cùng một chỗ trò chuyện như vậy, lại kỳ quái là không có cảm giác không tốt nào, ngược lại như bạn chí cốt nhiều năm thông thường, thậm chí là một chuyện thần kỳ. Có lẽ hai tên gia hỏa này đường như thích hợp làm bạn rượu chẳng, hoặc là, thường thường là địch nhân tương đối dễ dàng đồng tình với nhau*?

Hai vị bạn rượu càng uống càng nhiều, Bảo quản lí cuối cùng sau khi rượu xong phun ra một câu nói thật : “Tô Lạc, cậu thật sự là trợ lý xấu xa nhất mà tôi từng gặp, thiếu chút nữa so với anh trai tôi còn xấu hơn.”

Bên kia Tô trợ lý cũng không khá hơn chút nào, cậu say đến xiêu xiêu vẹo vẹo, ngây ngô cười nói : “Không, tôi thuần khiết(trong sáng,trong sạch) nhất. Chiều cao thân thể thuần khiết, thể trọng(cân nặng) thuần khiết, tư tưởng thuần khiết, thân thể thuần khiết...” Phải, chính là một kẻ ngốc thuần khiết.

Bảo quản lí không thèm để ý đến cậu ta, cứ thế đi xuống đất nói: “Tôi thật ra cái gì so ra cũng kém anh trai tôi, tính tình không tốt bằng anh ta, thành tích cũng không có xuất sắc như anh ta, về mặt nói láo(nói điều=))) đều chỉ là làm trò so với anh ta mà thôi. Đôi khi tôi thường nghĩ, anh ta nếu không phải anh trai ruột của tôi, tôi sớm muộn gì cũng bị anh ấy giết chết.”

Tô trợ lý gật đầu: “Ừ, anh trai khốn nạn.”

“Tôi cũng không muốn như vậy mà, ” Bảo quản lí nhíu mày, tiếp tục rót thêm rượu cho Tô trợ lý, “Tôi không biết anh ta tại sao lại không cần công ty của cha, rõ ràng chính là tôi kém hơn so với anh ta, nhưng anh ta thể nhưng lại tiêu sái(tự nhiên, phóng khoáng) phát tay áo ra đi. Kết quả ư, tất cả mọi người đều biết con cả Bảo gia tay trắng làm nên sự nghiệp kinh doanh chuỗi nhà hàng. Còn con trai thứ Bảo gia xấu tính, đang làm việc cho chính lão cha của mình đấy!”

“Quản lí...” Tô trợ lý nghiêng đầu, có chút ngây ngốc nhìn hắn.

Bảo quản lí cười tự giễu, uống cạn sạch rượu trong ly: “Con thứ Bảo gia chỉ là một tên ngốc được bao bọc vững chắc trong chính tập đoàn nhà mình mà thôi, tự cho là tất cả mọi thứ đều có thể đạt được bằng chính sự cố gắng của mình, nhưng mà ở trong mắt người khác chẳng qua chỉ là một tên đại ngốc mà thôi. Một tên ngốc chỉ biết nhặt lại đồ mà anh trai mình không cần.”

“Không phải vậy, ” Tô trợ lý cầm lấy cái ly, bĩu môi thì thầm lẩm bẩm nói, “Tôi mới là đại ngốc, anh chỉ là kẻ ngốc thứ hai thôi.”

“Tóm lại đều là những kẻ ngốc!” Bảo quản lí đại vung tay lên.

Tô trợ lý vui vẻ, cười nói: “Cạn ly vì những kẻ ngốc!”

Bảo quản lí cùng hân khê cụng ly, uống cạn rượu rồi. Một lát sau, Bảo quản lí đột nhiên nói: “Tô Lạc, nói cho cậu biết một bí mật.”

“Cái gì?” Tô trợ lý mắt sáng rực lên.

“Tôi cũng đến ngày hôm nay mới biết, ” Bảo quản lí vui tươi hơn hỏ nói, “Thật ra á, phó quản lí là tai mắt của cha tôi.”

“Ha?” Tô trợ lý ngốc ngẩn ra.

“Tôi thấy kỳ quái là lão cha nhà tôi sao lại rõ chuyện của tôi như lòng bàn tay thế, ” Bảo quản lí hưng trí bưng bưng nói, “Khi đó có người đem cái đĩa ghi âm gửi đến chỗ cha tôi, tôi mới đầu còn tưởng là cậu. Sau đó nghĩ lại, kỳ thật trước khi cậu đến thì hay có loại chuyện thế này xảy ra. Hôm nay, tôi nghe thấy cha tôi gọi hân là tiểu Thái tôi liền hiểu rõ.”

“Tại sao?” Tô trợ lý hỏi.

Bảo quản lí một bộ dạng “Ta thật thông minh”, nói : “Cha tôi từ trước đến nay không thể nào nhớ rõ tên người khác như vậy, tên của quản lí cấp cao trong công ty đều phải nhớ lại mấy lần đấy. Thế mà hôm nay ông ấy lại có thể gọi được họ của nhân viên nhỏ ở bộ chúng ta, thật quái lạ mà.”

Tô trợ lý bĩu môi, phó quản lí bộ nghiệp vụ là nhân viên nhỏ sao? Thế nhưng nhìn Bảo quản lí kia một bộ dạng cao thủ phá án dương dương tự đắc, không biết tại sao, lại vì hân cảm thấy lòng chua xót. Thế là Tô trợ lý của chúng ta không suy nghĩ vờ ngớ ngẩn nói : “Vậy anh liền từ chức đi!”

Bảo quản lí sững sốt một chút, có chút châm chọc lại có chút ôn hòa nở nụ cười: “Tô Lạc, cậu vẫn là quá ngây thơ rồi...”

Quầy bar bên kia, có hai kẻ hành vi kì quặc đang mượn việc uống rượu để nghe lén.

“Ông chủ, không ngờ cậu hai đáng thương như thế nha.” Chân chó** quản lí nhà hàng ra vẻ đau khổ.

Bảo anh hừ một tiếng: “Tiểu Xuân, cậu vắng mặt thì việc ở nhà hàng sẽ gặp trở ngại, chạy theo tôi làm cái gì ?”

Chân chó quản lí nhà hàng đáng thương nhìn ông chủ của mình : “Vì để hộ giá cho ông chủ.” Hừ, ghét nhất là cái gì quán bar, đừng có mà nhiều người đến quyến rũ ông chủ đó!

Ông chủ Bảo lười quan tâm đến cậu ta, chỉ là muốn oán trách em trai nhà mình, khe khẽ thở dài.

Quản lí nhà hàng Tiểu Xuân thấy ông chủ mình hao tổn tâm trí, nhanh chóng xoay quanh: “Cậu hai không phải đáng thương, là không biết suy xét, ừm, không biết suy xét!” Khiến cho ông chủ mình không vui đều là không biết suy xét.

Ông chủ Bảo uống một ngụm rượu, thần nhiên nói: “Tiểu Xuân, kỳ thật đôi khi quá mức bảo vệ một người, cũng sẽ trở thành gây phiền nhiễu cho người kia.”

“Ái?” Quản lí nhà hàng Tiểu Xuân ngây dại.

Ông chủ Bảo xoa xoa thái dương, cười khổ nói: “Nếu cha biết nó nghĩ như vậy, sẽ rất thương tâm đi?”

“Ái?” Tiểu Xuân điểm trường lần đầu tiên nhìn thấy biểu tình dịu dàng như thế của ông chủ Bảo, thế là khăng khăng vờ ngớ ngẩn.

Thế giới này chính là kỳ quái như vậy, đôi khi rõ ràng là muốn bảo vệ một người, lại không thể nói ra miệng. Không muốn hân khó xử, không muốn tổn thương lòng tự trọng của hân, nhưng mà đến cuối cùng, vẫn là sẽ tạo thành phiền nhiễu cho hân. Làm sao chịu nổi chứ!

Tiểu Chiêu, chúng ta chỉ là không muốn chú tính tình nóng nảy trời sinh cuối cùng thương tổn tới chính chú. Mà chỉ là như vậy lại khiến chú chán ghét chính bản thân mình, sau này, muốn chúng ta làm sao mà yên tâm đây?

*nguyên văn QT là “tĩnh táo tương tích” thành ngữ ý chỉ người có tính cách, xu hướng, cảnh ngộ giống nhau để bảo vệ, đồng tình, ủng hộ với nhau.

**chân chó: đại khái là tay sai, chân lăng xăng, làm việc nịnh nọt cấp trên. Bình thường ta hay sửa từ này cho dễ hiểu nhưng từ giờ nó sẽ vẫn còn xuất hiện nhiều trong truyện này và cả trong Phúc hắc tiên sinh nên ta sẽ giữ nguyên :”>

Mai là Noel rồi mà ta vẫn chưa được đi chơi đâu đâu mọi người ah T^T Các nàng đã đi chơi được nhiều chưa? Chắc ta cứ tự kỉ đón noel quá T^T

20. Chương 20

Cái gọi là phong thủy luân chuyển, tối hôm đó, Tô trợ lý chẳng may uống say. Chuyện này Bảo quản lí có thể thật sự phiền não, hai chúng ta cứ tiếp tục như vậy thật sự đúng là có nhảy vào Hoàng Hà, sông Hoài đến qua sông Trường Giang, sông Mân, sông Tùng Hoa cũng đều tẩy không sạch! Không có cách nào khác, cuối cùng Bảo quản lí vẫn là đón chiếc tắc xi đi về nhà mình. Đỡ kẻ say rượu vào thang máy chung quy so với đỡ kẻ say lên cầu thang phải dễ dàng hơn!

Vào cửa chính, Bảo quản lí nhìn trợ lý khờ khạo “Thuần khiết” bị mình để trên ghế sa lon, bỗng nhiên liên sinh lòng cảm khái: Tô Lạc, hóa ra người cũng có một ngày rơi vào tay ta, đến tột cùng là ai ăn mềm không ăn cứng đây?

Bảo quản lí sờ sờ cằm, cười gian hai tiếng, trở về phòng đi tìm camera.

Ngày hôm sau, Tô trợ lý vừa tỉnh dậy đã cảm thấy không được bình thường. Chấn đệm mềm mại, chớp mũi thẩn nhiên mùi nước hoa, còn cả hình trạm khắc theo phong cách châu Âu trên trần nhà trắng như tuyết. Tốt rồi, này chính là ba mươi năm Hà Đông ba mươi năm Hà Tây.*

“Thế nào, rất vui về hả?” Tô trợ lý bộ dạng uể oải hỏi.

Mặc chỉnh tề Bảo quản lí đứng ở bên giường dương dương tự đắc nói : “Cũng tạm thôi.”

Tô trợ lý sờ sờ thân trên, trống trơn; lại tiếp tục sờ xuống bên dưới, trống trơn. Thế là không khỏi thở dài: “Cầm thú a, tôi còn để lại quần lót cho anh mà.”

Bảo quản lí nhún vai, thâm ý sâu sa nói : “Tô Lạc, hồ đồ đi ra ngoài tất sẽ có một ngày phải trả giá.”

Tô trợ lý quay sang nhìn hắn: “Anh cũng lưu lại làm kỷ niệm sao?”

Bảo quản lí nhếch môi, kìm nén bản thân để không bật cười đắc ý. Hắn gật gật đầu, vỗ vỗ Tô trợ lý đang bọc trong chăn : “Đao thật thương thật ảnh nuy, đủ loại tư thế.”

Tô trợ lý dè bủ: “Đê tiện! Ấu trĩ!”

Bảo quản lí cũng không so đo với cậu, cứ thế cười nói: “Tôi chỉ là lấy gậy ông đập lưng ông thôi.”

Tô trợ lý mắt trợn trắng: “Nông cạn! Lòng dạ hẹp hòi!”

Bảo quản lí buông tay: “Bất quá, Tô trợ lý, quần áo của cậu bị tôi đem đi giặt rồi. Bởi vì tối hôm qua cậu nôn ra.”

Lúc này vò đã mở lại sút**, Tô trợ lý cảnh giác lên: “Anh muốn như thế nào?”

“Không có gì, ” Bảo quản lí chớp chớp mắt, “Đành phải ủy khuất cậu ở chỗ này của tôi đợi một ngày vậy, nhưng mà không sao, con người của tôi tương đối hiền hậu, tôi đã xin nghỉ giúp cậu rồi.”

Tô trợ lý tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi: “Tiểu nhân, chúng ta một lần nữa khai chiến!”

Bảo quản lí vỗ vỗ mặt của hắn: “Không, nên, ầu, trĩ, như, vậy!”

Sau khi Bảo quản lí đi, Tô trợ lý tức giận đến lăn qua lăn lại ở trên giường vô tri. Đá ga giường cắn góc chăn chà đạp gối đầu cái gì cũng đều chẳng đã ghiền, cậu rú lên một tiếng đột nhiên từ trên giường ngồi dậy. Đây chính là cảm giác “Người nông dân và con rắn”, đáng tiếc lần này người bị cắn ngược một phát, chính là mình.

Không có biện pháp, Tô trợ lý lăn lộn nửa ngày, cuối cùng chỉ có thể ảo não quần lầy chăn đi tìm quần áo để mặc.

Phòng ngủ của Bảo quản lí rất lớn, so với hai gian phòng Tô trợ lý thuê còn lớn hơn. Bày trí phong cách đơn giản thanh thoát, dễ khiến người ta có thiện cảm. Thế nhưng Tô trợ lý không có thiện cảm, không chỉ không có thiện cảm, quả thực là muốn chửi ầm lên!

“Rốt cục là cái loại bệnh tâm thần như thế nào mới có thể thiết kế ra cái khóa tủ quần áo đây! Rốt cục là cái loại bệnh tâm thần thế nào mới có thể khóa tủ quần áo của mình lại đây! !” Tô trợ lý xé ga trải giường giũ mặt lên trời thét dài.

Cuối cùng, Tô trợ lý bắt khuất nói chung là tìm được áo choàng tắm sạch sẽ cùng một tá quần lót dùng một lần ở trong tủ âm tường phòng tắm.

“Đợi đấy, Bảo Chiêu, người chết chắc rồi!” Tô trợ lý trong cơn phần nộ hô xong lời thề liền nghe thấy bụng của mình huyền thuyên khiển trách một trận, không khỏi cảm thấy đau thương từ đó.

Sáng hôm nay, Bảo quản lí thật sự là người gặp chuyện vui tinh thần thoải mái mà! Có thể chinh được Tô trợ lý, khiến cho vẻ lo lắng nhiều ngày như thế của hắn đều vân mờ vụ tan(trời âm u chuyển thành trong sáng). Thậm chí những xì xào bàn tán lời đồn chuyện nhảm luôn luôn chán ghét, cũng làm cho hắn cảm thấy thú vị.

“Nhìn xem, hôm nay tâm tình của quản lí tốt lắm đấy!”

“A, sao hôm nay trợ lý không đi làm?”

“Oh, chẳng lẽ là bị mắc kẹt trên giường...”

“Ha ha ha, anh không WS*** sẽ chết hả?”

“Không, tôi chỉ là suy đoán hợp lý...”

Bảo quản lí hơi hơi nhếch môi, cứ đoán đi cứ đoán đi, chỉ cần có thể làm cho Tô Lạc cảm tức suy đoán càng nhiều càng tốt. Nếu cũng đã bị giới nước bẩn, vậy muốn bẩn thì cùng nhau bẩn đi, bẩn bẩn càng khỏe mạnh!

Đáng tiếc Bảo quản lí của chúng ta quên một câu, đó chính là vui quá hoá buồn. Thật ra làm chuyện xấu là rất dễ dàng khiêng đá đập vào chính chân mình, Bảo quản lí của chúng ta không thể từ việc mua dây buộc mình(tự chui vào rọ) trên người Tô trợ lý học được điểm ấy.****

Một bên này, đang mặc áo choàng tắm ăn mì Ý tùy tiện làm, Tô trợ lý nghe thấy cửa có động tĩnh. Cậu ngoáy ngoáy lỗ tai thăm nghĩ, không thể nào, chẳng lẽ cái đồ Bảo Chiêu bệnh thần kinh kia không đi làm sao?

“Này, anh lại quay về làm cái gì hả?” Tô trợ lý đang ăn mì Ý, hàm hàm hồ hồ từ phòng bếp nhô đầu ra hỏi.

Chỉ thấy một người phụ nữ trung niên cả kính đánh rơi túi xách trong tay, hoảng sợ hỏi: “Cậu là ai?”

Tô trợ lý một miếng mì Ý thiếu chút nữa làm mình nghẹn chết, cậu cầm cái đĩa mặc áo choàng tắm đứng ngốc ra ở đó, ho đến nước mắt đều muốn trào ra rồi: “Bảo, Bảo phu nhân, xin chào, tôi là trợ lý của Bảo Chiêu...”

*” Ba mươi năm Hà Đông, ba mươi năm Hà Tây” là một câu dân gian ngắn ngữ, nơi phát ra là: từ trước Hoàng Hà đường sông không cố định, thường xuyên sẽ sửa đổi (trong lịch sử vô số lần phát sinh).chỗ đó vốn dĩ ở mặt đông sông, bao nhiêu năm sau, bởi vì Hoàng Hà dòng nước thay đổi tuyến đường, cái chỗ này sẽ biến thành ở phía tây sông. Những lời này so sánh việc người thịnh suy hưng thay, biến đổi thất thường, có đôi khi sẽ chuyển biến theo hướng trái ngược, khó có thể đoán trước.

**vò đã mở lại sứt:so sánh phá hủy trình tiết nữ nhân hoặc làm xấu thanh danh người. so sánh đã muốn phá hỏng việc thì không quan tâm mà mặc cho nó phát triển thêm nữa.

***WS: nguyên văn tác giả để vậy đó, ta chẳng hiểu WS ở đây là gì, ta search baike ko ra. Nàng nào biết chỉ cho ta với nha,

***Ý nói lúc trước bạn Tô Lạc đã tự lấy đá đập vào chân mình rồi mà Chiêu Chiêu vẫn chẳng nhìn thấy tấm gương của bạn ý mà khôn ra =))))))

21. Chương 21

“Trợ lý” cái từ này gần đây ở Bảo gia thuộc về từ ngữ mẫn cảm, mà “trợ lý của Bảo Chiêu” năm chữ này, thuộc về từ ngữ siêu mẫn cảm. Giờ phút này, mẹ Bảo đứng ở trong phòng khách của con trai mình, nhìn “trợ lý của Bảo Chiêu” tùy tiện khoác áo choàng tắm ăn đến miệng đầy nước sốt, nháy mắt chỉ muốn giữ chặt lấy này tim này gan này phổi của mình.

Tô trợ lý lúc này đang xấu hổ cùng cực, thế nhưng cậu chỉ nghĩ đến việc ở trước mặt một quý bà ăn mặc bất nhã, trái lại hoàn toàn quên giải thích tại sao cậu lại ở phía sau xuất hiện trong nhà quản lí, còn mặc áo choàng tắm ăn mỳ Ý tương cà.

“Khụ, ” mẹ Bảo không hổ là gặp qua sóng to gió lớn, nhanh chóng điều chỉnh tình huống, thanh hắng giọng bình tĩnh nói : “A, là Tiểu Tô à.”

Tô trợ lý thụ sủng nhược kinh(được sủng ái mà lo sợ), phu nhân chủ tịch không ngờ lại biết tên mình? Cậu nhanh chóng nuốt xuống một miếng mỳ Ý cuối cùng, hàm hồ đáp ứng nói: “Bà, bà chào buổi trưa...”

Mẹ Bảo như không có việc gì nhặt lên chiếc túi đánh rơi, ôn hòa nói: “A, quấy rầy con dùng cơm rồi.”

“Không có không có, ” Tô trợ lý ngượng ngùng kéo kéo áo choàng tắm trên người, lại kịp phản ứng, “A, Bảo phu nhân, bà ngồi đi, tôi đi rót nước cho bà.” Cậu luống cuống tay chân lễ phép giống như chính mình là chủ nhân.

Mẹ Bảo nhìn cậu một bộ dáng khấn trương, không khỏi cảm thấy có chút buồn cười, cũng không so đo cậu một bộ dạng chủ nhân điệu bộ ngây ngốc.”Rót nước cũng không cần, ta chỉ là đến đây đem cho Tiểu Chiêu mấy thứ đồ này nọ. Có điều, Tiểu Tô con hôm nay không đi làm hả?”

Tô trợ lý kia bị kêu một cái liền lúng túng, tay chân cũng không biết để đâu, cái gì quần áo bị mất cũng không không biết xấu hổ mở miệng, chỉ có thể ấp úng nói : “Tôi, tôi hôm nay dậy thì đã muộn, cái đó, quản lí giúp tôi xin nghỉ.”

Mẹ Bảo chớp mắt mấy cái, đánh giá một chút bộ dạng của Tô trợ lý. Chỉ thấy Tô trợ lý trên đầu tóc tai rối bời tức giận nên không chú ý chải đầu; khoác áo ngủ không có quần áo khác; sắc mặt cũng không được khá lắm bị chủ tịch phu nhân dọa sợ; một bộ dáng bất an đứng thẳng xấu hổ muốn chết. Thế là mẹ Bảo trong lòng thầm nghĩ, tuổi còn trẻ thế này cũng quá mức buông thả đi? Thằng con trai mình sao có thể gây sức ép người ta như vậy, hơn nữa cũng không tốt cho sức khỏe mà! Rồi bà nói: “Cái này là các con không đúng rồi, tuổi còn trẻ sao có thể không biết bảo vệ thân thể như vậy đây? Buổi sáng thức dậy hẳn là rất khó chịu đi.”

Tô trở lý còn cho là trên người mình mùi rượu chưa tiêu, khó chịu do say rượu đã bị chủ tịch phu nhân phát hiện, thế là xấu hổ chậm chạp nói : “Cũng không đến mức rất khó chịu, chỉ, chỉ một chút...”

Mẹ Bảo cười, xem ra tiểu trở lý này cũng coi như lanh lợi hiểu chuyện, liền nói: “Đều là Tiểu Chiêu nhà chúng ta không tốt.”

Tô trở lý nào dám ở trước mặt phu nhân chủ tịch trách sếp của mình là không tốt, vội vàng đáp: “Không có không có, là tôi sai trước. Quản lý tốt lắm!” Đây là nói không lựa lời.

Mẹ Bảo nhìn tiểu trở lý dáng vẻ khẩn trương cảm thấy thú vị, nói : “Ta biết là trước đây nó khi dễ con. Song, chuyện của các con ta cũng không muốn quản, thế nhưng khó đảm bảo là ông lão nhà ta sẽ bằng lòng đâu.” Kỳ thật mẹ Bảo là một người rộng lượng, cách nghĩ cũng rất đơn giản, ngấm lại con trai mình vừa khi dễ lại bắt buộc người ta, nên làm đều đã làm, rõ ràng là rất thích đứa nhỏ này. Tiểu trở lý này thoát nhìn cũng là người biết lý lẽ, thật không có gì không tốt. Chỉ là ông lão nhà mình có lẽ sẽ đại phát một trận tà hỏa đi?

Tô trở lý hoàn toàn không biết mẹ Bảo đã nghĩ đến đâu, chỉ là nghĩ đến mình cùng quản lý uống rượu, còn muốn xin phép nghỉ làm cái gì, đúng là rất gay go. Lại hồi tưởng thái độ của chủ tịch đối với quản lý, việc này nếu bị ông ấy biết, nghĩ đến quản lý có lẽ còn có thể bị quở trách một trận cái gì mà quản lý cấp dưới không nghiêm chỉnh. Thế là Tô trở lý có chút ngượng ngùng cúi đầu: “Đây, đều là lỗi của tôi, Bảo phu nhân bà đừng nói với chủ tịch.”

Mẹ Bảo gật gật đầu, xem ra tiểu trở lý này đúng thật là đứa nhỏ hiểu chuyện biết lý lẽ, ở bên thằng con trai xấu tính của mình thật là có chút ủy khuất cậu. Mẹ Bảo nháy mắt cảm thấy rất mềm lòng, liền ấm giọng nói : “Con đi nghỉ ngơi một lát đi, phòng bếp để ta dọn dẹp cho.”

Tô trở lý sợ tới mức thiếu chút nữa là nhảy dựng lên, vội vàng xắn tay áo, nói thẳng: “Không dám không dám, để tôi làm.”

Mẹ Bảo nhìn Tô trở lý bộ dáng thu dọn nhanh nhẹn, lại cảm thấy có chút vừa lòng. Kỳ thật chỉ cần có người nguyện ý bao dung Tiểu Chiêu, thực sự ở bên nó, làm mẹ cũng cảm thấy an tâm.

Bảo quản lý hôm nay tâm tình cũng không tệ, chạng vạng sau khi tan sở, hắn còn vui sướng hài lòng tự mình đi lấy quần áo đã đem đi giặt. Đứng ở trong thang máy về nhà, hắn không khỏi tưởng tượng đến bộ dáng Tô trở lý tội nghiệp quần lấy ga giường. Ta cho người hãm hại ta, ta cho người hãm hại ta, đều là báo ứng mà!

Chỉ có điều Bảo quản lý trăm triệu không nghĩ tới chính là, sau khi hắn về đến nhà, mở cửa đón, lại là mẹ hắn.

“Chiều Chiều con đã về rồi hả?” Mẹ Bảo thoát nhìn rất vui vẻ.

Bảo quản lý kinh nghi bất định nhìn một chút vẻ mặt vui mừng của mẹ mình, lại trộm liếc phòng ngủ một cái.

“Là tìm Tiểu Tô sao?” Mẹ Bảo vẻ tự nhiên nói, “Cậu ấy đang trong bếp.”

Bảo quản lý kiềm nén lòng đầy lo lắng không yên, cố gắng bình tĩnh nói : “Cậu ta ở trong bếp làm cái gì đây?”

Mẹ Bảo cười nói: “Tiểu Tô nấu ăn không tệ đâu.”

Não của Bảo Chiêu chính sửa một chút bộ dáng Tô trở lý quần ga tay cầm muối, yên lặng quay đầu đi.

Tiểu Tô trở lý đúng lúc từ trong bếp ló ra nửa người, ngoan ngoãn nói: “Quản lý, anh đã trở lại?”

Bảo quản lý nhìn Tô trở lý mặc áo sơ mi của mình, bộ dáng mặc tạp dề tay áo xắn lên lại có điểm muốn cười. Hắn hắng hắng giọng, gật đầu tỏ ý : “Ày, cậu vất vả rồi.”

Tô trở lý nhìn bộ dáng quản lý nhếch môi mới nghĩ tới bộ dạng của chính mình ngoài ý muốn vô cùng có *** khí chất, có chút ngượng ngùng rụt rụt cổ, chậm chạp nói : “A, không có...”

Mẹ Bảo cười híp mắt nhìn hành động của “Vợ chồng son” với nhau, cười đến ánh mắt cong cong.

Được rồi, cái này thật sự nhảy vào Thái Bình Dương Đại Tây Dương Ấn Độ Dương Bắc Băng Dương đều rửa không sạch!

22. Chương 22

Bảo quản lí vừa thả cái túi trong tay xuống, đã bị mẹ mình chạy đến phòng bếp hỗ trợ. Vào phòng bếp Bảo quản lí mới phát hiện, Tô trợ lý đáng thương tuy nói thân trên mặc áo sơ mi, nhưng nửa mình dưới còn quần áo choàng tắm.

“Phốc...” Dù là từ trước đến nay luôn bày ra bộ dáng nghiêm túc Bảo quản lí cũng không nhịn cười được.

Tô trợ lý rụt rụt người, xấu hổ đến đỏ bừng cả khuôn mặt, thấp giọng nói: “Nhanh lên đem quần áo của tôi trả lại cho tôi!”

Bảo quản lí cười hỏi: “Quần áo trên người cậu kia là ở đâu ra thế?”

Tô trợ lý trừng mắt nhìn hắn, tưởng như tròng mắt muốn nứt ra: “Nếu không phải mẹ anh đúng lúc đem đến cho anh cái áo sơ mi này, thì tôi sẽ phải mặc áo choàng tắm cùng với bà nấu cơm mất.”

Bảo quản lí sờ sờ cằm, khiêu mi nhìn nửa thân dưới quần áo choàng tắm của cậu, nói: “Tạo hình này của cậu thật ra không tệ đâu.”

Tô trợ lý vừa tức lại quẫn, một phát túm lấy tay Bảo quản lí: “Trả lại cho tôi đi, hỗn đản(đồ vô lại)!”

Đúng lúc này mẹ Bảo đẩy cửa tiến vào: “Tiểu Tô, hầu biển cứ để ta chiền cho...” Lời còn chưa dứt, nàng thấy tình trạng của hai người, hé miệng nở nụ cười.

Tô trợ lý ngốc ra ngay tại chỗ, nhưng thật ra Bảo quản lí đưa mắt ra hiệu rút tay ra khỏi tay cậu: “Quần áo của cậu ở phòng khách, tự mình lấy đi thay đi.”

Tô trợ lý đỏ mặt, ảo não chạy mất.

Bảo quản lí xoay người đi ra bồn rửa rau, mẹ Bảo cười trêu nói: “Khi dễ người ta rất thú vị hả?”

Bảo quản lí nhú mày: “Mẹ, mẹ cũng đừng mù quáng đánh vào.”

Mẹ Bảo cũng không giận, đi qua vỗ vỗ con trai mình: “Thật ra thằng bé này tính cách cũng không tệ đâu.”

Cũng không tệ ? Bảo quản lí nghiêng rằng nghiêng lợi, cậu ta chính là Đại Sát Tinh, lòng dạ hẹp hòi, một bụng đầy ý xấu.

Mẹ Bảo thấy hắn không nói lời nào, còn tưởng hắn thẹn thùng, liền nói: “Nếu quả thật thích người ta, muốn ở bên cậu ấy, đừng bắt nạt người ta là được.”

“Mẹ, mẹ thế nào mà thật sự tin chuyện này đây?” Bảo quản lí có chút bất đắc dĩ quay đầu nhìn bà.

Mẹ Bảo nháy mắt mấy cái: “Con của mình, ta còn không biết sao?”

Lúc Tô trợ lý thay xong quần áo đi ra, mẹ con Bảo gia đã đem đồ ăn bưng lên bàn. Tô trợ lý vội vàng đi rửa tay, đi tới giúp đỡ dọn bát đĩa. Mẹ Bảo xem rất vừa lòng, sai con trai mình đi giúp cậu xới cơm.

Tô trợ lý lần đầu tiên cùng quản lí còn có phu nhân chủ tịch ngồi cùng bàn dùng cơm, có chút khấn trương, chỉ lo cúi đầu gắp gắp cơm.

Mẹ Bảo nhìn cậu thanh niên kia cả người cứng ngắc, ngược lại có chút hiểu được ham muốn khi dễ người của con trai. Bà gấp đồ ăn cho Tô trợ lý, hỏi: “Tiểu Tô, có ngon không?”

“Uhm, rất, rất ngon ạ.” Tô trợ lý hàm hàm hồ hồ trả lời.

Mẹ Bảo cười nói: “Con đừng có thấy nhà ta như vậy, kỳ thật đều rất thích ăn cơm ở nhà đây. Đặc biệt Chiếu Chiếu nhà ta, nấu ăn cũng rất không tệ.”

“Khụ, khụ...” Tô trợ lý đáng thương trực tiếp bị sặc.

“Ô kìa, mau uống canh đi, ” Mẹ Bảo nói, “Thế nhưng Tiểu Tô con làm cá kho tộ cũng rất ngon mà, Chiếu Chiếu thích nhất cá kho tộ, con nên thường xuyên làm cho nó nha.”

“Khụ...” Cái này là quản lý đáng thương bị sặc.

Tô trợ lý ngược khuôn mặt bị sặc đến đỏ bừng lên, trong khóe mắt còn chứa lệ, nói : “Bác gái người nói đùa rồi, con nào có cơ hội như vậy...” Phải biết rằng Bảo quản lý nhìn như vậy cũng không giống người cởi mở ở chính nhà mình đâu.

Mẹ Bảo gật đầu nói: “Cũng phải, như vậy rất bất tiện, nếu không Tiểu Tô con dứt khoát cứ chuyển đến đây ở đi.”

“A?” Tô trợ lý kinh ngạc trợn to mắt, chỉ là bởi vì quản lý thích cá kho tộ thôi sao?

Bảo quản lý một ngụm canh thiếu chút nữa uống không được đến trong khí quản, hần bắt đắc dĩ nói: “Mẹ, mẹ cũng đừng có mà suy nghĩ nhiều.”

Mẹ Bảo phát tay, nói : “Không có việc gì, cha con bên kia cứ để ta đối phó.”

Tô trợ lý tiếp tục cúi đầu mãnh liệt gắp cơm, cái này cậu cuối cùng có chút hiểu tình huống.

Trong lúc rửa chén, Bảo quản lý chột chột Tô trợ lý, thấp giọng nói: “Cậu hôm nay cũng nói gì với mẹ tôi sao?”

Đang hồi tưởng những chuyện đã qua Tô trợ lý có chút bi thống nói: “Tôi cũng không biết, nhưng mà tôi cảm thấy được bà có thể là hiểu lầm cái gì.”

Bảo quản lý hừ lạnh một tiếng: “Thành sự không có, bại sự có dư(thành công chẳng thấy đâu chỉ thấy hỏng việc).”

Tô trợ lý cảm tức nói : “Nếu không phải cái đồ bệnh thần kinh anh đem tử quần áo khóa lại, loại sự tình thế này sẽ phát sinh sao?”

“Nếu không phải bản thân cậu uống rượu, loại sự tình thế này sẽ phát sinh sao?” Bảo quản lý phản bác.

“Tôi là cùng anh uống rượu có được không?” Tô trợ lý thở phì phì nói.

Bảo quản lý nhú mày: “Đó là do tửu lượng của cậu quá kém!”

“Này, anh là cái đồ không nói lý lẽ!”

...

Trong phòng ăn mẹ Bảo nghe thấy thanh âm tranh luận vụn vặt từ trong bếp truyền ra, có chút bật cười. Thằng con trai ngu ngốc này, luôn không nhận ra tâm tư của mình. Chính là, lúc này đây ngàn vạn lần đừng có mà ngu ngốc phá hỏng.

Buổi tối Bảo gia phái xe đến đón Bảo phu nhân trở về, Bảo quản lý cùng Tô trợ lý chẳng qua chỉ thuận tiện tiễn chủ tịch phu nhân xuống lầu. Ba người đứng trong thang máy, không khí có chút trầm muộn(thâm trầm buồn bực) kỳ quái.

“Chiếu Chiếu a, phải đối xử tử tế với Tô trợ lý đấy.” Mẹ Bảo nói.

Bảo quản lý bắt đắc dĩ xoa xoa ấn đường: “Mẹ, mẹ hiểu lầm rồi. Hôm nay con là cùng cậu ấy đùa nghịch chút thôi.” Tô trợ lý ở một bên mãnh liệt gật đầu.

Mẹ Bảo từ ái nhìn con trai : “Chiếu Chiếu à, con luôn luôn trì trệ như thế này, mẹ đã từng nhìn nhầm bao giờ chưa?”

Bảo quản lý thoáng ngơ ngác, có chút kinh ngạc ngẩng lên mắt nhìn nàng.

Thang máy cuối cùng cũng “Đinh” một tiếng, mẹ Bảo giữ lấy vai của con trai, ý bảo hắn đừng tiến nữa. Bà chỉ là cười nói: “Chiều Chiều, hãy tự hỏi lòng mình đi.”

23. Chương 23

Sau khi tiễn mẹ Bảo, Bảo quản lí cùng Tô trợ lý càng lâm vào trong yên lặng kỳ quái.

“Này, ” cuối cùng Tô trợ lý râm rì nói, “Mẹ anh thật sự hiểu lầm...”

“Ừ.” Bảo quản lí đáp.

“Vậy xử lí thế nào đây?” Tô trợ lý nghiêng đầu nhìn hắn.

Bảo quản lí liếc nhìn tiểu trợ lý đang giả bộ vô tội, giọng điệu lạnh lùng nói: “Còn không phải chính cậu muốn làm cho thành ra thế này.”

“Hừ, ” Tô trợ lý có chút khó chịu quay đầu, rồi cậu mới lại chống nạnh cười lạnh nói, “Này, nói không chừng anh thật sự thích tôi há!”

“Thích.” Bảo quản lí hừ lạnh một tiếng, không chấp nhận với cậu.

Tô trợ lý bị bẽ mặt, tự mình cũng cảm thấy nhàm chán, sờ sờ cái mũi nói : “Vậy tôi phải về nhà đây.”

Bảo quản lí phát phát tay: “Về đi về đi.”

Thế là Tô trợ lý thu dọn xong cái gì di động liền lẫn mất, chỉ để lại Bảo quản lí đầy bụng tâm sự.

Bảo Chiều tuy nói tính tình không tốt, nhưng là diện mạo anh tuấn trong nhà lại có tiền, cho tới bây giờ cũng không thiếu mỹ nữ vây quanh. Thế nhưng sao mà qua từng đó năm, hắn lại không có mấy đối tượng kết giao. Bảo Chiều vẫn chưa hề cảm nhận được “Thích”, hắn từ nhỏ đã quen với cảm xúc “chống đối” của người khác đối với tính xấu của hắn. Chỉ là vì tiền và quyền liền có thể chịu đựng ta sao? Bảo Chiều từ trước đến nay dè bieu những người nhờ được bao dưỡng leo lên này.

Nhưng thật ra là thật sự không rõ “Thích” là loại cảm tình như thế nào. Là trên TV nói cái loại này nhìn thấy nhau là cảm thấy vui mừng, hi vọng luôn luôn ở bên người đó, hay là trong lòng muốn theo người đó, vì nụ cười của hắn vui vẻ, vì hắn khóc mà khổ sở? Bảo Chiều có đôi khi cũng từng có khát vọng, ai có thể vì “Bảo Chiều” này vui vẻ hay khổ sở đây? Không phải cậu hai Bảo gia, không phải Bảo quản lí, chỉ là Bảo Chiều này.

Tự hỏi lòng mình. Bảo Chiều cười có chút bất đắc dĩ, kỳ thật cứ tiếp tục như thế này thì có gì không tốt đây? Lại nói tiếp cũng không có tịch mịch với bất an gì. Cái gì cũng đừng vạch trần, không rõ những tình cảm hỗn loạn này, thì cũng không có khát vọng, không có không cam lòng, cũng sẽ không có tiếc nuối.

Tô Lạc đứng trên xe buýt công cộng về nhà, mặc cho tóc bị gió đêm ngoài cửa sổ xe thổi loạn. Cậu đêm nay kỳ thật là chạy trốn chết, trong lòng không rõ cái loại khẩn trương cùng chờ mong kỳ quái này là cái gì, chỉ cần nghĩ đến là Bảo Chiều có thể “Thích”, liền sẽ nhịn không được mặt đỏ tai hồng. Thật ra cũng biết là không thể nào, bởi vì tất cả những vụ đồn đãi tai tiếng một mực là do chính cậu một tay tạo ra hiểu lầm. Thế nhưng, khoảnh khắc nói ra “Nói không chừng anh thật sự thích tôi” này, trong lòng lại ngoài ý muốn khát vọng có một người làm bạn. Chẳng sợ chỉ là tranh chấp cãi nhau, cũng có thể khiến cho trái tim ấm áp một chút.

Tối hôm đó người trong xe buýt không tính là chen chúc, trong đài phát thanh truyền ra ca khúc trữ tình. Một giọng nam đang mơ mơ hồ hồ hát: “Rõ ràng yêu đấy, cũng không biết xử lí thế nào, để tình yêu cố nén không vỡ tan. Vì sao sinh mệnh, không cho phép đợi con người trưởng thành, liền có thể gả sét thành đã trải qua. Ta đã từng có được em, thật khiến lòng ta chua xót...”* Thế là, lại thật sự muốn đau đớn trong

lòng nổi lên. Tô Lạc đột nhiên cảm thấy hốc mắt nhói nhói, rõ ràng đã từng có được hạnh phúc, hiện tại lại chỉ có thể dựa vào một chút vọng tưởng để cầu xin ảm áp.

Này, ta nên xử lý thế nào đây? Mặc kệ có bao nhiêu khó quên, đều chỉ có thể một người cạy mạnh. Đã nói hảo tự hảo tán**, nói tình yêu chẳng qua cũng chỉ là như thế này. Thế là liền có thể cam chịu rồi sao?

Sớm biết rằng sẽ như vậy, thì ngay từ đầu cũng đừng có thích bất cứ người nào là được rồi. Này những khó quên, này những cuồng nhiệt, ta đều nguyện ý quên. Nếu sớm biết rằng có thể đau như vậy, rõ ràng cũng không nên bắt đầu là được rồi...

Bởi vì một câu của mẹ Bảo, làm cho hai kẻ chỉ muốn trốn tránh trần trọc một đêm.

Tự hỏi lòng mình, trong lòng đều là sợ hãi.

* lời bài hát mà ta dịch sao cũng cứ thấy tối nghĩa quá chả hiểu j cả, nàng nào biết thì chia sẻ cho ta với nha.

**hảo tự hảo tán: ám chỉ một tình yêu tự nguyện, không bắt buộc, thuận theo tự nhiên. Đến với nhau thoải mái, chia tay cũng tự nhiên

24. Chương 24

Từ sau ngày hôm đó, rùa đen rút đầu quản lý cùng với rùa đen rút đầu trợ lý đã bắt đầu thời kì tương kính như tân(tôn trọng nhau như khách).

Một đám Bát Quái tiểu sinh công ty M đều vô cùng khó hiểu.

“Bây giờ còn giấu đầu hở đuôi thì có tác dụng gì, chúng ta đều biết cả rồi.”

“Không, tôi cảm thấy là có vấn đề!”

“Vấn đề gì?”

“Anh nói bọn họ có thể là đã chia tay hay không?”

“Ai ai ai ai?”

“Sau khi chủ tịch đến, Tô trợ lý xin phép nghỉ một ngày, hơn nữa hôm đó tâm tình của quản lý tốt lắm.”

“Cho nên?”

“Nhất định là Tô trợ lý một khúc hai nháo để uy hiếp quản lý không muốn chia tay, sau đó chủ tịch ra mặt, thế là bọn họ cuối cùng có thể chia tay, cho nên ngày hôm sau quản lý rất vui vẻ!”

“Cô nói như thế rất có lý, vậy tại sao ngày hôm sau trợ lý lại xin nghỉ?”

“Ngu ngốc mà, cậu ấy ở nhà chữa thương thôi, bằng không quản lý sao lại thoải mái cho cậu ta nghỉ phép như vậy. Ôm dúi* không được trái lại bị vứt bỏ, ôi, thật đáng thương!”

“Tự làm tự chịu thôi!”

“Nói lung tung cái gì đấy, nói không chừng chính là chủ tịch muốn bọn họ ở trong công ty giữ một khoảng cách thích hợp đây?”

“Cô cho rằng chủ tịch tiến bộ như vậy sao?”

“A, cái này...”

Thế là danh tiếng Tô trợ lý “bỏ chồng” hàng đầu cứ như vậy bị lưu truyền rộng rãi. Song nhóm lực lượng nòng cốt của bộ nghiệp vụ lại có cách giải thích của mình.

“Tôi thấy gần đây quan hệ của quản lí với trợ lý vẫn còn vô cùng hòa hợp, quản lí đều chịu uống trà hoa cúc trợ lý pha.” Lưu Nghiên tiểu thư quan sát tỉ mỉ nói. Đương nhiên, nàng không biết trà hoa cúc kia là do mẹ Bảo chính tay giao cho Tô trợ lý.

Phỉ Vũ tiểu thư cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, ngày đó chủ tịch hình như đều mắng quản lí mà, không có nghe thấy ông mắng trợ lý.”

“Đồng ý!” Thân là biết nội tình bên trong phó quản lí Thái cười tủm tỉm nói.

Siêu nhân tiên sinh sờ sờ cằm, chớp chớp mắt với Cường nhân tiểu tử cũng trong Bát Quái liên minh, tỏ vẻ đồng ý với quan điểm này.

Cường nhân tiểu tử vuốt cằm đáp lại, thật là có chút tò mò quản lí cùng trợ lý lại động kinh cái gì nữa.

Kỳ thật Bảo quản lí cùng Tô trợ lý nhưng thật ra thì chẳng động kinh gì hết, chỉ là hai người vốn da mặt dày muốn chết bị mẹ Bảo làm cho có chút xấu hổ đến không hiểu ra sao.

“Tự hỏi lòng mình?” Bảo quản lí thực buồn bực, “Ta chính là mẫu người theo cái gì mà chủ nghĩa độc thân?”

Tô trợ lý chỉ là phiền não: “Hay là vẫn nên tìm một người để kết giao, một mình quá khó mà chịu đựng.”

Thời kì quản lí cùng trợ lý nội đấu không ngừng nói chung là tạm dừng lại, thế nhưng hai người lại không biết sẽ phải đón một trận phong ba lớn nữa.

Cuối năm, mỗi bộ tài vụ của công ty cũng bận tới mảy mòi, bộ nghiệp vụ cũng đã bắt đầu việc tổng kết và lên kế hoạch sang năm. Hơn nữa tháng này bộ nghiệp vụ còn có một nhiệm vụ lớn, chính là kí tiếp hợp đồng cùng công ty H-một trong những công ty có thích tự lớn nhất hợp tác lâu dài.

“Lần này chúng ta phải nghiêm túc lắng nghe ý kiến phản hồi của công ty H, nhân viên kế toán cũng phải đi.” Bảo quản lí an bài nói.

Siêu nhân tiên sinh gật đầu: “Quản lí yên tâm.”

“Công ty rất coi trọng công ty H, cho nên lần này tôi tự mình làm đại biểu. Giám đốc kinh doanh cũng không cần theo, đừng giảm bớt việc đốc thúc thu tiền nợ bên ngoài.”

Cường nhân tiểu tử cũng yên lặng gật đầu.

Bảo quản lí quay đầu nhìn Tô trợ lý, ừm, mang theo tay sai đắc lực đi nữa.

Kỳ thật chính là nghiệp vụ đơn giản lui tới, Tô trợ lý ở phân công ty thời gian cũng là có thể độc bá một phương(một mình làm chủ một cõi), lần này chuyện tới tị tiếp theo là ở trên buổi tiệc.

Đại diện nghiệp vụ công ty H là người kì cựu, cùng với mỗi người trong công ti qua lại rất quen thuộc, gặp Siêu nhân tiên sinh cũng luôn một bộ dạng tiền bối. Hắn thừa dịp Bảo quản lí ra ngoài nghe điện thoại, mời rượu cười đến có chút ám muội nói: “Ngưỡng mộ đại danh của Tô trợ lý đã lâu, hôm nay vừa thấy, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Tô trợ lý cũng không biết ý của đối phương ra sao, uống cạn rượu trong ly, nói: “Không dám.”

Người nợ vẫn là cười, lại là có chút ý xấu: “Nghe nói Tô trợ lý cùng Bảo quản lí quan hệ khá là mật thiết hả.”

Tô Lạc sững sờ tại chỗ, luống cuống liếc mắt nhìn Siêu nhân tiên sinh một cái, mới lấy lại tinh thần nói: “Cái gì gọi là chặt chẽ tôi cũng không rõ ràng, tôi chỉ là kiêm nhiệm lái xe thôi, mọi người không nên hiểu lầm.”

Siêu nhân tiên sinh nhú mày, cũng không biết nhân viên kinh doanh bên dưới nào lắm mồm, không đứng đắn nói lung tung khắp nơi.

Người nợ vẫn là trêu đùa, kỳ quái nói: “Không phải ngưỡng mộ, chúng ta cùng nhau hợp tác nên thân thiết nhiều hơn mới phải.” Nhấn mạnh hai chữ “Thân thiết”, lại dựa vào việc mời rượu đi tới, chung quanh nhất thời ồn ào.

Người nọ đi tới, trên người còn mang theo mùi rượu, khiến người khác gần như muốn buồn nôn. Tô Lạc mặt mũi trắng bệch, tuy nói trong mấy năm nay đã mài mòn đi rất nhiều sự sắc sảo của cậu, thế nhưng lời nói như vậy vẫn là làm cậu khó chịu đến mức ghê tởm.

Ngồi ở một bên Siêu nhân tiên sinh xem chừng không hay, vội vàng xoa dịu nói : “Lưu ca, ngài cũng đừng nên trêu đùa Tô trợ lý, cậu ấy vừa lần đầu ra giang hồ, da mặt mỏng.”

Người nọ nhìn Tô trợ lý mắt lộ vẻ chán ghét, một bộ dạng ẩn nhẫn(cổ chịu đựng), là một kẻ không chút ý đùa vui nào, liền cười lạnh nói: “Dám làm còn không cho người ta nói a, thanh niên bây giờ a ~” dứt lời còn lắc đầu thở dài, bên cạnh lại là một trận cười vang.

Siêu nhân tiên sinh có chút bất đắc dĩ, vốn có quản lý ra tay bữa tối cũng sẽ nhanh chóng chấm dứt. Có thể mất thấy quản lý không ở đây, hẳn chỉ đành da đầu cứng ngắc tiếp tục chống đỡ: “Lưu ca chê cười rồi...” Lời còn chưa dứt, Tô trợ lý bên kia cũng đã chậm chậm đi tới.

Chỉ thấy Tô trợ lý cầm lấy ly rượu, miễn cưỡng cười nói: “Người trẻ tuổi không hiểu chuyện, các vị chê cười, có chuyện gì Lưu ca vẫn là trực tiếp hỏi quản lý đi, tôi cũng không nên lăm lè.”

Mấy người thấy cậu mang danh hào của nhị thiếu gia ra, bĩu môi cười cười, ngược lại cũng không nói nhiều cái gì nữa. Còn Lão Lưu lại thỉnh thoảng nhìn qua, ánh mắt khinh miệt.

Sau khi Bảo quản lý nhận điện thoại xong trở về, bữa tối cuối cùng cũng như lúc Siêu nhân tiên sinh đoán, đã nhanh chóng kết thúc.

Ra khỏi khách sạn, Siêu nhân tiên sinh nhìn Tô trợ lý còn đang mặt lạnh, nhỏ giọng an ủi: “Chớ để ở trong lòng, Lão Lưu kia là thích khi dễ người mới, làm ra vẻ đàn anh cái gì chứ.”

Tô trợ lý lắc đầu, cười khổ: “Trước kia ở thành B cũng không phải chưa thấy qua, chỉ là, chỉ là có lẽ không quen...”

Siêu nhân tiên sinh nghĩa khí nói : “Tôi quay về đi dò la tra xem là người nào lăm lè, bạn thân giúp cậu trút giận!”

Tô trợ lý xua tay: “Quên đi quên đi, đã qua là tốt rồi, đâu phải có cái gì hay mà so đo.” Muốn tính toán còn không bằng tự so đo với mình.

“Lẳng nhằng cái gì đấy?” Bảo quản lý ở phía trước không kiên nhẫn quay đầu.

“Ai ~” các tiểu nhân viên nhanh chóng đuổi kịp.

Trên đường về, Bảo quản lý liếc liếc Tô trợ lý, thản nhiên hỏi: “Làm mặt thối cho ai xem đây, vừa rồi ở đằng sau thăm thăm thì thì cái gì?”

Tô trợ lý biết rõ hẳn là quan tâm, lại cái gì cũng nói không ra miệng, nửa ngày mới hừ một tiếng: “Cũng không có gì...”

Bảo quản lý rõ ràng khó chịu với thái độ này của cậu, liền quay đầu đi nhìn ra ngoài cửa sổ xe. Tô trợ lý cười khổ, cũng vẫn còn ngẩn người.

Đi qua khu nhà Tô trợ lý ở, Bảo quản lý liền không kiên nhẫn đuổi cậu xuống khỏi tắc xi: “Cậu còn muốn đến nhà của tôi là sao vậy? Đi đi!”

Tô trợ lý đứng ở trước cửa xe muốn nói lại thôi, muốn hỏi Bảo quản lý có muốn đi uống rượu hay không, nhưng vẫn là một chữ cũng nói không nên lời. Chỉ có thể nhìn theo Bảo quản lý buồn bực quay đầu đi, sau đó tắc xi chạy xa.

Trong lòng thế nhưng không hiểu sao lại khó chịu, vừa rồi là muốn làm gì vậy chứ? Tô trợ lý nhịn không được tự oán trách mình. Kỳ thật chỉ là ý vào tư cách là lão già lăm lè khi dễ người thôi, rốt cục tất cả đều là lỗi của mình.

Có thể là nan kham như vậy lại làm cho người ta buồn bực trong lòng, dâng lên ủy khuất lạ lùng.

Ba con mèo hoang bên bồn hoa, Tô Lạc ngồi ở nơi đó, cô đơn một mình giả bộ là đang trêu mèo, lại âm thầm thấm ướt tay áo.

Trong tắc xi Bảo quản lí càng nghĩ càng buồn bực, sao chỉ có đi ra ngoài tiếp cuộc điện thoại đi vào, bầu không khí liên biến đổi hoàn toàn như vậy? Cả đêm Tô Lạc kéo lấy khuôn mặt, những người khác cũng cười đến mất tự nhiên như vậy.

Tuyệt đối có vấn đề! Nghĩ tới nghĩ lui, Bảo quản lí vẫn không kìm nén được, gọi điện thoại cho Siêu nhân tiên sinh...

*ôm đùi: là cách nói hình tượng việc leo lên, đi nhờ vả thượng cấp lãnh đạo, nói văn nhả một chút chính là “bám vúi cành cây cao” ” thấy người sang bắt quàng làm họ” .

25. Chương 25

“Quản lí đại nhân, có gì cần dặn?” Đầu bên kia điện thoại tiếng động ồn ào.

Bảo quản lí mấp máy môi, hỏi: “Vừa rồi trong lúc tôi đi nghe điện thoại đã xảy ra chuyện gì?”

“A?” Siêu nhân tiên sinh đáp một tiếng, không có âm thanh gì.

“Trợ lý của tôi thoát nhìn rất không thoải mái.” Bảo quản lí còn nói.

Siêu nhân tiên sinh có chút miễn cưỡng nói : “Lão Lưu của công ty H nói chuyện không dễ nghe, thích bắt nạt người mới, quản lí anh cũng không phải không biết.”

“Ông ta nói cái gì?” Bảo quản lí hỏi.

“Ồm. . .” Siêu nhân tiên sinh ập úng, “Quản lí, ai ...tôi đang ở trên xe buýt, rất không tiện nói chuyện.”

“Bớt luyên thuyên cho tôi, nói.”

Siêu nhân tiên sinh do dự một chút, giấu giấu điểm điểm nói: “Thì nói là Tô trợ lý cùng với anh có quan hệ gì đó thôi.”

“Quan hệ gì?” Bảo quản lí lặng đi một chút.

“Quản lí anh không nên phá đi hình tượng thanh niên tốt của tôi đâu, tôi vừa mới nhường chỗ ngồi cho một ông cụ đấy!” Siêu nhân tiên sinh ở bên kia điện thoại hô to gọi nhỏ.

Bảo quản lí có chút hiểu ý, trực tiếp cúp điện thoại, nói với lái xe : “Quay lại, quay về tiểu khu vừa rồi.”

Ngồi trên xe, Bảo quản lí thật sự là càng nghĩ càng giận, nói thế nào cũng là thuộc hạ của mình bị người trên chọc như vậy. Đáng chết, Tô Lạc chỉ có ta có thể khi dễ! Thế là hắn trực tiếp bấm điện thoại cho quản lí nghiệp vụ công ty H : “Vu quản lí. . .”

Vu quản lí nhiệt tình, vừa nghe là người quen biết cũ, liền trên ghẹo nói : “Nhị thiếu gia sao lại rảnh rỗi gọi điện thoại cho tôi thể này, cấp dưới nói hôm nay kí tiếp hợp đồng rất thuận lợi hả.”

“Ít tỏ vẻ thân thiết đi, ” Bảo quản lí mặt nghiêm túc, giọng điệu bất thiện(không tốt), “Cái tên Lưu gì đó của bộ các người là làm cái gì vậy, phách lối cái gì chứ, hôm nay cũng dám khi dễ đến trợ lý đứng đầu của tôi.”

Công ty H cùng công ty M từ trước đến nay qua lại mặt thiết, Vu quản lí cũng rất là tán thưởng vị thiếu gia nhà giàu này có năng lực làm việc này, bị hắn nói như thế ngược lại không tức giận, chỉ nói : “Tôi cũng đã được nghe nói rằng hắn thích bắt nạt người mới, tiểu trợ lý của anh không có khóc nhè đấy chứ?”

“Hừ, ” Bảo quản lí hừ một tiếng, “Cũng không đến nỗi thế, thế nhưng anh cũng nên quản lý hắn. Còn nữa, lần tới đừng để cho hắn phụ trách kí hợp đồng với công ty chúng tôi.”

“Xem ra anh có vẻ rất dễ bụng nha, ” Vu quản lí cười nói, “Tuy nhiên cũng là nên giảm bớt uy phong của hần, việc này tôi sẽ xử lý, yên tâm.”

“Đã làm phiền anh, hợp tác vui vẻ.” Bảo quản lí trực tiếp tắt máy.

Đầu bên kia điện thoại Vu quản lí sờ sờ cằm, ngẫm lại câu hai ý nghĩa cuối cùng của Bảo quản lí có chút bật cười. Chẳng lẽ, những tin đồn kia hóa ra là thật sự?

Tô Lạc còn ngồi ở chỗ bồn hoa đỏ vờ ngó ngẩn mà, chợt nghe thấy di động trong túi điên cuồng réo lên bản giao hưởng số phận. A, là bạo chúa gọi đến. Tô trợ lý vội vàng lấy tay dụi dụi mắt, bắt điện thoại: “Quản lí. . .”

Bảo quản lí vốn cũng rất tức giận, nghe tiếng “Quản lí” mềm nhũn ếu ớt như thế thì lại nổi nóng, trực tiếp rống vào điện thoại : “Cậu cái đồ ngu ngốc đi đâu rồi, không phải đã đưa cậu đến dưới nhà rồi sao?”

“A!” Tô Lạc cầm lấy di động ngốc ra đấy, cậu quay đầu lại nhìn nhìn, hóa ra quản lí đang đứng ở cổng khu nhà chứ.

Bảo quản lí thở hổn hển ngẩng đầu nhìn lên căn phòng không sáng đèn, lại hung hăng nói : “Này, hỏi cậu nói đi!” Kết quả trong điện thoại liền truyền ra tiếng máy bận, đã kết thúc cuộc gọi. Bảo quản lí giật mình một cái, giận ghê lắm nha, đang muốn tiếp tục gọi điện thoại đi ra ngoài, chỉ thấy bên luống hoa có một người chậm chậm đi tới, gọi: “Quản lí. . .”

Được rồi, một tiếng gọi này, cơn tức của Bảo quản lí lại giảm xuống. Hần nghiêm mặt trừng cái tên ngốc kia, mắng: “Bình thường không phải miệng lưỡi bén nhọn đầy một bụng ý xấu sao? Bị khi phụ lại không mắng lại hử.”

Tô trợ lý ủy ủy khuất khuất nói : “Tôi là vì lợi ích của công ty.”

Bảo quản lí thật muốn bóp chết hần: “Người của công ty chúng ta là có thể tùy tiện bị người khác vũ nhục sao? Cậu thật sự cho rằng mình là người mới hả!”

Tô trợ lý há há mồm, cười khổ: “Lại có gì khác biệt, không phải là giáp theo cái đuôi làm người ma.”

Bảo quản lí nhìn gia khóa này ngày thường đáng giận trở nên ử rữ như vậy, ngược lại thật là có chút phức tạp trong lòng. Hần nhìn không được xoa xoa đầu gia khóa trước mắt này, hỏi: “Này, có muốn đến nhà tôi uống rượu hay không?”

Cứ như vậy, hai người bạn rượu hợp mặt lần nữa. Lúc này Tô trợ lý nhưng thật ra đã có kinh nghiệm, mang theo bàn chải đánh răng khăn mặt, áo ngủ cùng quần áo mới để tắm rửa đi.

“Cậu có cần phải phiền toái như thế hay không, là dọn đi ở chung với tôi sao?” Bảo quản lí giễu cợt.

Tô trợ lý ngẩng đầu bĩu môi: “Tôi là mang theo để quyết tâm đi uống sạch hết rượu ngon ở nhà anh, say đến không về.”

Bảo quản lí cũng bĩu môi: “Ngày mai không phê chuẩn cho cậu nghỉ.”

“A, tiểu nhân!”

“So ra kém cậu.”

. . .

Ôn nhu ngẫu nhiên của Bảo Chiêu ở trong đêm đông ấm áp, thật giống như bàn tay kia xoa xoa đầu, mang theo thân mật cùng sung nịch. Tô Lạc còn nhớ rõ đã một lần được người xoa đầu, là Phí Ngữ nói cho cậu biết, bọn họ cũng đã không thể quay lại. Thế nhưng lần này đây? Đại khái là bởi vì mình quá mềm yếu đi.

Tô Lạc chỉ muốn không nghĩ ngợi gì phải say một trận thỏa thích. Ngày mai tỉnh lại thì không thể mềm yếu nữa, không thể khoan tay bó gối(nhát gan,băn khoăn nhiều) nữa, không thể dừng bước không tiến lên nữa.

Một lần cuối cùng. Ít nhất lúc này đây uống rượu, còn có thể lôi kéo người uống cùng.

Bảo Chiếu kỳ thật không rõ bản thân mình lần này tại sao tức giận như thế, chỉ là nghĩ đến Tô Lạc bị người khi dễ liên giận không kềm được! Người của ta đây dựa vào cái gì mà bị người khác khi dễ? Ta cũng chưa có thật sự chinh cậu ta đâu! Tóm lại nghĩ ngợi theo cảm xúc phức tạp, nhìn Tô Lạc ủ rũ, Bảo Chiếu cũng có chút khó chịu, Tô Lạc vẫn là lúc giờ trò xấu bình thường hơn.

Cho nên, Tô Lạc. Uống rượu đi uống rượu đi, khi khó chịu thì uống rượu đi. Say tỉnh lại, lại tiếp tục là một ngày mới.

Thế là tối hôm đó, Tô Lạc thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ, lại uống rượu. Đương nhiên, trước khi uống rượu cậu đã tự động thay áo ngủ, viết xong giấy xin phép nghỉ. Thế nhưng giữa trưa ngày hôm sau khi tỉnh lại cậu lại bị chọc tức, hóa ra Bảo Chiếu trực tiếp dán lời ghi chú trên trán cậu, viết rõ : chỉ cho phép nghỉ nửa ngày.

Xem giờ, Tô trợ lý bị ai đánh phải nhanh chóng nhảy dựng lên đánh răng rửa mặt. Bị kích chính là, ngay lúc cậu đang ngâm bàn chải đánh răng đeo caravat, cửa chính mở ra.

Có cần phải như vậy hay không chứ? Trong một tháng phải bị bắt gian vài lần mới đủ hả! Tô trợ lý ở trong lòng yên lặng rơi lệ, quản lí, tôi thật sự không phải cố ý mà.

Lần này tới thăm chính là một cậu thanh niên trẻ fashion, chỉ thấy ánh mắt cậu ta đều tròn tròn, lớn tiếng nói: “Anh là ai? Tại sao lại ở trong nhà Chiếu ca!”

Cái tên còn đang mặc quần ngủ trực tiếp đem bột kem đánh răng sặc vào khí quản. Chiếu, Chiếu ca? Đó là thần mã*!

*thần mã: chỉ vẽ đẹp phi phạm, khác thường. Chắc ở đây tiểu Tô định nói là em ý đẹp quá, đẹp dã man =))))

26. Chương 26

Cậu thanh niên trẻ gào xong một tiếng sau đó bình tĩnh lại, bắt đầu quét mắt nhìn Tô trợ lý từ đầu đến chân tóc là vừa xử lý qua, miệng còn ngâm bàn chải đánh răng, trên cổ đeo cà- vạt, mặc quần ngủ. Xem ra, là qua đêm ở chỗ này. “Anh là ai?” Cậu ta lại hỏi.

Mẹ ơi, Tô trợ lý mồ hôi lạnh đều đã đổ xuống rồi, lúc này cũng thật giống như là muốn tới bắt gian. Thế là cậu hoảng tốc xông về phòng tắm nhỏ nước súc miệng ra. Không đợi cậu mở miệng nói chuyện, cậu thanh niên trẻ lại lạnh mặt hỏi: “Chiếu ca như thế nào lại để cho anh dùng phòng tắm này?”

Tô trợ lý trái lại chưa từng bao giờ nghĩ nhiều đến việc phòng tắm này có gì khác biệt, nhất thời không biết đáp lại thế nào.

Cậu thanh niên trẻ được tiện nghi còn khoe mẽ, chống nạnh nói : “Đừng nói với tôi là cái gì trợ lý hay thư ký, bây giờ không thịnh hành bộ này đâu.”

Tô trợ lý bị thái độ của cậu ta làm cho thật bối rối, thế là thẳng thắn nói : “Ai a, Chiếu cái gì không biết chứ, đây là nhà của tôi, yêu cái gì...” Được rồi, gia khóa động kinh này, trốn mắt nói lời bịa đặt đủ mặt dày mày dạn mà.

“Mua rồi mà không đổi chìa khóa?” Cậu thanh niên trẻ giơ lên chìa khóa trong tay.

“Tôi vừa ý rồi, tôi cảm thấy cửa kia kiểu dáng đẹp.” Tô trợ lý chơi xấu.

“Đồ dùng trong nhà cũng không đổi?” Cậu thanh niên trẻ sắc bén nói.

Tô trợ lý cãi bướng: “Tôi thích phong cách này!”

Cậu thanh niên một cước đá văng cửa tủ giày, cười lạnh nói: “Giày mua cùng một chỗ sao?”

Tô trở lý nhìn trần nhà, trong lòng nghĩ thầm : bị hiểu lầm thành tiểu tình nhân thật đáng buồn.

Hai người đang lúc mắt to trừng mắt nhỏ, bản giao hưởng số phận lần thứ hai vang lên. Tô trở lý xoa xoa cái mũi bắt máy: “Sớm.”

Bảo quản lí tâm tình không tệ: “Đã dậy chưa?”

“Ừm, dậy rồi. ” Tô trở lý liếc mắt một cái nhìn cậu thanh niên trẻ đang nhìn chằm chằm bên cạnh, nhếch nhếch môi, “Anh yêu à, hôm nay có người tới bắt gian nha.”

“Cái gì?” Bảo quản lí lặng đi một chút, đột nhiên đập bàn một cái, “Không xong, gia khóa đó...”

“Cần gọi cậu ta nghe điện thoại không?” Tô trở lý hỏi.

Cậu thanh niên trẻ tha thiết mong đợi điện thoại, Tô Lạc lấy điện thoại đưa tới còn bị trừng mắt liếc. “Chiều ca, em về nước rồi!” Cậu thanh niên thái độ thay đổi cũng là phẩm chất tốt đẹp bắt đầu nhanh chóng.

Tô trở lý phần nộ nhún vai, chỉ nghe thấy đầu bên kia di động vô cùng vang dội một tiếng: “Đừng có gọi tôi như vậy!”

Cậu thanh niên trẻ xì một tiếng bật cười, khá lắm, biểu cảm cũng thay đổi nhanh chóng. Nhưng mà lời nói kế tiếp của cậu ta lại làm cho Tô Lạc mở rộng tầm mắt, chỉ thấy cậu cười hì hì nói: “Tiểu Chiêu à, có nhớ Dung ca ca không?”

“Hỗn trưởng, ca cái đầu của cậu!” Tiếng rống giận ở đầu bên kia di động thật sự là khá vang dội.

Vị Dung ca ca này giờ điện thoại ra xa một chút, chớp chớp mắt với Tô trở lý đang trợn mắt há hốc mồm, còn nói thêm: “Đêm qua tôi đã gọi điện thoại cho cậu rồi, kết quả là cậu chớp mắt một cái liền đã quên. Hơn nữa Kim Ốc Tàng Kiều* cũng không nói cho tôi biết ~ ca ca thật đau lòng đó! Ban nãy nhìn thấy tiểu tình nhân của cậu thật sự là xấu hổ chết đi được, cũng không biết cậu ấy có thể hiểu lầm hay không ~” âm rung uốn éo ở cuối câu khiến cho Tô Lạc thầm nghĩ muốn chết đi.

“Cậu đứng nguyên tại chỗ cho tôi cảm có lộn xộn, tôi sẽ về, ” Bảo quản lí quát, “Không được khi dễ trở lý của tôi!”

Dung ca ca nói: “Tại sao tôi phải nghe lời cậu chứ?” Xong, tắt máy.

Tô trở lý hóa đá ở một bên, có chút cứng ngắc vươn tay ra đón lấy điện thoại.

Dung ca ca thả lại điện thoại vào tay Tô trở lý, cười đến rất vui vẻ: “Tôi là Dung Hạ, xin chào.”

Tô trở lý đỡ trán, nội tâm bị phần, vừa ngủ dậy đã bị người đùa giỡn thật sự là bị ai quá đi.

Từ trước đến nay Bảo quản lí cực hiếm nghỉ làm, liền vội vã gài rú như vậy mà về nhà. Mở cửa, chỉ thấy Tô trở lý vẻ mặt đau khổ ngồi ở trong phòng khách, mà Dung Hạ đang ở nhà ăn vô cùng sung sướng ăn ngấu ngiến.

“Tiểu Chiêu, cậu đã về rồi à? Tay nghề của tiểu trở lý nhà cậu rất tuyệt đó, cậu thật là có phúc!” Dung ca ca khen ngợi nói.

Bảo quản lí thở sâu, cố gắng áp chế xúc động muốn lật bàn: “Cậu vừa về đến liền không để cho người ta sống yên ổn!”

Dung Hạ hút hút sạch mì sợi, đáng thương nói: “Tôi còn tưởng rằng cậu nhớ tôi cơ.”

Bảo quản lí mặt đỏ lên, đứng nguyên tại chỗ, lại có thể nói không nên lời. Tô Lạc thấy hấn nắm chặt nắm tay lại chặt đến muốn chết đi.

Dung Hạ cúi đầu gạt gạt trứng chần nước sôi, hàm hàm hồ hồ nói: “Lúc trước là ai chết sống không cho tôi đi nước ngoài đấy? Nhanh như thể liền không thích Dung ca ca nữa, thật sự là bạc tình mà.”

“Thích cậu cái quỷ, ” Bảo quản lí cả giận nói, “Cậu thảnh thơi như vậy còn không bằng đi tìm anh của tôi, ít đến phiền tôi đi!”

“Nói thật là dễ nghe, ” Dung Hạ hừ lạnh, “Nhiều năm như thế rồi, cậu vẫn vậy, ai, tôi cũng rất bối rối, rất nhanh đều nhớ Dung Tiểu Xuân chết đi được. Cậu thật có gan đã đi tìm tiểu tình nhân ngay hả!”

Bảo quản lí bị cậu ta làm cho tức nghẹn đến đỉnh điểm : “Cậu cho cậu là ai hả, toàn bộ thế giới ái mộ cậu đến chết sao? Tiểu tình nhân tại sao phải tìm, tôi vốn có mà!”

Dung Hạ nhấp một hớp canh, nhàn hạ hỏi, “Ai hả?”

Bảo quản lí không nói hai lời, trực tiếp chỉ sang bên cạnh : “Cậu ấy!” Vốn đang xem kịch hay Tô trợ lý trực tiếp ngã xuống từ trên ghế salon.

“Như vậy à, vậy tốt lắm, ” Dung Hạ đem một ngụm canh cuối cùng uống xong, đứng lên cười híp mắt nói, “Tối mai ở nhà hàng của anh cậu, anh tôi nói muốn mời khách, nhớ mang theo tiểu tình nhân đi cùng đấy. Tôi xem anh tôi lúc này còn đang nhớ tôi đến thế nào!” Rồi vị gia khỏa này cứ như vậy vỗ vỗ mông, rời sân khấu.

Tô Lạc còn ngây ngốc ngồi dưới đất, chỉ thấy Bảo Chiếu sắc mặt xanh mét, ngực phập phồng, từ nãy đến giờ là tức giận không nhẹ. Thế là cậu chỉ làm như không có việc gì thu dọn bát đĩa, ngoan ngoãn đi đến phòng bếp rửa bát, sợ dẫm phải mìn.

Chờ Tô Lạc rửa xong bát đĩa đi ra, chỉ thấy Bảo Chiếu cởi áo khoác tháo cà- vạt, đang xắn tay áo mở rượu.

Này không phải nguy rồi, Tô trợ lý hỏi: “Quản, quản lí, không quay lại đi làm sao?”

“Đến đây uống rượu.”

“Giữa ban ngày ban mặt, say rượu không tốt lắm đâu?”

“Nói nhảm nhiều vậy.”

“Nhưng mà, giấy xin phép của tôi chỉ được duyệt nửa ngày.”

“Duyệt cả ngày.”

“Quản lí, anh lơ là nhiệm vụ lạm dụng chức quyền!”

“Lăn ra đây uống rượu!”

...

Tô Lạc chưa từng nghĩ tới, xem ra thần kinh đại điều** Bảo Chiếu cũng sẽ khổ sở vì tình a.

Thế nhưng “Tô Lạc, tôi không có thích cậu ta.” Bảo Chiếu thực buồn khổ.

“Ồ.” Tô Lạc đáp.

“Cho tới bây giờ cũng chưa từng, tại sao cũng bị trách móc đây?”

“Tôi cái gì cũng chưa từng nói, cái gì cũng chưa làm, cái gì cũng chưa từng bày tỏ. Sao lại thành ra phức tạp chứ?”

Chỉ là ngẫu nhiên sẽ nghĩ đến cậu ta, muốn biết cậu ta đang làm cái gì. Nhưng mà tôi chưa từng gọi điện thoại cho cậu ta, ngay cả tin nhắn cũng không hề gửi đi.

Kỳ thật cũng chỉ là đôi khi sẽ nhớ lại quãng thời gian bên nhau, rất nhiều sự việc cũng đã chậm rãi quên đi. Hơn nữa ảnh chụp của cậu ta ở trong album, tôi rất ít khi lấy ra xem.

Trước kia sợ bị cậu ta chán ghét, chưa bao giờ dám phát cẩu với cậu. Nhưng mà cậu ấy không bao giờ còn giống như trước đây nữa, hiện tại luôn nói lời đùa giỡn lộn xộn làm cho người ta khó chịu, thế là ngay cả ở bên nhau cũng trở nên khó xử.

Không có gì kỳ quái, cậu ta là bạn chơi cùng duy nhất của tôi mà từ nhỏ đến lớn tôi có thể bao dung. Chẳng qua là bởi vì cậu ta đối với tôi rất đặc biệt mà thôi, cho nên chưa bao giờ giống như người khác nghĩ. Tôi chưa từng thích cậu ta.

Tôi không có nói sai. Tôi cho tới bây giờ cũng không muốn cậu ấy khó xử, không muốn cậu ấy nan kham, không muốn trở thành sự quấy nhiễu với cậu ta. Tôi không muốn bị đẩy ra, không dám nghĩ đến.

Tô Lạc, tôi chưa từng thích cậu ta, bọn họ đều hiểu lầm.

Bởi vì, tôi vẫn không biết thích là gì.

*Kim Ốc Tàng Kiều : câu chuyện về Hán Vũ Đế đại khái là Hán Vũ Đế muốn lấy biểu tỷ Trần a Kiều làm vợ, xây cho nàng một tòa cung điện bằng vàng để ở. Thành ngữ này đại khái là dùng để chỉ việc nuôi người tình bên ngoài hay giấu người yêu không để người khác biết. Ta chỉ nói qua là nó ý như thế thôi chứ cái tích này nó cũng loằng ngoằng lắm ta ngại viết >"<>

**thần kinh đại điều: chỉ người hành vi tùy tiện, không để ý hậu quả, không cẩn thận, nhưng rất thẳng thắn, không có tâm cơ

27. Chương 27

Tô Lạc lần này nhưng thật ra không có uống rượu gì cả, chỉ nhìn Bảo Chiếu mượn rượu giải sầu, nghe hắn bị bi thiết thiết tự tiếc tự oán thấp giọng than thở. Bắt đầu chỉ là nhú mảy, nâng trán, quay đầu dờ dặt nhún nạy, đến cuối cùng Tô Lạc quả thực là không thể nhìn được nữa, cậu nhảy dựng lên đối theo Bảo Chiếu trực tiếp đâm đâm chọc chọc: “Này, kính nhờ anh thanh tỉnh một chút đi hôn trưởng, anh thế này còn không phải thích thì là gì hả? Có tốt nghiệp tiểu học hay không đấy, anh cho là mình vẫn là anh bạn nhỏ ngây ngô hả? Anh đã yêu anh ta đến chết rồi đấy! Anh đúng là thích anh ta đúng là thích anh ta đúng là thích anh ta!”

“Ai!” Bảo Chiếu vẫn còn cầm ly rượu ngậy ngốc ngẩn người, chỉ thấy Tô Lạc đang đứng chống nạnh thở phì phì. Nửa ngày, hắn chớp mắt mấy cái, cái bướng nói: “Không, không có, đó là không bình thường, tôi không có...”

Tô Lạc nhanh chóng cắt đứt lời của hắn, phát điên nói: “Cái gì gọi là không bình thường hả, không bình thường cái đầu! Anh thích anh ta thì có gì không bình thường hả, nói sau ta biển người nga! Mẹ kiếp, chỉ có điều anh lại thích cái loại bệnh thần kinh này cũng đúng là không bình thường!”

Bảo Chiếu có chút giật mình nhìn Tô Lạc gương nanh múa vuốt, nhỏ giọng nhắc: “Cậu ấy trước kia không phải như thế.”

“Tôi quản xem anh ta có phải hay không, ” Tô Lạc vô cùng âm hiểm phần nộ nói, “Lại có thể trêu chọc đùa giỡn tôi như vậy, tức chết tôi mà. Này, tôi nói anh ngàn vạn lần đừng có mà tiếp tục thích anh ta. Ngu ngốc như anh thế, bị anh ta bán cũng không biết.”

Bảo Chiếu đỡ trán: “Tôi nói Tô Lạc, cậu không nên quá phận a.”

Tô Lạc hưởng hắn nhú mảy, hung hăng càn quấy nói: “Sao vậy, khó chịu à? Khó chịu thì đến cắn tôi đi.”

Bảo Chiếu nhìn bộ dạng kia của Tô Lạc chẳng hiểu sao trong lòng ngứa ngáy, thật sự đi đến làm bộ muốn cắn vào cổ cậu.

Tô Lạc hoảng sợ, một mặt tránh về phía sau một mặt gào loạn lên: “Này, tôi thật sự hét lên sầm sỡ bây giờ đó, quản lý anh không nên làm càn...”

Bảo Chiếu bị cái bộ dáng hoảng sợ khoa trương kia chọc cho bật cười, vô lực đè lên trên người cậu.

Tô Lạc lúng túng đến đỏ mặt, một phen đẩy hắn ra, thế là Bảo quản lý liền thuận thế ngồi vào trên sàn trải thảm trước sofa.

Sau một lúc lâu yên lặng, Bảo Chiếu đột nhiên nói: “Tôi chỉ là cảm thấy tôi không thể thích Dung Hạ được.”

“Tại sao?” Tô Lạc không chút để ý hỏi.

“Cậu ta là bạn thân duy nhất của tôi, nếu tôi thích cậu ta, thật giống như phản bội tình bạn của chúng tôi vậy, ” Bảo Chiếu ngẩng đầu, tựa vào trên ghế sa lon, “Tô Lạc, tôi không thể thích cậu ấy. Thích người anh em tốt từ nhỏ cù ng nhau lớn lên với mình, là không bình thường.”

Tô Lạc bĩu môi: “Vậy anh nên nhanh lên đi chọn một người bình thường để thích đi.”

Bảo Chiếu miễn cưỡng hừ một tiếng: “Này, xem ra trong lòng tôi cũng có một cái gai. Cho nên không có cách nào thích người khác được.”

“Không có đâu, ” Tô Lạc nhỏ giọng nói, không biết tại sao, cậu đặc biệt muốn vươn tay ra xoa xoa tóc Bảo Chiếu, “Tôi cảm thấy vẫn cứ cố gắng quên đi là được.”

Bảo Chiếu nhếch môi, cười cười, lại không nói lời nào.

Tô Lạc nghiêm mặt nói: “Tôi nói thật đấy, nếu không, sẽ rất không có tiền đồ.”

Thế là hai người thất bại trong tình cảm ấy gọi đồ ăn nhanh bên ngoài, cũng hết sức vô sỉ trốn việc ở nhà xem đĩa.

Tô Lạc muốn xem phim hài, Bảo Chiếu muốn xem phim khoa học viễn tưởng. Hai người cẩu véo nhau nửa ngày, không có kết quả, cuối cùng bắt đầu xem phim điện ảnh. Nhưng là Tô Lạc chính là nhện không được oán hận chửi rủa, làm cho Bảo Chiếu phiền muộn chết. Thế là Nhị công tử Bảo gia đập bàn: “Xem cái gì mà xem, ồn chết đi, không xem đĩa nữa, uống rượu!”

Tô Lạc đè nén hồi lâu, hôm nay cuối cùng bùng nổ một lần, giờ phút này đang sảng khoái tinh thần đâu, bị Bảo Chiếu rống một tiếng như thế, thích thú nói : “Uống cái đầu của anh ấy, mọi người đều lớn cả rồi, mượn rượu giải sầu cái gì là ngu ngốc nhất.”

Bảo Chiếu cắn răng: “Lần trước là ai ở nhà tôi uống rượu đến say vậy.”

Tô Lạc nhớ tới vẫn còn tức : “Hỗn trưởng, anh không nói tôi lại quên mất, ảnh của tôi đâu? Đồ vô sỉ!”

Bảo Chiếu cười lạnh: “Sao vậy, khó chịu hả? Khó chịu thì đến cắn tôi đi.”

...

Đôi khi không phải không muốn có người làm bạn, chính là, mọi người đều là người lớn rồi, nói ra thật sự rất dọa người. Cho dù là ồn ào náo loạn, hoàn toàn không có hình tượng cũng tốt, ít nhất căn phòng này không trống trải, ít nhất có thể vô tâm vô phé mà cười lên.

Nếu bởi vì lý do như vậy mà muốn ở bên nhau nhất định là rất ngu ngốc đi? Thế nhưng lại nhện không được muốn tham luyến một chút độ ấm kia.

Nếu còn có thể thích người nào đó, hi vọng người ấy có thể làm cho ta an tâm. Ừm, giường nanh múa vuốt một chút cũng không có vấn đề gì.

Hai người uống rượu làm ầm ĩ gì đó, lâu như thế cũng sẽ mệt mỏi, nhưng mà Tô Lạc dựa vào trên ghế sa lon nhất định không muốn đứng dậy : “Quản lí, bên ngoài lạnh.”

“Lăn trở về ổ của cậu đi.” Bảo Chiếu dọn dẹp một chút đồ vật này nọ chuẩn bị đi nghỉ ngơi dưỡng sức, cuối năm trốn việc thật sự là rất sa đọa!

Tô Lạc uống rượu bộ dạng uể oải ghé vào trên ghế sa lon, hàm hàm hồ hồ nói: “Quản lí, tôi muốn đi ngủ đây nhá.”

Bảo Chiếu nhìn cậu một bộ dạng mắt rử hết xuống, cũng phải tức cười: “Lười thì lười thôi, tìm có cái gì, nhanh lên đi tắm rửa đi.”

Tô Lạc híp mắt chuyển chuyển đi hướng phòng tắm, vẫn không quên than thở: “Tôi hôm nay say, không phải là lười.”

Đợi đến lúc Bảo Chiếu quay lại từ một phòng tắm khác, Tô Lạc đã tự động nằm xong.

Bảo Chiếu nhú mào, cảm thấy tình cảnh này thật là quái đản đến hết mức có thể, thế là đá đá người nọ: “Đến phòng dành cho khách ngủ đi.”

Người nọ thoát nhìn mệt mỏi cực kỳ: “Không muốn, mệt lắm.”

“Nhanh lên!” Bảo Chiếu khó chịu.

“Không muốn, tôi ngủ quen giường rồi.” Tô Lạc xoay người.

“Đây là giường của tôi.” Bảo Chiếu nghiêng răng nghiêng lợi nói.

Tô Lạc lại xoay người, chớp chớp mắt: “Thế nhưng tôi đã ngủ hai đêm, ngủ quen giường rồi!”

Bảo Chiếu có chút ngẩn người, rõ ràng không biết nên đáp lại thế nào. Hình như là như vậy, đồ đạc ồn ào này hai lần say rượu dường như đều là đem cậu ta ném vào phòng ngủ chính.”Tôi, tôi là vì chiếu cổ cậu được không hả. Có rất nhiều người say rượu sẽ xảy ra chuyện!” Bảo Chiếu đỏ mặt tía tai giải thích.

Tô Lạc vui mặt ở trong chăn, găm gừ nói: “Tốt lắm Bảo thiếu gia tốt bụng tiếp tục thu nhận và giúp đỡ tôi một đêm nữa đi, tôi lại uống rượu!”

“Này, ” Bảo Chiếu chột chột cậu, “Tôi không quen mà, này!” Đáng tiếc Tô Lạc quyết tâm không muốn chuyển hang ổ. Thế là Bảo thiếu gia đành phải tắt đèn lên giường, tiếp tục thu nhận và giúp đỡ Tô vô lại cả đêm.

Trong chăn, Tô Lạc vừa lòng nhếch khóe môi. Bất quá cậu không biết, Bảo thiếu gia tai lại hơi hơi đỏ.

Này, Bảo nhị thiếu gia, anh có cần phải chậm chạp như thế hay không hả?

28. Chương 28

Tuy nói không phải là chưa từng chung giường, nhưng đó đều là dưới tình huống Tô Lạc uống rượu. Hai người tỉnh táo như hôm nay vậy, khiến cho Bảo Chiếu có chút không được tự nhiên. Mà Tô Lạc gia khỏe đó, vừa rồi thì ra về một bộ dáng mệt mỏi muốn chết đi, bây giờ lại lật tới lật lui.

“Này, cậu làm gì thế, lạnh chết mất!” Bảo Chiếu nhìn không được mở miệng nói.

Tô Lạc nhỏ giọng nói: “Anh nằm thẳng đơ ở chỗ đó giống như cây kem, đương nhiên lạnh rồi.”

Bảo Chiếu cả giận nói: “Rõ ràng là cậu để hở chăn nên mới lạnh!”

Tô Lạc cũng không cam chịu yếu thế nói: “Rõ ràng là anh nằm cách xa quá nên mới hở.”

Bảo Chiếu không nói gì, nửa ngày, hắn mới chậm chạp nhích sang một chút, nói: “Cậu đừng có mà lộn xộn.”

Tô Lạc hừ một tiếng, nhích lại gần Bảo Chiếu bên kia.

Ngoài mặt là bình an vô sự, Bảo Chiếu thở chậm rãi nhẹ nhàng, dường như đã ngủ rồi. Thế nhưng Tô Lạc ở bên cạnh lại cứ trừng mắt nhìn trần nhà, trong đầu một mảnh hỗn loạn. Chiếc giường xa lạ trần nhà xa lạ hơi thở cùng nhiệt độ cơ thể xa lạ, đến tận cùng là tại sao muốn dựa vào nơi đây không chịu đi đây? Tô Lạc cười cười tự giễu, không ngờ là cũng bắt đầu trở nên sợ cô đơn. Bởi vì từng có được ấm áp, thế là cô đơn lẻ bóng liền trở nên khó mà chịu đựng được, rồi lại ấm áp một chút thì nhìn không được dựa vào.

Nhưng, ít nhất như vậy, trong đêm đông không lạnh giá. Tô Lạc nhẹ nhàng chọc Bảo Chiếu một chút, ừm, không phản ứng. Cậu hơi hơi nhếch khóe môi khẽ dựa gần vào, liền tạm thời coi như là sưởi ấm được rồi.

Sáng hôm sau khi tỉnh lại, Bảo Chiếu đã cảm thấy là lạ. Cảm giác ấm áp lạ lùng, còn có phía cánh tay tê dại đến muốn rụng đi.

“A, quản lí chào buổi sáng.” Sáng sớm ở trên giường nghe thấy lời nói như thế thật sự là quỷ dị mà. Bảo Chiếu cúi đầu, chỉ thấy Tô Lạc đang dựa trên người hắn cười với hắn. Thực là cảm giác phi thường kỳ quái mà. Bảo Chiếu chớp chớp mắt, cảm giác kỳ quái đến ngay cả trong mơ cũng sẽ không xuất hiện.

“Quản lí, quản lí...” Nhìn Bảo quản lí đang trì trệ, Tô trợ lý nhin không được phát phát tay, “Hồi hồn!”(hồn về =)))

Tốt lắm, này đây hồn của Bảo Chiếu đã quay về, chỉ thấy hắn một phen đẩy Tô Lạc ra nhảy dựng lên: “Này, cậu nặng muốn chết! Làm cái gì mà ngủ sát lại đây như thế, đừng có dựa vào trên người tôi, rất kỳ cục đấy...”

Tay của Tô Lạc vẫn còn chưa rút về đơ luôn tại chỗ, liền thấy bộ dạng của Bảo Chiếu đỏ mặt tía tai, thế là nhin không được hé miệng nở nụ cười.

“Cười cái gì mà cười...” Bảo Chiếu làm ra vẻ giận dữ, thế nhưng bộ dạng hắn tai đỏ hết lên tựa như một con cọp giấy.*

Tô Lạc nhìn Bảo quản lí khó có được bộ dạng đáng yêu, cười đến lăn lộn ở trong chăn.

“Hồn trưởng!” Bảo Chiếu trừng mắt cái tên trợ lý vô pháp vô thiên(ngang ngược, coi trời bằng vung) kia hơn nửa ngày, cuối cùng thở phì phì đi rửa mặt, cười cái quỷ! !

Bộ nghiệp vụ bận đến người ngã ngựa đổ cuối cùng cũng chờ được quản lí cùng trợ lý trở về, làm sao còn có thời gian Bát Quái, thật sự là ngay cả oán hận hai người nhàn rỗi trốn việc cũng không có. Thế nhưng tăng ca đến một nửa, quản lí cùng trợ lý lại muốn rời sân khấu, này có thể kích khởi những tiếng kêu than.

“Tôi nói hai người bọn họ là đi hẹn hò đấy? Mọi người trưởng thành hết rồi nha, phải biết phân biệt nặng nhẹ!” Phỉ Vũ tiểu thư lạnh lùng nói.

Lưu Nghiên tiểu thư trái lại rất muốn buông tha: “Thời kỳ tình yêu cuồng nhiệt đó, có thể hiểu được.”

Phó quản lí Thái cầm ly cà phê của anh ta, vẫn là một bộ dáng cười híp mắt: “Tăng ca mà thôi, không cần để ý như vậy mà. Hoàn thành công việc được giao sớm là tốt rồi đúng không?”

Siêu nhân tiên sinh ôm chặt tài liệu ủ rũ gục xuống bàn: “Nếu lại có việc quản lí đi xem mắt thì tốt rồi, như vậy anh ta có thể tăng ca cùng chúng ta.” Thế là mọi người gật đầu đồng ý. Xem ra mọi người hoàn toàn quên nếu quản lí đi xem mắt như trong lời nói, trợ lý nên xử lí thế nào đây? Thế nhưng may mắn đêm nay, Bảo quản lí không phải đi xem mắt.

“Quản lí, chúng ta như vậy không được đâu?” Đứng trong thang máy, Tô trợ lý còn có chút không yên.

Bảo quản lí một bộ dáng vô cùng có khí thế: “Cái gì không được?”

Tô trợ lý ngập ngừng ấp úng nói: “Tất cả mọi người đang tăng ca, chúng ta lại lại bỏ đi trước...”

“Bởi vì chúng ta không có ca để tăng.” Bảo quản lí rất nghiêm túc nói.

Tô trợ lý ở trong lòng thầm rơi lệ, đừng cho là tôi không biết anh trộm sửa lại lịch trình, đem công việc còn lại đẩy sang ngày mai.

Tô trợ lý còn đang phân tâm, chợt nghe thấy thanh âm khô cằn của Bảo quản lí bên kia: “Buổi tối biểu hiện cho tốt, sẽ cho cậu thêm tiền thưởng.”

“Cái gì mà biểu hiện cho tốt?” Tô trợ lý còn chưa lấy lại được tinh thần đâu.

Bảo quản lí cũng không trả lời, chỉ chăm chú nhếch môi, sắc mặt cũng không có gì dễ coi. Cuối cùng, Tô trợ lý hiểu ý. Bọn họ đây là đi chỗ nào nha? Không phải là đi đến Hồng Môn Yến** của huynh đệ Dung gia cùng Bảo gia ca ca sao!

Hai người một mực im lặng suốt cho đến khi đến bãi đỗ xe, thẳng đến khi Tô Lạc xoay người vào trong xe, thẳng đến khi Bảo Chiếu ngồi vào ghế lái phụ.

Tô Lạc không vội lái xe, trái lại một bộ dáng yên lặng lạnh lùng: “Quản lí, tôi cũng không phải là tiểu tình nhân của anh.”

Bảo Chiếu lặng đi một chút, lại cũng chỉ là “Ừm” một tiếng.

Tô Lạc nhìn hẩn một bộ dạng liều chết chống đỡ, giận dữ nói: “Này, thể hiện chút khí thế xem nào, cái tên Dung Hạ kia là thần tiên chốn nào sao?”

Bảo Chiếu lắc đầu: “Cậu không biết ba người kia ở cùng một chỗ biến thái đến trình độ nào đâu.”

Tô Lạc lại cũng là một bộ dạng hết sức nghiêm túc nói : “Quản lí, từ giờ trở đi tôi sẽ là bạn trai chính thức của anh, không phải tiểu tình nhân.”

“Hả?”

“Tôi muốn chính là bạn trai chính thức, không phải tiểu tình nhân!”

“Hả?”

“Mặc dù nói thời hạn chỉ có hiệu lực một buổi tối, nhưng mà cũng xin anh đối xử chân thành.” Tô Lạc vô cùng nghiêm túc nhìn Bảo Chiếu.

“Hả?”

“Tôi sẽ toàn lực ủng hộ giúp anh vượt qua cửa ải khó khăn!” Một bộ dạng lời thề son sắt.

“Hả?”

“Cho nên, xin anh trả lại tiền thưởng tháng cho tôi đi.”

“Hả? A, được, được rồi.”

Kỳ thật, trong nháy mắt đó, Tô Lạc biết tim của mình đập thật là nhanh.

Kỳ thật, trong nháy mắt đó, Bảo Chiếu thể nhưng cảm thấy được có một tia kinh hỉ không hiểu được.

*con cộp giấy: bản thân không có gì ghê gớm nhưng vẫn muốn dọa người

****Hồng Môn Yến** : tích truyện như sau: Lưu Bang và Hạng Vũ là 2 nhân vật lịch sử của Trung Hoa. Hai nhân vật này xuất hiện vào triều đại nhà Tần. Vào khoảng năm 200 trước công nguyên. Nhận lời giao ước của Hoài Vương- nếu 2 vị tướng quân ai mang binh vào Hàm Dương trước sẽ được phong Quan Trung Vương. Lưu Bang dùng kế để giữ chân Hạng Vũ và tự mình mang quân vào Hàm Dương. Tuy nhiên vẫn không làm vương. Nhưng sau này Lưu bang đầu hàng thiên hạ trở thành Hán Cao Tổ Cao Hoàng Đế hay còn gọi là Hán Cao Tổ.

Buổi tiệc Hồng Môn Yến chính là âm mưu ám sát Lưu Bang mà Phạm Tăng đã bày ra để trừ hậu họa cho Hạng Vũ. Nhưng Hạng Vũ lại không hạ sát Lưu Bang mà còn vui vẻ nhập tiệc.

Trong buổi tiệc Lưu Bang nhiều lần thất sắc khi kiếm của Hạng Trang kề sát mặt, nhưng may mắn được Hạng Bá nhận ra và rút kiếm múa phụ họa mục đích bảo vệ Lưu Bang. Trương Lương thấy tình thế nguy nan vội lên ra ngoài báo cho Phàn Khoái, vị tướng quân này tiến thẳng vào bữa tiệc một tay làm lá chắn dùng tay còn lại đẩy ngã toàn bộ đám vệ binh ở đó.

Sau khi giúp Lưu Bang thoát khỏi Hồng Môn Yến trở về Bá Thượng bằng kế vờ say rượu. Trương Lương gửi tặng Hạng Vũ đôi chén ngọc. Hạng Vũ thì vui vẻ nhận, nhưng Phạm Tăng rút kiếm chém vỡ đôi chén, rồi lắc đầu ngán ngẩm mà nói rằng “Hạng Vương thật ấu trĩ, kẻ tranh giành thiên hạ với người sau này tất là Lưu Bang, chúng ta chỉ có thể chờ làm tù binh của hẩn mà thôi”

Lời nói của Phạm Tăng ứng nghiệm khi Hạng Vũ bị ngũ hổ phân thân ở Ô Giang. Lúc đó Hạng Vũ vừa lên ngôi vị Tây Sở Bá Vương được 5 năm tức từ năm 206-202 trước công nguyên. Khi đó ông chỉ ngoài 30 tuổi.

Hồng Môn Yến ở đây là Lạc Lạc muốn nói rằng đây là bữa tiệc có mưu đồ xấu của anh em nhà họ Dung và Bảo anh tổ chức. Vì liên quan đến tích truyện xưa này nên ta mạn phép đoạn đó để nguyên là “huynh đệ Dung gia và Bảo đại ca”

29. Chương 29

Trên đường đi đến nhà hàng XX, bầu không khí thật ngượng ngùng. Đường như hình thức hai người bình thường ở chung chính là bầu không khí ngượng ngùng.

Tô Lạc kỳ thật cũng không biết tại sao vừa rồi mình lại nói như vậy, chỉ là nháy mắt tâm huyết dâng trào, hi vọng đó chính là thật sự. Loại ý tưởng cổ quái này khiến cho tay cậu đều muốn run rẩy lên, chỉ cảm thấy thiên toàn địa chuyển(trời đất đảo lộn). Bảo Chiếu kỳ thật cũng không hiểu mình đang mừng thầm cái gì, thậm chí bắt đầu sinh ra ý tưởng “Dứt khoát cứ như vậy đi”. Bất quá ngẫm nghĩ lại, thích, kỳ thật cũng không có gì mà, dù sao hai người đều là độc thân.

Cuối cùng, Bảo Chiếu vẫn là đột nhiên mở miệng: “Thật ra, tôi chỉ là không biết làm thế nào đối mặt với bọn họ, không biết tự mình xử lý thế nào mà thôi.”

Tô Lạc bĩu môi, nói một tiếng: “Ngu ngốc.”

Hai người đều có suy nghĩ riêng, hoàn toàn không biết trong phòng ăn chuyên dụng cho ông chủ nhà hàng XX đang là một mảnh rối loạn.

“Anh ơi anh ơi, làm theo kịch bản này sao?” Dung Hạ cầm lấy lời thoại xoay vòng vòng.

Quản lý nhà hàng Tiểu Xuân cuối cùng không đáng choáng váng, bày ra một bộ dáng quả quyết : “Chuyện đến trước mắt rồi em khẩn trương cái P a!”

Dung Hạ bĩu môi: “Em là gọi anh Bảo, không phải Dung Tiểu Xuân.”

Quản lý nhà hàng Tiểu Xuân nổi khùng lên : “Dung Tiểu Hạ, anh cảnh cáo em đừng có không biết lớn nhỏ!”

Dung Hạ liền chống nạnh: “Dung Tiểu Xuân, tên em là Dung Hạ, anh không được gọi bừa.”

Quản lý nhà hàng Tiểu Xuân đuổi giết hấn: “Hôm nay anh sẽ thay Dung gia tiêu diệt tên nghịch tử em. . .”

Ông chủ Bảo ở một bên nhìn hai anh em gà bay chó sủa(náo loạn) này, thế nhưng khế thở dài một cái. Có thể bị loại biểu hiện giả dối này lừa bịp, em trai mình thật là có đủ ngây thơ ngu xuẩn.

Lúc Bảo Chiếu cùng Tô Lạc đến nhà hàng XX, cái gọi là tổ ba người BT(biến thái) đã vào vai diễn.

Chỉ thấy Bảo anh vẫn là một bộ dạng khí thế cường đại ngồi ở trên ghế đầu : “A, Tô trợ lý, đã lâu không gặp.”

Tô Lạc có chút luống cuống, nhưng vẫn hướng Bảo gia đại ca vuốt cằm nói : “Chào ông chủ Bảo.”

Bảo anh hơi hơi cúi đầu, nhếch môi lộ ra một nụ cười hơi hơi trào phúng : “Tô trợ lý thật sự là khách khí mà. Nếu không, vẫn là kêu anh giống Chiếu Chiếu đi.”

Bảo Chiếu ở một bên nhíu mày: “Anh, anh có ý gì.”

Dung Hạ lạnh lạnh nói : “Cũng không có gì, tôi chỉ là nói cho anh cậu biết hai người các cậu đang kết giao.”

Bảo Chiếu trong nháy mắt đó có chút kinh ngạc lạ lùng, rồi lại cố chấp nhin xuống, chỉ là kéo lấy Tô Lạc ngồi xuống.

Tô Lạc cũng không phải dễ bắt nạt như vậy, cậu cười nói với Dung Hạ : “Đã làm phiền anh rồi, tôi với quản lý còn đang không biết mở miệng với anh hai thế nào đâu.”

Bốn người khác toàn bộ sững sốt, Bảo Chiếu có chút che dấu thanh khu một tiếng. Trong mắt Bảo anh hiện lên tia sáng có chút hứng thú, mà anh em nhà họ Dung thì trong mắt toát ra vài phần kinh ngạc. Bất quá, quản lý nhà hàng Dung giới dần xếp vẫn là nhanh chóng điều chỉnh tốt trạng thái, nói: “Tiểu Hạ cuối cùng cũng về nước, hi vọng chúng ta còn có thể giống như trước đây.”

Dung Hạ đối với anh hẳn dường như không có gì cảm kích: “Cái gì giống như trước kia đây, hội đồng mình thăm mền hả?”

“Dung Hạ!” Bảo anh lạnh giọng chặn lại.

Dung Tiểu Xuân thật là không để ý đến em trai cố tình gây sự, thu xếp mang thức ăn lên, liền yên lặng ngồi ở một bên.

Một bữa tiệc tẩy trần này thật là khiến người ta khó chịu vô cùng, bầu không khí quái gở, bí mật muốn nói lại ngừng. Tô Lạc trừ bỏ ở một bên an phận làm bình hoa(làm cảnh) gấp cho Bảo Chiếu vài món ăn, xem chút nhanh chóng bị bầu không khí này đè nén xuống muốn chết đi.

“Tiểu Hạ mấy năm nay ở nước ngoài thế nào?” Bảo anh đánh trước tiên phá tan không khí trầm buồn.

Dung Hạ cười cười, vô tình hay cố ý liếc Bảo Chiếu một cái: “Như cũ thôi.”

“Chiếu Chiếu nhà chúng tôi trái lại rất nhớ cậu đấy.” Bảo anh tựa hồ đang nhớ lại chuyện gì thú vị, cười nhẹ một tiếng.

Dung Hạ gật gật đầu: “Đúng vậy, nhớ em đến cả quen bạn trai cũng không có thông báo một tiếng.”

Bảo Chiếu sắc mặt không có gì tốt, miễn cưỡng nói: “Kết giao không lâu, chưa kịp thông báo.”

Bảo anh tiếp nhận khăn ướt quản lý nhà hàng Tiểu Xuân đưa cho chậm rãi lau tay, nói: “Chiếu Chiếu, bạn trai cái gì, có chút không thích hợp đi.”

“Anh có ý gì?” Bảo Chiếu tựa hồ bị thái độ của hai người trước mắt này khiến cho muốn hồ đồ.

Dung Hạ cười lạnh một tiếng: “Bị ông già nhà cậu biết, còn không náo loạn đến lộn xộn cả đi.”

Bảo Chiếu mặt xanh mét, xem ra là bị làm cho tức giận: “Tự tôi sẽ xử lý, làm phiền cậu lo lắng.”

Dung Hạ dường như là bị kích thích, đứng lên nói: “Không phiền tôi lo lắng? Tôi tại sao phải vì loại người ngu xuẩn như cậu lo lắng!”

Dung Tiểu Xuân muốn đi ngăn cản em mình, lại bị ông chủ Bảo giữ lấy tay.

“Năm đó lúc cậu thích tôi tại sao không nói ra hả, không phiền tôi lo lắng? Tôi nếu như không bởi vì. . . Tôi tại sao ra nước ngoài?” Dung Hạ trừng mắt Bảo Chiếu, ánh mắt cơ hồ là oán hận, “Lúc tôi đang thay cậu lo lắng thì cậu trốn ở cái xó xỉnh nào vờ ngơ ngẩn đây? Tôi nghĩ đến cậu một ngày nào đó sẽ hiểu, nhưng mà cậu có tiểu tình nhân, cậu cũng không phiền đến tôi quan tâm! Bảo Chiếu, đây chính là suy nghĩ của cậu sao?”

Gần như là sấm sét giữa trời quang! Bảo Chiếu cả người ngẩn tại chỗ.

Dung Hạ hoàn toàn là không kiểm soát, hất lạnh giọng nói: “Tôi ở nước ngoài nhiều năm như thế, cậu vẫn là cái dạng thờ ơ lạnh nhạt như vậy, khi tôi chết thì sao? Tôi nghĩ đến cậu là do dự, tôi chỉ có thể dựa vào người khác biết tin tức của cậu. Thế nhưng, tôi đã trở về, tôi trở về mới phát hiện cậu căn bản chỉ là chậm chạp ngu xuẩn mà thôi!”

“Không, không phải!” Bảo Chiếu cơ hồ phát không ra tiếng để phản bác. Mấy năm nay, đáy lòng giấu bí mật sâu nhất, mình cũng không dám thừa nhận bí mật, sao có thể bị nói chịu không thấu như vậy đây?

Dung Hạ cười lạnh: “Vậy cậu chính là thật lòng thích tiểu bạn trai Lạc này? Thích đến muốn người trong nhà thừa nhận sao?”

“Tôi. . .” Thiên ngôn vạn ngữ nghẹn lại ở đây, Bảo Chiếu không ngờ là một chữ cũng nói không nên lời. Tôi không phải yếu đuối không phải chậm chạp, tôi chỉ là cẩn thận quá mức, thật cẩn thận đến không biết lo liệu thế nào mới tốt. Tôi không phải không quan tâm, tôi là không dám hiểu không dám đi hỏi. Tại sao thứ tôi quý trọng nhất, lại có thể bị cậu vứt bỏ như vậy đây?

Được rồi, xem ra ý thức của Bảo quản lý còn chưa có quay về.

Tô Lạc cuối cùng nhìn không được. Cậu cầm lấy tay Bảo Chiếu, nói với Dung Hạ: “Một vừa hai phải thôi, khi dễ anh ấy như thế có thú vị không?”

“Có chứ, bởi vì tôi oán hận cậu ấy.” Dung Hạ cười nói.

Tô Lạc quay sang, ôm cổ Bảo Chiếu lập tức hôn xuống, nụ hôn nồng nhiệt cách thức tiêu chuẩn trần trụi, dọa đến Bảo Chiếu, cũng khiến ba người khác sợ ngây người. Hơi thở mập mờ quấn lấy nhau, tựa hồ khiến cho Bảo Chiếu bình tĩnh lại, chỉ cảm thấy người nọ dường như có vô tận ôn nhu cùng an ủi. Mà bên kia, Dung Hạ hàm răng nghiến đến kêu ken két.

“Anh mắng anh ấy chậm chạp, vậy anh có đủ dũng khí làm như vậy không?” Tô Lạc cuối cùng là cười yếu ớt nói.

====

30. Chương 30

“Chắc, thật sự là rất thú vị.” Bảo anh đỡ trán cười khê.

Dung Tiểu Xuân lên tiếng khiển trách : “Tiểu Hạ, đủ rồi.” Thế là không khí liền dịu xuống như kỳ tích.

Tô Lạc chớp chớp mắt, Bảo Chiếu có chút bất đắc dĩ cười khổ.

“Ha, Tiểu Chiếu, ” Dung Hạ ngồi bệt xuống một bên sofa, “Cậu cảm thấy thú vị không?”

“Hỗn đản.” Bảo Chiếu hữu khí vô lực mắng.

Dung Hạ bộ dạng uể oải cười: “Tôi cũng không muốn biến thành một cái gai ngu ngốc, mắc ở... trong mắt tiểu trợ lý nhà cậu.”

Tô Lạc chớp chớp mắt, xác nhận lần nữa, cậu thật sự vô cùng vô cùng ghét Dung Hạ.

Thanh mai trúc mã cái gì, âm áp tích lũy nhiều năm có lẽ ở trong một khắc mập mờ không rõ qua đi, thế nhưng, đó cũng là tình nghĩa suốt đời.

Chúng ta có thể mô phỏng một lần tranh cãi và bùng nổ, lại vờ không ngớt tiếc nuối cùng hối hận. Lỡ mất chính là đã lỡ mất, dù có cố gắng truy tìm nhớ lại manh mối như thế nào, cuối cùng cũng chỉ có thể bại bởi dòng chảy thời gian.

Tô Lạc cuối cùng là bị Bảo Chiếu tha khỏi hiện trường. Dọc theo đường đi Tô trợ lý còn đang oán hận nghĩ lung tung : “Vương bát đản, lại đùa giỡn ông đây...”

Bảo Chiếu lạnh mặt, xoa xoa gãi khỏa nào đó đang xù lông lên : “Tôi đã sớm nói với cậu rằng bọn họ rất biến thái rồi đấy thôi.”

Tô Lạc còn nghĩ linh tinh : “Lần sau ta còn nhìn thấy hắn ta nữa liền phải đánh hắn...”

Bảo Chiếu không nói gì, chỉ có thể yên lặng mà đem tiểu trợ lý của hắn nhét vào ghế phụ, rồi mới lái xe.

Lúc Tô Lạc tỉnh táo lại thì xe đã chạy trên đường lớn rồi, trong đêm đông trên đường dành cho người đi bộ người đi đường kéo chặt lấy áo măng tô, bước đi vội vàng. Bên trong xe mở hệ thống sưởi hơi, gió nóng phả lên trên mặt lại có cảm giác khô khốc. Im lặng, lại là im lặng.

“Này, anh không tức giận sao?” Tô Lạc lúc này mới đột nhiên kịp phản ứng, người có quyền phẫn nộ nhất hẳn là Bảo Chiếu.

Bảo Chiếu bất đắc dĩ thở dài: “Cậu cũng quá trì độn đi chứ.”

Tô Lạc nghiêng đầu nhớ lại hành động vừa rồi của mình, nhanh chóng đỏ mặt, chỉ kém muốn bốc hơi lên.

Bởi vì đèn đỏ dừng xe lại Bảo Chiếu nhìn nhân gian kỳ cảnh* này, thật sự là... nhìn không được muốn lấy đi động ra chụp lại.

“Anh, anh làm gì vậy?” Tô Lạc đỏ mặt lấp bắp ngăn cản, “Xanh, đèn xanh!”

Bảo Chiếu đạp chân ga, thế nhưng nụ cười trên mặt lại không thu về.

Tô Lạc có chút xấu hổ giải thích : “Tôi đã nói rồi, tối nay chúng ta là người yêu.”

“Ừ, đương nhiên.” Bảo Chiếu cười híp mắt nói, vươn tay ra nắm tay Tô Lạc, nhưng bị Tô trợ lý đỏ mặt hất ra. Song hắn cũng không giận, tưởng chừng như muốn ngâm nga hát lên.

Cuối cùng, Tô Lạc mặt đỏ nhìn quanh nửa ngày, nói : “Tôi mời anh ăn khuya nhé, rẽ ở đây.”

“Coi như là yêu đương hẹn hò sao?” Bảo Chiếu hỏi.

“Câm, câm miệng!”

Ăn khuya mà Tô Lạc nói chẳng qua là đại học bên cạnh chợ đêm Đại Bài Đường, trong đêm đông cũng buôn bán tốt ngoài dự kiến. Sau khi đã trải qua bữa tối đau dạ dày với người khác, Tô Lạc cùng Bảo Chiếu nhanh chóng chọn một đồng thứ.

“Thật ra, tôi chưa bao giờ tới nơi như thế này ăn khuya.” Bảo Chiếu có chút không chịu loay hoay phủ bụi trên tay áo khoác măng tô.

Tô Lạc cười cười, bê bát uống nước canh nóng hầm hập, cảm thấy mắt đều bị hơi nước làm ươn ướt.”Kỳ thật, trước kia tôi cùng học trưởng thường xuyên tới, ” cậu buông bát nhẹ nói, “Tự mình cũng thường xuyên tới, lúc có một mình, liền giống như ông già hồi tưởng chuyện quá khứ.”

Bảo Chiếu còn thật sự nghiêm túc ăn xiên thịt nướng, cố gắng không làm bắn quần áo. Sau đó, hắn nói: “Này, cậu bây giờ là đang hẹn hò với tôi đấy.”

Tô Lạc dường như lại muốn đỏ mặt, cậu có chút che dấu quay mặt đi, nói: “Cứ quên đi.”

“Cái gì?” Bảo Chiếu hỏi hắn.

“Cứ quên đi, ” Tô Lạc có chút gian nan nói, “Chúng ta hãy đều quên đi quá khứ rất khó chịu kia.” Thật giống như thoáng cái gặp được người đồng bệnh tương lân, nhện không được nói với hắn lời nói “Này, cùng nhau cố gắng lên” các loại. Chỉ là ngấm lại như vậy đã cảm thấy khoảng cách với nhau càng thêm gần sát, tựa hồ vốn nên hiểu rõ và ủng hộ cho nhau.

Bảo Chiếu hướng theo Đại Bài Đường cái bàn có nhiều dầu mỡ khẽ cười: “Được.”

Cuối cùng vẫn là Bảo Chiếu đưa Tô Lạc về nhà, đáng tiếc đêm kỳ diệu của đôi tình nhân đã sắp kết thúc rồi.

“Kỳ thật, cậu có muốn cân nhắc một chút hay không?” Trước khi Tô Lạc xuống xe, Bảo Chiếu giữ tay cậu lại.

“Cân nhắc cái gì?” Tô Lạc ngây ngốc hỏi.

Bảo Chiếu nhếch môi : “Cân nhắc một chút xem giữ loại quan hệ đêm nay đây kéo dài đến ngày mai, ngày mai của ngày mai, còn có ngày mai của ngày mai của ngày mai nữa...” Thấp giọng lẩm bẩm “Ngày mai”, Bảo Chiếu nghiêng người ẩn xuống khoe môi Tô Lạc một nụ hôn.

“Anh...” Tô Lạc kinh ngạc một chút, mặt đỏ ửng ra nói, “Anh nói cái gì hả...”

Bảo Chiếu cười nhìn cậu: “Vừa rồi ở nhà hàng không phải rất oai phong sao? Sao lại bị nụ hôn chúc ngủ ngon như thế này đánh bại rồi.”

“Hôn chúc ngủ ngon?” Tô Lạc thoát nhìn có chút ngốc, nhưng Bảo Chiếu lại cảm thấy Tô Lạc ngốc như vậy đặc biệt đáng yêu.

“Bởi vì chúng ta bây giờ là người yêu mà.” Bảo Chiếu khí định thần nhàn(bình tĩnh) nói.

“Khụ, như vậy a, ” Tô Lạc đẩy cửa xe ra, dừng một chút, lại quay đầu hôn lên trán Bảo Chiếu một cái, “Hôn chúc ngủ ngon.” Rồi mới chạy trốn chết.

Bảo Chiếu tâm tình đặc biệt khoái trá, với theo tiểu trợ lý chạy trốn hô: “Đừng quên đề nghị vừa rồi của tôi đó.” Thế là tiểu trợ lý lão đảo một chút, chạy nhanh hơn.

Tô Lạc còn chưa có bỏ chạy được bao xa, điện thoại của Dung Hạ đã tới rồi: “Tiểu Chiêu, tối nay có phần khích không?”

“Có, rất phần khích.”

“Kỹ thuật diễn xuất của anh trai Tiểu Hạ được không?”

“Uh, tốt lắm tốt lắm.”

“Lần sau gặp lại bà xã nhà cậu, cậu phải bảo vệ tôi nha. Tôi cảm thấy cậu ta rất muốn đánh tôi ấy.”

“Đâu có đâu có.”

“Tiểu Chiêu, sau này vẫn là anh em tốt nha.”

“Anh em tốt.”

Khép lại di động, Bảo Chiêu ngẩng đầu nhìn theo trên tầng cao nhất kia đèn phòng sáng lên, còn có bóng người thỉnh thoảng lại xuất hiện trước cửa sổ, hứng thú nở nụ cười rời đi.

Chúc ngủ ngon, tiểu trợ lý bị nhìn theo.

————— tiểu kịch trường Phù Vân nam KUSO** —————

Dung Tiểu Xuân: em đến tốt cùng là đang khóc cái gì chứ?

Dung Hạ: mối tình đầu của em, đã không còn nữa rồi...

Dung Tiểu Xuân: hóa ra em thích cậu ta thật hả, anh sớm phải biết chứ

Dung Hạ: là cậu ta thích em trước

Ông chủ Bảo : thật tốt quá, bây giờ nó thích người khác rồi một cước chết ngay lập tức

—————
*nhân gian kì cảnh: cảnh hiểm có trên đời

**KUSO chỉ cách tiến hành giải thích đối với chủ đề nghiêm túc, do đó tạo ra hài kịch hoặc hiệu quả châm chọc

31. Chương 31

Bảo Chiêu trên đường lái xe về nhà tâm tình đặc biệt tốt, quả thực có thể được xưng tụng là thần thanh khí爽 (tinh thần sáng khoái), vui mừng đến muốn ngâm nga hát lên. Như thế này, chính là cảm giác thích phi thường đó sao?

Lại nói tiếp, bởi vì Bảo Chiêu vẫn đối với loại chuyện “Yêu đương” này dè bủ, khiến cho mẹ Bảo cùng với Bảo anh đã từng rất buồn phiền.

“Thích một người là cảm giác thế nào? Là cảm giác ta thích bít tết sao?”

“Nói chuyện yêu đương làm gì chứ? Lãng phí thời gian lãng phí tinh lực, không bằng đi ngủ.”

“Kết hôn? Là dùng làm tiền đề cho ly hôn hả? Hay là muốn ta bị kiện vì tội bạo hành gia đình?”

“Con gái? Khóc suốt mướt, động một chút lại nói ta nổi giận lung tung, ghét nhất!”

Mọi người vốn còn nghĩ Bảo Chiêu như thế này rất tốt, không có trêu hoa ghẹo nguyệt, thế nhưng mắt thấy đã qua bao nhiêu năm hắn vẫn là “Tính lãnh cảm”, cuộc sống “Thanh tâm quả dục” “Vô dục vô cầu”, Bảo cha thâm trầm không nhìn được. Thế là hoạt động xem mắt rầm rộ đã được mở màn.

Thật ra mẹ Bảo không phải là chưa từng dạy Bảo Chiêu, Bảo anh cũng không phải là chưa từng giúp làm mối, đáng tiếc Bảo tiên sinh dao thương không đến, mỡ muối không thấm.

Thế nhưng, tảng đá cổ chấp Bảo tiên sinh một lần duy nhất nghi hoặc, một lần duy nhất buông lỏng, từng là bởi vì Dung Hạ.

Đây chính là thích đó, để ở trong lòng, lại không ngăn được đến chạm vào. Quan tâm lấy, hoài niệm lấy, nghĩ tới sẽ gặp nhện không được mỉm cười...”Bảo anh xuống tay độc ác.

Hóa ra là như vậy? Bảo Chiếu nghĩ tới người bạn thân từ bé như hình với bóng chỉ cảm thấy cảm giác tội lỗi nặng nề, ù té chạy. Kết quả thảm bại Bảo anh canh cánh trong lòng nhiều năm, cũng bị vật hi sinh cao bay xa chạy Dung Hạ đồng học oán hận nhiều năm.

Thế nhưng một lần, liên quan đến trợ lý Tô Lạc tâm địa xấu xa, cũng là Bảo Chiếu trước tiên gọi điện cho tên đại xấu xa Bảo anh : “Anh, anh đã nói trong lòng luôn nghĩ đến một người, quan tâm cậu ấy, luôn nhện không được giờ giờ phút phút chú ý cậu ấy, chính là thích sao?”

Khoảnh khắc đó Bảo anh trong lòng rơi lệ, đưa trẻ to xác nhà ta có một loại phức tạp cảm xúc. Nhưng mà lời nói kế tiếp của Bảo Chiếu lại khiến cho Bảo anh tức giận hiềm khi mềm lòng : “Thế nhưng sao em lại cảm thấy em luôn nghĩ đến chuyện làm thế nào để chinh cậu ấy, để ý đến tình hình của cậu ấy để có thể cười nhạo một phen, lúc nào cũng chú ý xem cậu ấy có phải phạm lỗi gì hay không để có thể khấu trừ tiền thưởng. Ai, thật sự là phiền não mà.”

Bảo anh tự hỏi ba giây, nói với em trai mình: “Chú biết không, rất nhiều tình yêu đều bắt đầu từ vừa yêu vừa hận. Yêu tức là hận, hận tức là yêu.”

“Anh, anh đừng có nói đùa.”

“Nói đùa sao? Đâu có đâu, ” Bảo anh mặt trầm như nước, “Tiểu Chiếu, chú một ngày nào đó sẽ rõ, đây đều là yêu.”

Thế là, Bảo Chiếu liền bắt đầu thời kì tự kiểm điểm lại mình.

A, sao mình lại nhện không được nhìn cậu ấy làm việc? Bất quá, trong giờ làm việc tiếp điện thoại riêng, Tô Lạc, trừ tiền thưởng!

Chắc chắn, bữa trưa không đi nhà ăn cho nhân viên, đi xa như vậy làm cái gì? Là đi Offices bên cạnh nhìn trộm bạn trai cũ đi? Tiểu dạng, đã qua thời gian nghỉ trưa rồi, muộn giờ làm, trừ tiền lương!

Hừ, lúc ta nói tăng ca liền trừng(lườm) ta. Lại trừng ta, tiếp tục trừng đi? Tiếp tục trừng sẽ không cho tiền tăng ca!

Bảo quản lí quan sát tình hình địch chậm chậm liền biến đổi, hẳn tự mình kiểm điểm lại cũng chậm chậm kì quái. Ta sao lại đang chú ý cậu ta rồi? Chẳng lẽ là thật sự thích cậu ta? Không, ta chỉ là đang bới móc sai phạm! Nhưng mà, hận tức là yêu? Hừ hừ hừ, người tin tưởng Bảo gia lão Đại đều là nước tràn não!

Nhưng, coi như chinh được Tô Lạc rồi thì phải làm thế nào đây chứ? Nhìn cậu ấy nan kham, thấy cậu rơi lệ, nhìn cậu uống rượu, nhìn cậu ấy đối với bên kia nhớ mãi không quên. Cuối cùng, vẫn là chỉ muốn đến xoa xoa đầu cậu ấy : “Này, cùng đi uống rượu đi...”

Cùng nhau uống rượu ban đêm, không chịu được cô đơn, dịu dàng thoáng qua, còn có độ ấm kề bên, còn có mập mờ sót lại. Những tâm tâm niệm niệm(tâm tư, ý niệm) này, chính là thích sao?

Thăm dò cuối cùng là Bảo anh đề xuất: “Này, cho chú xem kịch bản, anh cũng giúp chú sắp xếp xong xuôi rồi.”

Kỳ thật, những lời này đâu phải là không đau đớn lòng người chứ? Người khác yêu thương rắc rối, những năm đó, những yêu thích đó, bỗng chốc trở nên chân thật. Hóa ra cũng không phải là không yêu ai, chỉ là chưa từng muốn biết.

Thế nhưng, lúc này đây, lại là quý trọng đến không muốn dễ dàng buông tay...

Đứng ở bên cửa sổ nhìn trộm, thấy Bảo Chiếu đã lái xe đi, Tô Lạc mới thở phào một cái ngồi phịch trên giường. Cảm giác lúng túng đến chết ban đầu, còn có tim đập hỗn loạn tựa hồ cũng đã có thể bình ổn lại. Cậu trừng mắt nhìn trần nhà trừng đến mắt cay cay, đột nhiên nhảy dựng lên lục tìm lấy điện thoại ra.

Học trưởng, em có lẽ đã thích người khác rồi. Tô Lạc ngơ ngơ ngẩn ngẩn nhìn chăm chăm di động hồi lâu, mới gửi tin nhắn đi. Sau đó giống như trút được gánh nặng, ở trong phòng đi đi lại lại.

Không nghĩ tới tin nhắn của Phí Ngữ trả lời rất nhanh: vậy thì tốt lắm ^ ^

Có một loại tâm tình kỳ quái, thật giống như rất có lỗi với anh, cũng giống như rất có lỗi với chính mình trong quá khứ TAT

Này, cậu như vậy rất ngốc, ai. . Nói như thế, tôi không phải sẽ vô cùng gay go sao? Vậy cậu cứ xem như trước đây tôi rất có lỗi với cậu là được rồi = =

Thật xin lỗi, em không có ý này. Em chỉ là, có chút không biết phải làm thế nào ><>

Cậu có cần phải dùng những kí tự ảo lá thế này hay không hả? Thật ra Bảo quản lí là người rất tốt.

Sao anh biết là hần? = =

Chuyện không liên quan đến tôi đâu à, là Mạc Vân nói cho tôi biết T0T

Bị Phí Ngữ quấy nhiễu một trận như thế, Tô Lạc không hiểu sao phiền muộn đã tán đi hơn phân nửa. Nhớ tới chuyện lúc trước bị Bảo Chiếu cùng Mạc Vân sắp đặt đi gặp Mạc Ngôn, Tô Lạc trong lòng vẫn còn khó chịu.

Cái gì ngày mai của ngày mai còn có ngày mai của ngày mai của ngày mai nhé, Bảo Chiếu, nợ nần của chúng ta còn chưa có tính toán xong đâu!

32. Chương 32

Sáng sớm hôm sau, Bảo Chiếu liền tự mình lái xe đi đón Tô Lạc đi làm, nhớ tới cậu ấy tối hôm qua đã đổ mặt đi? Tự hỏi không biết cả đêm Tô Lạc sẽ biến thành bộ dạng thế nào, có hay không một loại đồ chơi tên là “Thế chất kết giao dễ thẹn thùng” đây?

Bất quá thật đáng tiếc, bàn tính như ý của Bảo quản lí đã tính lệch, Tô trợ lý thoát nhìn giống như thường ngày, trừ bỏ sắc mặt trắng bệch cùng vành mắt thâm đen dưới khóe mắt, thật sự lại là bình thường hết mức. Bảo Chiếu có chút đau lòng, người này đại khái là đêm qua miên man suy nghĩ cả đêm đi?

“Tô Lạc, tối hôm qua ngủ có ngon không?” Bảo quản lí nói bóng nói gió.

Tô trợ lý còn thật sự gạt đầu: “Quản lí, tôi làm sandwich, cùng nhau ăn sáng đi.”

Bảo quản lí có chút lo lắng nhíu mày, gia hỏa này sao thoát nhìn là lạ vậy?

Bầu không khí trên bàn ăn bữa sáng trầm mặc dị thường, Bảo Chiếu hơi có dự cảm không tốt. Hần nhìn vẻ mặt bình tĩnh của Tô Lạc, cuối cùng vẫn là nhịn không được nói: “Tô Lạc, đêm qua...”

“Quản lí, cũng sắp phải đi làm rồi, có chuyện gì vẫn là để sau khi tan sở rồi nói.” Tô trợ lý bình thản nói, trên mặt không có biểu cảm gì.

Hiếm thấy biểu tình nghiêm túc đứng đắn như vậy, là chuẩn bị cự tuyệt đi. Cái hôn chúc ngủ ngon thẹn thùng ngày hôm qua kia, độ ẩm đường như vẫn còn lưu lại trên trán. Khóe môi cười ngây ngô vẫn còn chưa mất đi, Bảo Chiếu lại cảm thấy phứt chốc lòng đang trầm xuống.

Trên đường đi làm, im lặng. Đi ra khỏi bãi đỗ xe, im lặng.

Bảo quản lí kỳ thật muốn nói, Tô Lạc, nếu muốn cự tuyệt tôi cũng không có vấn đề gì, đừng có mặt ử mày chau. Nhưng mà hần há há hần, cuối cùng là cũng không nói ra lời. Bởi vì, nói vậy dường như có vẻ làm cho người ta khó chịu.

Thăng đến khi vào thang máy, Bảo Chiếu mới phát hiện sự tình bất đầu không đúng lắm. Tô Lạc lạnh mặt cùng hấn giữ khoảng cách, mỗi lần hấn khẽ dựa gần, Tô Lạc liền nhanh chóng lui lại. Bảo Chiếu cười khổ một cái, hỏi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Anh, đừng có dựa gần lại.” Tô Lạc giọng có chút khàn, bộ dáng thật suy yếu.

“Là tối hôm qua bị cảm lạnh sao?” Bảo Chiếu nghe giọng của cậu có chút lo lắng, vươn tay ra muốn đỡ ở cánh tay cậu, lại bị đẩy ra.

Tô Lạc cúi đầu lên tiếng gạt ra : “Đừng đụng vào tôi.”

Bảo Chiếu ngăn người, nói không ra lời.

Hai người này đang trình diễn mặc danh kì diệu(không hiểu ra sao), nhóm quần chúng vây xem cũng không phải đèn tiết kiệm dầu. Quần chúng trụ cột dõi theo hai vị đang cao hứng, từ lúc bọn họ tiến vào, thì nhiều người đã dựng thẳng lỗ tai tập trung lắng nghe.

“Thật ra là vị kia quá thô bạo đi.” Cô gái qua đường Giáp dùng di động gửi tin nhắn cho cô gái qua đường Ất.

“Cái gì chứ, đây rõ ràng là kẻ thứ ba xen vào, điềm báo trước quan hệ rạn nứt mà.” Cô gái qua đường Ất nhanh chóng trả lời.

“Trợ lý đáng thương, thật sự là vẻ mặt bi thương, tôi thấy còn thương mà...” Cô gái qua đường Giáp thăm nghĩ trong đầu.

Bên kia, người qua đường Bính cùng người qua đường Đinh cũng đang dùng ánh mắt nóng bỏng trao đổi với nhau.

Người qua đường Bính miết mắt: “Nhìn xem, ầm ĩ cái gì kia.”

Người qua đường Đinh chớp mắt: “Thấy rồi thấy rồi, thật sự là bộ dạng cầu huyết mà.”

Người qua đường Bính cười xấu xa: “Xem ra là sẽ tan vỡ rồi.”

Người qua đường Đinh lắc đầu: “Có lẽ chỉ là giận dỗi thôi?”

Người qua đường Bính buông tay: “Ai biết được chứ?”

...

Ở sâu bên trong thang máy Cường nhân tiểu tử đẩy đẩy kính mắt, hôm nay Tô trợ lý thoát nhìn rất kì lạ.

Ngày hôm nay còn chưa qua, nhóm người đi đầu việc Bát Quái(tán chuyện) liền đã biết hai người nổi danh “Quan hệ cường chế(ép buộc)” của công ty M gặp phải nguy cơ chia tay.

Nghe nói hôm nay Tô trợ lý vẻ mặt bi thương đấy, nghe nói hôm nay Tô trợ lý ở gian trà nước quệt nước mắt đấy, nghe nói hôm nay Tô trợ lý cơm trưa cũng không ăn đấy.

Nghe nói Bảo quản lí hôm nay vẻ mặt ưu sầu đấy, nghe nói Bảo quản lí hôm nay đối xử với Tô trợ lý rất ôn hòa đấy, nghe nói Bảo quản lí hôm nay cơm trưa cũng không ăn đấy.

Thế là phú gia(nhà giàu) quản lí sau khi nếm qua mới mẻ một cước đá văng ra “Hội chứng Stockholm” tiểu trợ lý, hiện nay tin tức thời kì biến chuyển chia tay trong hòa bình đang lan truyền nhanh chóng. Cuối năm bận đến mức xoay vòng vòng, các nhân viên nhìn chuyện vợ chồng cãi vã xảy ra ở bên cạnh, chuyện của nhà giàu, có loại cảm giác hưng phấn của phim truyền hình lúc tám giờ, cuối năm bận rộn cùng mỗi một cũng phai nhạt. Đương nhiên, còn có rất nhiều bộ ngành rất bận rộn còn chưa biết tin tức mới mẻ, thế nhưng cùng với giờ tan tầm tới gần, tin tức này đại khái sẽ trở thành đề tài tán chuyện sau khi uống rượu của các nhân viên XX Offices.

Còn có rất nhiều người không biết rằng, các nhân viên bộ nghiệp vụ công ty M đang ở tuyến đầu Bát Quái, hôm nay trước khi tan sở đã trải qua một đợt chấn động cuối cùng.

Bắt đầu chính là Tô trợ lý mang tài liệu vào cho Bảo quản lí, mọi thứ đều bình thường. Thế nhưng mọi người nhìn chòng chọc cánh cửa không hề đóng chặt kia, dựng thẳng lỗ tai.

“Tô Lạc, buổi tối chúng ta hãy nói chuyện cho rõ ràng đi.” Bảo quản lí giọng nói lộ ra vẻ bất đắc dĩ.

Tô Lạc đem tài liệu để lên trên bàn: “Ừm, là nên nói chuyện từ từ rồi.”

“Cậu, ” Bảo quản lí do dự một chút, nói, “Trông cậu hôm nay có vẻ rất không khỏe.”

“Quản lí anh nhạy cảm quá rồi.”

“Tô Lạc, nếu cậu...” Bảo quản lí nói còn chưa dứt lời, đã bị Tô Lạc cắt đứt.

“Quản lí, xin đừng nói nữa, chúng ta còn đang ở công ty!” Tô trợ lý nghiêm mặt, cao giọng nhắc nhở.

“Nhưng mà...” Bảo quản lí lại lần thứ hai bị cắt ngang.

“Chuyện tối hôm qua tôi không so đo, ” Thanh âm của Tô Lạc có chút căm giận, “Nhưng tôi tuyệt đối sẽ không dễ dàng tha thứ cho anh.”

“Cái gì?” Bảo Chiếu có phần ngập ngừng hỏi.

Thanh âm của Tô lạc có chút ghen ngào: “Anh ta đều đã nói cho tôi biết rồi, hóa ra mấy ngày qua tất cả đều là giả. Tôi, tôi sẽ không tha thứ cho anh...”

Bảo Chiếu nghe thấy lòng cũng nguội lạnh: “Không, cậu hãy nghe tôi giải thích.”

“Tôi không nghe tôi không nghe, ” Tô Lạc lắc đầu, “Đêm nay tôi sẽ nói cho anh biết câu trả lời.”

Ngoài cửa mọi người đưa mắt nhìn nhau, trời ạ, đây là cái gì? Kịch Quỳnh Dao tái hiện sao?

Lưu Nghiên tiểu thư tỏ vẻ, buổi tối đại khái sẽ lại : “Chúng ta chia tay đi, tôi đã biết tất cả đều là anh đang lừa dối tôi.”

Phỉ Vũ tiểu thư nói tiếp: “Không, em đừng nghe bọn họ nói bậy, tình cảm của tôi đối với em là thật, chẳng lẽ em không cảm nhận được sao?”

Siêu nhân tiên sinh gãi gãi cằm, suy nghĩ viễn vông nói : “Quản lí có thể hay không nói, tuy rằng nó đúng là con của tôi, nhưng mà, tôi không thương mẹ của nó, người tôi yêu chính là em!”

Cường nhân tiểu tử thần nhiên nói: “Cũng có thể như thế này. Không, em không phải thể thân của hần, tình yêu của tôi dành cho em đều là thật đều là thật mà!”

Phó quản lí Thái cười đến rất vui vẻ: “Xem ra trí tưởng tượng của mọi người đều rất phong phú nha, sao lại không hề nghĩ qua thật ra Tô trợ lý muốn nói hình là : Thức ăn của nhà hàng XX tôi đã chán rồi, anh cũng đừng có tiếp tục giả vờ rằng mình biết nấu cơm nữa.”

Mọi người yên lặng đỡ trán, phó quản lí anh mới là người có trí tưởng tượng rất phong phú đấy, hơn nữa còn là con đường KUSO*** âm áp nữa.

Còn chân tướng sự việc là thế nào đây? Tô Lạc nhớ lại cú điện thoại tối qua của Bảo anh, nháy mắt siết chặt nắm tay. Bị giày vò đến đứng ngồi không yên Bảo quản lí có lẽ chết cũng không nghĩ đến anh trai mình sẽ qua cầu rút ván kéo chân hần từ phía sau đi.

“Ông chủ, như vậy có thật sự ổn không?” Quản lý nhà hàng Tiểu Xuân kỳ thật đã hỏi Bảo anh.

Bảo anh kính mắt hơi phản quang: “Xem nó đang lãng phí bao nhiêu năm tôi dạy dỗ, vẫn là phải trừng phạt một chút chứ.”

“Nhưng mà...” Quản lý nhà hàng Tiểu Xuân nhớ tới nội dung của cú điện thoại tối hôm qua, lặng lẽ quay đầu sang chỗ khác.

Bảo anh ảm đạm cười: “Thành bại ngay trong đêm nay.”

33. Chương 33

Cuối cùng chịu được đến lúc tan sở, Bảo quản lí liền mang theo tiểu trợ lý rút đi. Mọi người che miệng hi hi cười, chúc phúc quản lí cùng trợ lý có một đêm đẹp.

Kỳ thật Bảo quản lí cũng không biết nên rút đi đâu, đem theo Tô Lạc lên xe. Tô Lạc liếc mắt nhìn Bảo Chiếu thấp thỏm không yên, cười trộm một chút, vẫn là vẻ mặt đứng đắn nói: “Đi siêu thị mua chút nguyên liệu nấu ăn, buổi tối tôi nấu cơm.”

Bảo Chiếu một mặt vui vẻ một mặt lo lắng, đây sẽ không phải là bữa tối cuối cùng chứ?

Tô Lạc dường như cũng không có tức giận giống như trong tưởng tượng của mình, có thể nghĩ đến tối hôm qua Bảo anh gọi điện thoại tới, nghĩ tới những ngày qua mấy người này diễn kịch, vẫn là sẽ có xúc động muốn mắng người. Tô trợ lý lòng dạ hẹp hòi thể nào chịu được bị chơi xỏ một lần lại một lần. Thế nhưng nhớ tới lời nói của Bảo anh, Tô Lạc lại có chút không khỏi mừng thầm.

“Nó thật sự thích cậu, nếu không cũng sẽ không tốn thật nhiều tâm tư gì.”

“Vốn chúng tôi đều cho là nó cần phải xuất gia, mà nó phải thích cậu bao nhiêu thì mới động lòng phạm chứ!”

“Nó thật ra rất ngốc, tính tình vừa nóng nảy lại liều lĩnh, thế nhưng bình thường rất ít mang thù, xem như là một gia hỏa thiện lương đơn thuần ngốc nghếch.”

“Cho nên, cậu đừng có ức hiếp nó thái quá, như vậy tôi sẽ rất không vui. Tôi nói rất không vui, sẽ không để cậu sống dễ chịu đâu.”

“Còn có...”

Còn chưa nhớ ra lời căn dặn quan trọng nhất của Bảo anh, ngay lúc đó Bảo Chiếu bên kia kêu: “Tô Lạc, mayonnaise cậu muốn nhãn hiệu nào?”

Nhìn Bảo Chiếu vẻ mặt mờ mịt đứng ở giá hàng phía trước, Tô Lạc trong lòng không ngờ lại mềm nhũn, cái loại cảm giác này khiến cho người ta mũi cay cay lại nhin không được muốn cười, thật ra là ta cũng rất thích đấy chứ?

Cho nên, ta sẽ không ức hiếp hắn thái quá đâu.

Bữa tối là Tô Lạc xuống bếp, Bảo Chiếu ngay cả phụ giúp cũng bị đuổi ra, chỉ có thể rửa sạch tay ngồi ở đó ngoan ngoãn đợi.

Tô Lạc nói không nên lời tại sao muốn ăn ở nhà Bảo Chiếu, có lẽ, chỉ là thích cảm giác “Nhà” như thế đi, mà không phải là căn phòng thuê cũ nát. Vậy đã hơn một năm qua tự mình một mình chống đỡ lâu như thế, cuối cùng sẽ mệt, cuối cùng khát khao một nơi ấm áp.

Không khí bữa tối do biểu hiện thâm trầm đầy tử khí của Tô Lạc, có vẻ nặng nề dị thường. Tay nghề của Tô Lạc kỳ thật rất không tồi, nhưng mà Bảo Chiếu lại thật sự nuốt không trôi, thái độ hôm nay của Tô Lạc làm hắn như nghẹn ở họng.

Bên kia, Tô Lạc nhìn bộ dạng ngốc nghếch của Bảo Chiếu, lẩm bẩm mấy tiếng: “Liên hợp với người khác gạt tôi, rất vui về đi?”

Bảo Chiếu chớp mắt: “Không vui.”

“Tôi thấy anh rất vui về mà.” Tô Lạc liếc hắn.

Bảo Chiếu vô tội nói: “Nhưng mà cậu không vui.”

“Ít giả bộ đi, ” Tô Lạc hừ lạnh một tiếng, “Làm chuyện quá đáng như thế, là phải nghiêm phạt.”

“Cái gì?” Nghe thấy Tô Lạc còn có giọng điệu thương lượng, Bảo Chiếu nhanh chóng hỏi.

Tô Lạc cười hi hi: “Đi tắm, rồi lên giường nằm xuống.”

Bảo Chiếu = =, mãi chưa lấy lại được tinh thần.

Bảo anh quả nhiên một kích phải trúng, có Đại Bảo ở đây, muốn chọc đến tử huyết của Tiểu Bảo còn không dễ dàng sao.

Bảo Chiếu vẫn là cố gắng vùng vẫy một chút, trong một chốc nói muốn giúp thu dọn nhà bếp, trong chốc lát nói phải giúp cắt hoa quả, trong chốc lát còn nói muốn xem tin tức buổi chiều. Cuối cùng lúc Tô Lạc nhìn chăm chăm, hẳn vẫn là ngoan ngoãn đi tắm.

Bảo Chiếu thề, đây đại khái là lần hẳn bị ai tắm rửa lâu nhất đến vậy, ngay cả sữa tắm hương dâu Bảo anh tặng cũng trở nên gay mũi.

“Này, anh không khỏe sao?” Tô Lạc ở bên ngoài gõ cửa.

“Không, không có.” Bảo Chiếu chỉ là có chút ngẩn ra.

“A, vậy tôi đi ra ngoài.” Tô Lạc đi dép lê loẹt quẹt đi mất, Bảo Chiếu mới mặc danh kỳ diệu nhẹ nhàng thở ra.

Lúc quay lại phòng ngủ, Tô Lạc đã khoác một chiếc áo choàng tắm màu trắng ngồi trên giường.

“Cậu đang làm gì thế?” Bảo Chiếu ra vẻ thoải mái mà hỏi.

Tô Lạc lắc lắc vật gì đó trong tay: “Anh trai anh nói anh thích mùi dâu tây.”

Bảo Chiếu tập trung nhìn vào, Tô Lạc không ngờ là đang nghịch BCS cùng dầu bôi trơn. Hẳn một chút, hàm hàm hồ hồ nói: “Thật ra chúng ta có thể không cần nhanh đến vậy đâu...”

Tô Lạc vờ cười một cái: “Anh muốn đổi ý à? Lại đây, nằm xuống.” Nhìn Bảo Chiếu kia bộ dạng tức giận lại không kiên nhẫn, Tô Lạc thật sự là cười đến chết, đáng tiếc lại không thể thật sự cười ra.

Bảo Chiếu thở dài, đã đi qua xoa xoa đầu Tô Lạc: “Cậu á...”

Kỳ thật, chỉ cần là vì thiệt tình để ý người, lại có gì là không thể đây? Bảo Chiếu nằm ở trên giường, trong lòng bất đắc dĩ rồi lại ngọt ngào, có thể gặp được một người thích đến bằng lòng vì hẳn làm rất nhiều chuyện không thể tưởng tượng nổi, chẳng phải là một việc thần kỳ lại hạnh phúc sao?

Tô Lạc nhìn Bảo Chiếu ngoan ngoãn nằm xuống giống như cá chết, lòng ấm áp như muốn tan chảy ra. Cậu cúi người hôn lên môi Bảo Chiếu, mơ mơ hồ hồ nghĩ, kỳ thật Bảo Chiếu là rất người rất dịu dàng.

Tô Lạc hôn xuôi theo cổ Bảo Chiếu xuống, cởi bỏ cúc áo, dừng lại trước ngực hẳn.

Bảo Chiếu cứng người, có chút khẩn trương nói: “Tô Lạc, cậu chậm một chút.”

Tô Lạc bị hẳn làm hại thiếu chút nữa cười một trận, cắn một phát trên ngực hẳn, liếm hôn lên, hàm hàm hồ hồ nói: “Chậm một chút?”

Bảo Chiếu vươn tay ra, tựa như đẩy ra lại như kéo gần lại, hẳn ôm lấy vai Tô Lạc có chút khó chịu nói: “Dừng...”

Tay Tô Lạc lúc này đã vói vào trong quần của hẳn, trái lại lại bị hẳn khiến cho vui mừng: “Này, không có quần lót ư, thật quan tâm mà.”

Bảo Chiếu ngửa đầu phát ra âm mũi mơ hồ, dường như muốn ngăn cản Tô Lạc, rồi lại nhịn xuống. Môi của hẳn mím rất chặt, ánh mắt hơi hơi khép lại, khuôn mặt anh tuần gợn cảm đến hỗn loạn.

Động tác của Tô Lạc bỗng nhiên khựng lại, dường như bị cái gì mê hoặc, nhịn không được cúi đầu nhiệt tình cùng Bảo Chiếu hôn môi, trên tay chậm rãi động. Bảo Chiếu vốn là mím môi, bị cậu dồn ép như thế, rốt cuộc liền giấu không được rên rỉ cùng thở gấp. Trong lúc hẳn bất đắc dĩ dự định đành phải đợi Tô Lạc đưa tay về phía sau thăm dò thì Tô Lạc lại không có động tác gì.

“Cậu, cậu sao vậy...” Bảo Chiếu mở mắt ra nhìn Tô Lạc, lại phát hiện người con trai kia cười với hẳn. Đây là lần đầu tiên Bảo Chiếu nhìn thấy Tô Lạc cười như vậy, trong ánh mắt kia tràn đầy ôn nhu, tựa hồ giống như sẽ tràn ra ngoài.

Tô Lạc ở trên môi Bảo Chiếu ấn xuống một nụ hôn, cởi bỏ quần áo của hẳn, cũng một phen ném đi áo choàng trên người mình.

“Tô Lạc...” Bảo Chiếu mới vừa trầm tĩnh lại thân thể lại lần thứ hai căng thẳng.

Tô Lạc đang dạng chân ngồi trên người Bảo Chiếu, cậu dùng móng nhẹ nhàng cọ xát nửa người dưới của Bảo Chiếu, cúi người xuống cầm lấy đầu bôi trơn để ở một bên, chân mày nhíu lên : “Anh thật sự thích mùi dầu tây?”

Bảo Chiếu nhin không được nâng người cọ lên trên người Tô Lạc, cũng không phải là chưa từng thấy bộ dáng lỏa thể của Tô Lạc, thế nhưng Tô Lạc cười chân mày nhíu lên như thế này, Tô lạc làm càn như vậy ngồi ở trên người hẳn cọ xát thật sự là khiến cho không người nào có thể chịu được.

Tô Lạc vẫn còn cười tươi, cậu cầm lấy tay Bảo Chiếu, đem dầu bôi trơn đổ lên trên, cúi đầu ngửi ngửi nói : “Ồi chào đúng là mùi dầu tây...” Lời còn chưa dứt, Bảo Chiếu cũng đã xoay người đem cậu đặt ở dưới thân.

“Này, anh không giữ lời...” Lời phàn nàn của Tô Lạc bị Bảo Chiếu vội vàng hôn nuốt lấy, ngón tay dính dầu bôi trơn hương dầu tây cũng hướng phía sau của cậu thăm dò đi vào. Cậu ngọ nguậy một chút, muốn né tránh, lại bị Bảo Chiếu gắt gao đè lại. Tô Lạc chớp chớp mắt, thở dài, tự động mở chân, hừ nói: “Anh, anh nhẹ chút...”

Nụ hôn của Bảo Chiếu vội vàng nồng nhiệt hạ xuống trên người, cũng giống như tính cách của hắn, nhiệt liệt rồi lại khó che dấu được dịu dàng. Tô Lạc nắm chặt lấy ga giường, theo ngón tay mở rộng của Bảo Chiếu, hơi thở dồn dập rên lên. Cuối cùng, nụ hôn của Bảo Chiếu dừng trên phân thân* của cậu, rồi mới ngẩng đầu nhìn cậu: “Tô Lạc, có thể chứ?”

Bày ra trên khuôn mặt anh tuần dung mạo bị mồ hôi thấm ướt cùng với vẻ còn thật sự nghiêm túc khiến Tô Lạc có chút thẹn thùng, cậu liếc mắt nhìn Bảo Chiếu : “Sớm, đã sớm có thể... Ừm!” Lời còn chưa nói ra khỏi miệng, Bảo Chiếu liền động thân một cái chìm vào trong cơ thể cậu. Tô Lạc cong người, có chút khó chịu thở gấp.

Bảo Chiếu di chuyển thân mình, cúi đầu cười nói: “Đã sớm cái gì?”

Tô Lạc nhăn nhin cảm giác khác thường, một bên thở gấp một bên không cam lòng yếu thể nói : “Đã sớm có thể... ừm!”

“Đã sớm cái gì hả?” Bảo Chiếu lại dùng hành động cắt đứt lời của cậu.

Tô Lạc oán hận trừng mắt, đáng tiếc ánh mắt này khiến cho Bảo Chiếu không thể bình tĩnh. Hắn một bên mạnh mẽ ra vào, một bên cười nói: “Đã sớm cái gì, cậu nói đi...”

“Đã sớm, đã sớm... ừm... Sớm... A!” Tô Lạc dùng chân quấn lấy hông của hắn, nhin không được rên rỉ lên, “Quần lí, anh... A... Hồn trưởng!”

Bảo Chiếu trực tiếp kéo cậu ngồi lên, ôm vào trong ngực: “Tiếp tục kêu quần lí nghe một chút nào.”

“Ừm...” Ngồi trên người Bảo Chiếu, Tô Lạc khó chịu vặn vẹo cái eo, cự tuyệt tiếp tục kêu quần lí.

“Tiếp tục kêu quần lí.” Bảo Chiếu biên độ nhanh hơn, không ngừng buông tha nói.

“Hồn... Hồn trưởng!” Tô Lạc cào trên lưng hắn.

“Nhanh kêu quần lí đi...” Bảo Chiếu cắn trên vai cậu.

“Quần... Quần lí... Cái đầu của anh á!” Trợ lý đáng thương bị làm cho khóc nức nở...

Một góc hẻo lánh khác của thế giới, Dung Tiểu Xuân lo lắng nói: “Ông chủ, kế hoạch của anh rất cực có thành công không thể?”

Bảo anh thanh thoi lật một trang tạp chí, hỏi ngược lại: “Cậu nói sao?”

“Chính là Tiểu Tô trợ lý bộ dáng hết sức hung hãn a.” Quản lý nhà hàng Tiểu Xuân buông tay.

Ông chủ Bảo nhíu mày: “Tôi chỉ là đánh cược hi sinh một đứa ngốc, một đứa ngốc nhẹ dạ mà thôi a...”

* phân thân: cái ấy ấy đó mà =))

Trời ơi tôi đi hết cả truyện rồi mới có một cái H dư này đây =))) Mọi người có đỡ được bạn Tô Lạc không, riêng ta thì không còn ngôn từ nào để nói nữa rồi =))

34. Chương 34

Tô Lạc ngày hôm sau lúc tỉnh lại, cảm thấy mọi thứ đều giống như nằm mơ. Cậu đại ra và u buồn nhìn kỹ lấy trần nhà, biểu cảm khiến cho Bảo Chiếu lo lắng vạn phần.

“Tô Lạc, xảy ra chuyện gì? Trên người khó chịu sao?” Bảo Chiếu vội vàng hỏi.

“Tôi cảm thấy giống như nằm mơ vậy.” Tô Lạc yếu ớt nói.

“A?” Bảo Chiếu có chút ngượng ngùng.

Tô Lạc run rẩy thở dài, nói: “Tôi trước kia rõ ràng rất ghét anh nha, tại sao bây giờ lại cùng với anh lăn lộn trên giường đây?”

Bảo Chiếu ngơ ngác một chút, có chút phát hỏa, nhưng vẫn là nén giận nói: “Bởi vì bây giờ em yêu tôi.”

Tô Lạc cười hi hi một tiếng, lui vào trong lòng Bảo Chiếu: “Ừm, anh có vẻ rất tự tin.”

Bảo Chiếu bất đắc dĩ ôm chặt lấy cậu: “Em đừng cố tình chọc tức tôi là được.”

Cuộc sống chính là kỳ diệu như vậy, rõ ràng ngay từ đầu liền hai người nội đấu không ngừng, nhưng cuối cùng lại đến với nhau. Quản lý xấu tính cùng với trợ lý xấu bụng, thật sự là tổ hợp kỳ quái.

Thế nhưng cuộc sống vẫn tiếp tục như vậy, cũng không có gì thay đổi. Quản lý xấu tính vẫn xấu tính, nhưng mỗi khi đối xử với tiểu trợ lý đều sẽ cố gắng kiềm chế xuống, thế là tiểu trợ lý thành bình cứu hỏa thần kỳ của công ty M. Tiểu trợ lý xấu bụng vẫn xấu bụng, nhưng cùi chỏ tuyệt đối không gạt ra ngoài, người của mình chỉ có mình có thể khi dễ.

Bất quá, cũng không phải hoàn toàn không có thay đổi. Nói thí dụ như, bữa sáng kì quặc của Bảo quản lý cuối cùng cũng trở nên bình thường, hơn nữa tất cả đều là nhờ tay nghề của Tô trợ lý; nói thí dụ như, Tô trợ lý có chốn mới để trải qua cuối tuần, nhà của Bảo quản lý chính là nhà của cậu; nói thí dụ như, bạn rượu Bảo quản lý cùng Tô trợ lý hợp mặt, thưởng thức phim không cần dịp, có thể tùy thời tổ chức; nói thí dụ như, ban đêm có độ ấm của một người khác, trong lòng sẽ không trống trải nữa.

Liên minh Bát Quái XX Offices gần đây cũng im hơi lặng tiếng, không còn tin tức. Từ sau lần trước Bảo quản lý cùng Tô trợ lý âm ỉ quá mức, tình cảm dường như dần trở nên tốt đẹp, đám người quần chúng trừ bỏ vô cùng thốn thức, cũng không tỏ vẻ nhiều lắm. Những tin đồn lung tung hoàn toàn bịa đặt lúc trước cuối cùng trở thành sự thật, Tô trợ lý nghĩ tới đều cảm thấy xấu hổ, bọn họ như vậy cũng coi như công nhận rồi đi?

Duyên phận kỳ diệu quanh đi quẩn lại, sinh mệnh quả nhiên chính là một cuộc kỳ ngộ(gặp gỡ bất ngờ) nhớ.

Thế nhưng làm người không thể quá mức lạc quan, ngay khi Tết âm lịch tới gần, một năm này đã sắp kết thúc trọn vẹn, Tô Lạc nhận được điện thoại của Bảo gia.

“Tô tiên sinh, tối mai tám giờ tại nhà hàng XXX, mời cậu nhất định phải đến một mình.” Thanh âm ở đầu bên kia điện thoại vô cùng công thức hoá.

“Xin hỏi...” Tô Lạc giật mình, “Ông là?”

“Bảo phu nhân đêm mai hẹn ngài cùng đi ăn tối, mong rằng ngài tạm thời không nên nói với Nhị thiếu gia.” Người ở đầu bên kia điện thoại giọng điệu có vẻ thả lỏng.

Chính là như vậy. Tô Lạc đặt điện thoại xuống khẽ cười khổ, thế là ân oán của nhà giàu phiến bản thường gặp nhất lại sắp trình diễn rồi.

Tô Lạc cũng không có đem lời mời của Bảo phu nhân nói cho Bảo Chiếu, cậu cảm thấy, đây là chuyện tình cậu nhất định một mình đi đối mặt. Tuy là nói như vậy, thế nhưng lúc một mình ngồi tắc xi đi đến nhà hàng XXX, Tô Lạc không ngờ trước đó chưa từng hồi hộp cũng trở nên căng thẳng.

Cũng không phải là chưa từng nghiêm túc ngắm cảnh đêm của thành phố này, chỉ tiếc ánh đèn kia rực rỡ hư ảo đến như vậy khiến người ta cảm thấy không thật. Khoảng cách giữa người với người thật ra giống như những ánh đèn hư ảo này, một nhóm người có được ánh hào quang rực rỡ, mà một ít người chỉ là đứng dưới ánh đèn, nhìn lên hào quang đó. Chưa bao giờ nghĩ đến chuyện vượt ranh giới, nhưng, càng luyện tiếu buông tha cho người kia.

Tô Lạc tự giấu bóp chặt hai má, không phải lúc hối hận, bởi vì quý trọng, cho nên mới phải vì người kia toàn lực ứng phó mới đúng.

Nhà hàng XXX so với chuỗi nhà hàng XX của Bảo anh còn cao cấp hơn một bậc, một nhân viên nhỏ giống như Tô Lạc vậy, trừ phi muốn đốt tiền, nếu không không có việc gì tuyệt đối sẽ không đến ăn cơm. Thế nhưng, đứng ở cửa nhà hàng, Tô Lạc vẫn là đứng thẳng lưng, xuất ra bộ mặt tinh anh nhất ung dung nhất, con dâu xấu đi gặp mẹ chồng.

Bảo phu nhân tối nay là Bảo phu nhân thật sự, bà không chỉ là mẹ Bảo, còn là nữ chủ nhân của Bảo gia. Hai người mặt đối mặt chậm rãi ăn đồ ăn Trung Quốc, Tô Lạc cảm giác đứa của mình cũng bắt đầu muốn run lên rồi.

Bất quá, Bảo phu nhân vừa mở miệng, vẫn thật khiến cho Tô Lạc kinh ngạc: “Tô tiên sinh, ta cũng sẽ nói ngắn gọn thôi, cậu có thể trốn buộc cái thằng nhóc kiêu ngạo kia bao lâu?”

Tô Lạc lặng đi một chút, rồi mới nhanh chóng hoàn hồn, hỏi: “Không biết Bảo phu nhân có ý gì?”

Bảo phu nhân thở dài, nói: “Thì cái tính khí tồi tệ kia của nó, chúng ta thật ra đã sớm không hi vọng có cô gái nào bằng lòng gả cho nó. Đến lúc đó không phải đòi tiền đến náo loạn ly hôn chia gia sản, cũng sẽ là một tờ đơn kiện khởi tố bạo hành gia đình.”

“Hơ, có lý.” Tô Lạc có vài phần kinh hoàng, nhưng vẫn phụ họa nói.

Bảo phu nhân đặt ly trà xuống, cười nhẹ: “Tô tiên sinh cậu là người thông minh, hạn chế được nó. Nếu thật sự không ổn, hai người đàn ông đánh một trận cũng được, ít nhất so với con gái khiến người ta yên tâm hơn.”

“Khụ, Bảo phu nhân bà chê cười rồi.” Tô Lạc chẳng biết tại sao có chút xấu hổ, đang nhớ tới kiểu “Đánh nhau” khác, lại nghĩ đến buổi diễn tình cảnh cùng Bảo phu nhân gặp nhau, gần không được chán nản.

“Kỳ thật ông bà già chúng ta cũng không còn yêu cầu gì,” Bảo phu nhân dường như không phát hiện Tô Lạc thất thần, tiếp tục nói, “Ngày thường phiền cậu giúp Chiếu Chiếu nhiều một chút chút, nghỉ Tết cũng phải thường xuyên quay về nhà cũ, người một nhà không nên xa lạ mới tốt.”

Tô Lạc kinh ngạc ngẩng đầu, nửa ngày chưa nói ra lời.

“Còn gì nữa?” Bảo phu nhân nghĩ nghĩ, “Còn có truyền cho con dâu vòng tay vàng khảm ngọc, Tô tiên sinh tuy rằng không thể đeo trên người, nhận lấy là được rồi. Lần tới lúc đến nhà cũ đưa cho cậu nhé.”

Tô Lạc còn đang thờ người.

Bảo phu nhân nhìn bộ dáng ngây ngốc của cậu, nhin không được cười trêu ghẹo nói: “Tiểu Tô, con sao còn sững sờ như vậy, nhanh gọi mẹ đi.”

“Mẹ Bảo, con...” Tô Lạc giờ phút này một mảnh hỗn loạn.

Bảo phu nhân cười tủm tỉm nói: “Giao việc xong rồi chúng ta cũng đừng có nghiêm túc như vậy đi, Chiếu Chiếu gần đây có khỏe không? Có ngoan ngoãn uống trà hoa cúc hay không hả?”

Tô Lạc bị sự thay đổi nhanh chóng của mẹ Bảo đã kích đến muốn học máu, hơn nửa ngày mới nói: “Bác không phải nên là vứt chi phiếu xuống yêu cầu con rời khỏi con của bác sao? Sau đó còn uy hiếp thân bại danh liệt nữa?”

“A, phải như vậy sao?” Mẹ Bảo làm bộ ngây thơ.

Tô Lạc chán nản nói thầm: “Ta ngay cả lời kịch đối đáp đều đã nghĩ hết rồi.”

“Ha ha, Tiểu Tô con thật thích nói đùa, ” Mẹ Bảo khoát tay, che miệng cười nói, “Những người xuất thân giống như chúng ta, sao có thể làm chuyện như vậy đây? Bất quá ta rất tò mò đối đáp của Tiểu Tô như thế nào.”

“A, chính là tiền giao cho Chiêu, chia tay thì không được. Nếu như muốn hại con thân bại danh liệt, vậy lưỡng bại câu thương(hai bên cùng thiệt) đi.” Tô Lạc có chút ngượng ngùng nói.

“Tiểu Tô con thật thú vị, sao con lại cảm thấy ta muốn chia rẽ các con chứ?”

Tô Lạc cười khổ: “Bởi vì con là đàn ông mà.”

“Không nên nói như thế, ” Mẹ Bảo vui tươi hơn hử nói, “Ta cùng ông lão nhà ta đều rất fashion đấy, các con như vậy là suy đoán vớ vẩn...”

Tô Lạc đỡ trán, cậu đột nhiên rất muốn đem Bảo Chiêu bắt túm đến lay một cái, hỏi hắn là sao lại lớn lên trong cái gia đình đảng hoàng nghiêm chỉnh như thế.

...

Bên kia khi Bảo biến hóa khôn lường, không khí càng sôi nổi hơn. Mà bên kia phòng ăn, ba ông lớn người trờng ta ta trờng người càn rỡ ngồi đó.

“Tao cũng đã nói là mày đừng có tới rồi, mày theo tới làm chi?” Bảo cha vô cùng khó chịu, “Chúng ta cũng sẽ không bắt nạt nó!”

Bảo Chiêu không dám cãi lại, nhưng vẫn kìm nén nói: “Con lo cho cậu ấy. Ngược lại là cha ấy, cũng không lên sân khấu còn theo tới!”

Bảo cha cũng cố nhịn nói : “Tao là theo mẹ mày tới.”

Bảo anh ở bên cạnh ha ha cười, mang vẻ giễu cợt.

Thế là bị hai người bị châm ngòi quay đầu nhìn hắn: “Anh tới làm gì?”

Bảo anh xòe tay ra: “Anh là tới xem náo nhiệt.”

Thời gian bình bình ổn ổn mà trôi qua, lập tức sẽ đến giao thừa. Bảo Chiêu đối với năm mới này đặc biệt chờ mong, dù sao cuối cùng cũng có thể mang người yêu về nhà ăn tết, thật là một thể nghiệm vừa mới mẻ lại hạnh phúc. Thế nhưng, ngay vào đêm trước khi cái hạnh phúc tiến đến đêm trước, biến đổi lớn đầy kinh hoàng đã xảy ra Tô Lạc mất tích. Vậy nhưng lại khiến Bảo Chiêu nôn nóng đến xoay vòng vòng, vừa giận lại oán đến kinh khủng.

Bảo anh xem náo nhiệt thấy vô cùng thỏa mãn, cảm thán nói: “Thật sự là lên trảm xuống bổng, khiến cho người ta rơi lệ mà.”

Ba ngày sau, cậu nhóc Tân Cương ngốc ấn chuông cửa nhà Bảo Chiêu : “Anh họ em bảo em cho anh biết, anh ấy về nhà trước một bước dọn sạch chướng ngại, để anh nhanh chóng mang theo quà tết về gặp nhạc phụ nhạc mẫu(cha mẹ vợ =))).”

Bảo Chiêu kinh hãi, vội vàng hỏi: “Cậu ấy có khỏe không? Cha mẹ cậu ấy rất tức giận sao? Tại sao không sớm cho ta biết chút?”

Erkin buông tay: “Anh họ là vì muốn tốt cho anh.”

Thế là Bảo quản lí vội vàng gào rú thu dọn hành lý, đi ngàn dặm truy phu(ngàn dặm đuổi theo chồng =))). Mà ở ngoài ngàn dặm, Tô Lạc đã sớm trải qua sóng gió mà thú nhận, một nhà đang hòa hòa thuận thuận làm sủi cảo.

Động cơ Tô trợ lý bỏ lại tất cả mà chạy mất kỳ thật rất đơn giản: đừng cho là tôi không biết đêm đó anh đã ở nhà hàng đó, thấy tôi thất bại rất thú vị sao? Hại tôi hồi hộp muốn chết! Hãy để cho anh cũng hưởng thụ một chút cảm giác căng thẳng ấy là được.

Có người yêu hư hỏng xấu bụng như vậy, chúng ta đến tột cùng nên nói chúc mừng chúc mừng Bảo quản lí, hay là cố lên cố lên đây? Bất quá vẫn là thật đáng mừng, người có tình sẽ thành thân thuộc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/phat-ngoan-tien-sinh>